

BURMESE CLASSIC

ဆုမြတ်မွန်မွန်

အချစ်၏အောင်မြင်ကျော်ကြား

လူကြောက်များသောအပြုအမူအချင်း

www.burmeseclassic.com

ဂျစ်

ဆုမြတ်မွန်မွန်

အချစ်၏အောင်မြင်ကျော်ကြားလူကြောက်

များသောအရည်အချင်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀ ၂၄၉ ၀၃၀၀
 မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀ ၂၅၉ ၀၃၀၀
 ၂၀၀၀ ခုနှစ်၊ ဇေလ
 ပထမအကြိမ်
 တန်ဖိုး - ၁၀၀/-
 အုပ်စု - ၅၀၀အုပ်

ထုတ်ဝေသူ ... ဦးကျော်လှိုင် (၀၃၈၈၅)၊ စေတနာ့စာပေ
 အမှတ်(၂၅၉)၊ ၁၉-လမ်း၊ သာသနာပြုနယ်၊
 ရန်ကင်း။

ပုံနှိပ်သူ ... ဦးကျော်လှိုင်(၅၅၇၃)၊ စေတနာ-ARTS I
 အမှတ်(၅၅၉)၊ ၁၉-လမ်း၊ ရန်ကင်း။

၈၉၅- ၆၃

ဆုမြတ်မွန်မွန်

အချစ်၏အောင်မြင်ကျော်ကြားလူကြောက်များသောအရည်အချင်း/ဆုမြတ်မွန်မွန်-ရန်ကင်း။

စေတနာ့စာပေ ပ.ဝ.။

၂၀၈-၆ ၀၇၊ ၂၀၂၀ ခုနှစ်

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မရှိတော့
 တိုင်းရင်းသားစည်းရုံးညီညွတ်မှု မရှိတော့
 အချစ်အမြတ်အား တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး
 ဒို့အရေး
 ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး မုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

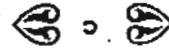
- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး
- အမျိုးသား ပြန်လည် စည်းရုံးညီညွတ်ရေး
- နိုင်ငံတော် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ဇေတီမီ ဖွဲ့ပြီးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အမြားစီးပွားရေးတာဝန်များကိုလည်း ဘက်စုံ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ဈေးတွက်စီးပွားရေးစနစ် ပြုပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေး တစ်ရပ်လုံးကို ဝန်တိုးနိုင်မှု ရှမ်းသောသည့် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တဖြင့်မားရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်ဖြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ၊ အနွယ်သားရေး
- လတူတာများ မရောက်ဖျက်အောင် ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးမွန်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ဝညာရည်ဖြင့်စားရေး

“ကိုယ်ချစ်တဲ့ယောက်ျားကို မိန်းမတွေ လက်ထပ်ဖြစ်တာ ထက် ကိုယ်လက်ထပ်လို့က်တဲ့ ယောက်ျားကို ချစ်ဖြစ်ကြ တာ ပိုများတယ်”

တေးသီရဲ့စကားကြောင့် လက်သည်းတွေပေါ်မှာ Nail Art လုပ်နေသော ခတ္တာက မျက်လုံးတစ်ချက် လှန်ကြည့် သည်။ ပြီးတော့မှ ခေါင်းပြန်ငုံသွားရင်းနှင့် စကားပြန်ပြောသည်။

“ဘာလဲ ... အဲဒါ နှင့် နောက်ဆုံးထုတ်ထားတဲ့ ဒိုင်အသစ် လား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ငါ တွေးမိတာကို ပြောပြတာပါ။ တချို့ မိန်းမတွေက ချစ်သူကို လက်ထပ်ခွင့် မကြိုကြဘူး။ မူးစာ က တွေးပေးတဲ့ ယောက်ျားနဲ့ပဲ လက်ထပ်ရတယ်။ ဒီယောက်ျား

ကို မချစ်ဘဲ ယူခဲ့ရပေမယ့် ဘဝအတွက် တန်ဖိုးရှိစွာ ပြောင်းလဲရမယ်ဆိုတဲ့ အသိမျိုးရှိကြတယ် ...

တချို့ကျတော့ သူတို့ကိုယ်တိုင်က ချစ်သူကို လက် တွဲဖော်အဖြစ် မရွေးချယ်တာ။ သူတို့ကိုယ်တိုင် ဦးနှောက် သုံးပြီး ရွေးချယ်ခဲ့တဲ့ ယောက်ျားကိုသာလျှင် အသက်ထက် ဆုံး ချစ်မြတ်နိုးသွားရမယ်ဆိုတဲ့ အသိမျိုး ကိုယ်တိုင်မွေး မြူထားကြတာ ...

အယ်လီပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ။ ငါ ပြောချင်တာက မိန်းမတွေ ဟာ လက်ထပ်ထားတဲ့ ယောက်ျားအပေါ်မှာ ကောင်းတဲ့ စိတ်ထားကြတာ များတယ်လို့ ပြောချင်တာ”

Nail Art လုပ်ပြီးသွားသော ခတ္တက သူ့လက်တွေ ကို မြောက်ကြည့်ရင်းမှ မဲပြုံးတစ်ချက်ပြုံးသည်။ ပြီးလျှင် တေးသီ ဘက်သို့ မျက်လုံးတစ်ချက် စွေကြည့်ရင်း ...

“နင် မဆိုင်တာတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့၊ သူမြတ်နဲ့ ဘာ ဖြစ်ထားလို့လဲ”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး”

“ဟက် ... တေးသီရာ။ အပိုတွေ လျှောက်ပြောမနေစမ်း ပါနဲ့။ နင် ပါးစပ်ဟလိုက်တာနဲ့ ဘာဆိုတာ သိပြီးသားပါ။

ဒိုင်ကောင်းကောင်းတွေ ထွက်တဲ့သူဆိုတာ သာမန်မဟုတ် တဲ့ အခြေအနေနဲ့ ရင်ဆိုင်လာရတဲ့သူမို့ဟဲ့ ...

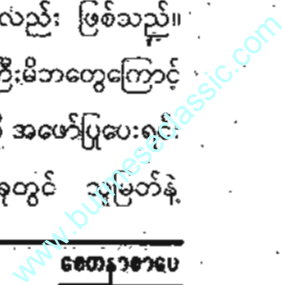
ပြော ... သူမြတ်နဲ့ ဘာဖြစ်လဲ”

“သူ့နေပုံထိုင်ပုံကို သိပ်စိတ်တိုင်းမကျဘူး”

“အင်း ...။ ဘာကို စိတ်တိုင်းမကျတာလဲ ... ပြော”

ခတ္တက ထောက်ပေးလိုက်လျှင် ဒီတဲ သိက ရုတ်တရက် မပြောနိုင်သေးဘဲ ကိုယ့်ရည်းစားဖြစ်သော သူမြတ်နဲ့ ပုံစံကို မျက်လုံးထဲမှာ မြင်ယောင်လာသည်။ သူမြတ်နဲ့ပုံစံသည် ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်အနေဖြင့် ကြည့်ကောင်းသည့် အနေ အထားတွင် ပါဝင်သည်။ အရပ်မနီမိမြင့်မှာ ကြည့်လင်လတ် ဆတ်သော အသားအရေရှိသူမို့ သူ့ပုံစံမှာ လှကြားထဲကွင် တင် နေလေ့ရှိသည်။ အပြုံးချိုချိုတစ်ခုဖြင့် ယဉ်ကျေးသော အရာ ရှိသူမို့ နှစ်လိုဖွယ်ရှိသော ရုပ်ရည်ကို မိုင်ဆိုင်ထားသူဖြစ်သည်။

ဒါကြောင်မို့လို့လည်း တေးသီ ကိုယ်တိုင်က သူမြတ် ကို တွေ့တွေ့ချင်းပင် သဘောကျမိသွားတာလည်း ဖြစ်သည်။ ပြောရလျှင် သူမြတ်နဲ့ တေးသီသည် လူကြီးမိဘတွေကြောင့် နီးစပ်ခဲ့ရသည်ဆိုလျှင် ပိုမှန်မည်။ အမေတွေကို အဖော်ပြုပေးရင်း လိုက်ပါပို့ဆောင်ပေးသော ဘုရားကိုးဆူတစ်ခုတွင် သူမြတ်နဲ့

တေးသီတို့ စတင်တွေ့ဆုံခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ တေးသီရဲ့မိခင်နဲ့ သုမြတ်ရဲ့မိခင်တို့မှာ ရင်းနှီးခင်မင်ကြသော်လည်း သိပ်ပူးပူးကပ်ကပ်ကြီးတော့ မဟုတ်ကြ။ ဒါကြောင့် သုမြတ်ရဲ့မိခင်က တေးသီကို ပထမဦးဆုံးအကြိမ် တွေ့ပူးသွားပြီး နှစ်သက်သဘောကျခဲ့ သော မျက်လုံးတွေ၏ အရိပ်အယောင်ကို တေးသီ မှတ်မိနေခဲ့သေးသည်။

လောလောဆယ် ဆေးဝါးကျွမ်းကျင်မှ ဘွဲ့တစ်ခု ပူပူနွေးနွေးရထားကာ ဆေးကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုမှာ အလုပ်ဝင်တော့ မည့် တေးသီရဲ့ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုရှိသော ပုံစံကိုလည်း သဘောကျသွားဟန်ရှိသည်။ အဲဒီနောက်မှာတော့ တေးသီရဲ့မေမေ နဲ့ သုမြတ်ရဲ့မေမေ ဗုဒ္ဓဂါယာ အတူသွားဖို့ကိစ္စတွေနဲ့ တေးသီနဲ့ သုမြတ်လည်း မကြာခဏ တွေ့ဆုံရ။ သူ့အိမ် ကိုယ့်အိမ်ကပြုလုပ် တဲ့ ဝါဆိုသက်န်းကပ်လှူပွဲတို့၊ ကထိန်တို့ စသဖြင့် တွေ့ရဖို့ အကြောင်းတွေ ဖန်လာခဲ့ရင်းမှ သုမြတ်နဲ့ တေးသီတို့ရဲ့ရင်းနှီးမှု က တစ်စ တစ်စ တိုးတက်လာခဲ့သည်။

အဲဒီနောက် တေးသီ ထင်ထားခဲ့သလိုပင် သုမြတ် က တေးသီကို Propose လုပ်လာခဲ့သည်။ နူးညံ့သောအကြည့်၊ လန်းဆန်းသောအပြုံးတစ်ခုဖြင့် ရည်မွန်သပ်ရပ်သော သုမြတ်ကို တေးသီကလည်း ရင်ခုန်ခဲ့သည် ဖြစ်လေရာ အထူးတလည်ငြင်းဖို့

ရှိခဲ့ပါ။ သူဟာ ဟောက်စ်ဆင်းနေသော ဆရာဝန်လေးတစ် ယောက် ဖြစ်နေတာကြောင့်လည်း မိဘတွေရဲ့အကြိုက်ပါ ဖြစ်ခဲ့ သေးသည်။ ဒီလို အဘက်ဘက်က ပြည့်စုံကောင်းမွန်သော ယောက်ျား တစ်ယောက်ကို တေးသီနေရာမှာ တခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက် ဆိုလျှင်လည်း လက်ခံဖြစ်မည်ဟု ထင်သည်။

ဒါက တေးသီတို့ရဲ့ ချစ်ခရီးဇာတ်လမ်းအစပဲဖြစ် ကာ ချစ်သူတွေ စဖြစ်တဲ့အချိန်ထိလည်း ပြဿနာတစ်စုံတစ်ရာ မရှိသေးခဲ့။ နောက်ပိုင်းမှာတော့ သုမြတ်ရဲ့အိမ်ပြန်ချိန်တွေ နောက် ကျလာတတ်တာကို တေးသီက ဂရုပြုမိလာရသည်။ အလုပ်အား ချိန်တွေမှာဆိုလည်း အိမ်မှာမရှိတတ်။ အပြင်မှာပဲ ရောက်နေတာ များတာကို တေးသီ မကြိုက်တော့ချေ။ သူ့ကို ဖုန်းလှမ်းထိုးလိုက် သည့် အချိန်တိုင်း သူက အပြင်မှာ ရှိနေတတ်သည်။ အရင်က ဒီလိုမဟုတ်ဘဲ အခုလောလောဆယ်မှာမှ အပြင်ကို ဓာတ်ကျနေ ခြင်းဖြစ်သဖြင့် တေးသီက မနှစ်သက်နိုင်ခြင်းပဲ ဖြစ်တော့သည်။

“အပြင်တွေ အရမ်းထွက်တယ်”

ဘာတွေများ စိတ်တိုင်းမကျရှိသလဲဟု အချိန်အကြာ ကြီး စဉ်းစားနေပုံပေါက်ပြီးမှ တုံးတံကြီးဖြေချလိုက်သော တေးသီ ရဲ့စကားကြောင့် ခတ္တာက ရှုံ့မဲ့မဲ့သွားတော့မလို ဖြစ်သွားသည်။

“အပြင်ထွက်တာများ အရင်ကလည်း ထွက်နေကြပဲ မဟုတ်လား”

“အရင်က ဒီဇောက်မထွက်ပါဘူး။ ညဘက်ဆို အိမ်မှာ ရှိတာများတယ်။ ခုဆို ညဘက်တွေ အိမ်မှာမရှိဘူး။ အမြဲတမ်း ဆယ့်တစ် ဆယ့်နှစ်လောက်မှ ပြန်ရောက်တယ် ...

အံ့စောဆုံး ပြန်ရောက်ရင် ဆယ်နာရီခွဲပဲ။ နေ့လယ်နေခင်း Duty မရှိတဲ့ off ဆိုလည်းပဲ ဘယ်တော့မှ အိမ်မှာမရှိတတ်ဘူး။ အခု ဖုန်းဆက်လို့ အိမ်မှာပဲ၊ ခဏနေ ငါ့ဟာငါ Six Sense ရလို့ ဖုန်းတစ်ချက်လောက် လှမ်းထိုးလိုက် အပြင်ရောက်နေပြီ ...

ငါ သေချာပြောထားတယ်။ အပြင်သွားမယ်ဆိုရင် ဖုန်းဆက်ပြောသွားဆိုလည်း ငါ့စကားကို ဂရုမစိုက်ဘူး။ ပြောဆိုက်ရင်တော့ ခုပဲဆက်တော့မလို့ တေးရဲ့ ဆိုပြီး ဖောရောကတော့ ရိုက်တတ်တယ်။ တအားစိတ်တိုတယ် ...

ယောက်ျားတွေက ဘာကြောင့်များ မရခင်ကစ်မျိုး ရပြီး သွားတော့တစ်မျိုး ပြောင်းလဲသွားကြတာလဲ/မသိဘူးနော်”

ကာ ...

“နင်ကလည်း မဆန်းဆန်းတင် ဖြစ်နေတာ နေမှာပါ”

“ဘာ မဆန်းဆန်းတင်လဲ”

“Sensitive လေ။ တစ်ခုခုဆို တော်ရုံသဘောမထား၊ လျှော်မထားဘဲ အားလုံးကို အသေးအမွှားကအစ လိုက်ပြီး ခံစားနေတာကို ပြောတာပေါ့ ...

လူတစ်ယောက်မှာ အပြစ်ကြီးကြီးမားမား မရှိဘဲ သာမန်အကျင့်စရိုက်လေးတွေကအစ စိတ်တိုင်းမကျဖြစ်နေရင် နင်ပဲ စိတ်ပင်ပန်းရလိမ့်မယ်”

“ဟာ ... ငါက အသေးအမွှားကအစ လိုက်ခံစားနေတာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့ကို ငါ စပြီးသဘောကျခဲ့တဲ့ ပုံစံက ဒီပုံစံ မဟုတ်ဘူး။ ဒီလိုပုံစံကို ငါ သဘောမကျဘူး”

“ဘာလဲ ... နင်က မိုင်းကောင်းကျောက်ဖိ ယောက်ျားမျိုးကို လိုချင်နေတာလား”

ခတ္တာက ပြုံးစိစိ မျက်နှာထားဖြင့် ပြောလာကြောင့် တေးသံက မျက်စောင်းတစ်ချက် ပိတ်ထိုးမိသည်။

“ငါ့ကိုရွံ့မနေနဲ့။ နင့်ကို ငါ ပြောပြဖူးအားပဲ။ တို့မိန်းက လေးတွေက ဘယ်လိုယောက်ျားမျိုးကို ကြိုက်တယ်ဆိုတာ ထက် ဘယ်လိုဟာမျိုးကိုတော့ မကြိုက်ဘူးဟာ ဆိုပြီး စိတ်ကူးထားဖူးတာပဲ ...

ငါက လမ်းများ လမ်းသလားတဲ့ ယောက်ျားမျိုး၊ အပေါင်းအသင်းတွေကို ခုံမင်လွန်းအားကြီးတဲ့ ယောက်ျား မျိုး၊ အိမ်မမြဲဘဲ အပြင်မှာပျော်တဲ့ယောက်ျားမျိုးဆို သဘော မကျပါဘူး ...

ပေတေတေ ဂျစ်တစ်တစ် ယောက်ျားမျိုးတော့ ဝေါင်ဝေါင်ရှေး ဝေးစေးရှောင်ပဲ။ ဒါကြောင့် သူမြတ်ကို ဂရုတစိုက်နဲ့ ရွေးချယ်ခဲ့တာ။ သူ့ပုံစံက အေးအေးဆေးဆေး ရှိတယ်။ အပြင်တွေ ဘာတွေ သိပ်မသွားဘူး။ နားအေး ပါးအေးနေတတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်အဖြစ် တစ်နှစ်လောက် လေ့လာပြီးသွားလို့ ဘာမှအပြစ်ပြောစရာရရှိလို့ လက်ခံခဲ့ တာ ...

အစပိုင်းက သူလည်း အေးဆေးပဲလေ။ ခုမှသာ ဖောက်လာတာ”

တေးသီရဲ့စကားကို ခတ္တက ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိတော့ပုံဖြင့် ဟင်းခနဲ ရေရွတ်သည်။

“အဲဒီတော့ နင်က သူ့ကို အပြင်တွေ သိပ်မသွားဖို့ပြော ပေါ့။ နင်မကြိုက်ကြောင်း ညှိပေါ့”

“ညှိတာပဲလေ၊ ညှိပြီးလည်း သူက သူလုပ်ချင်တာ လုပ် တာ။ သူ ခြေလှမ်းတွေ ပျက်နေတယ်လို့ နင် မထင်ဘူး လား”

တေးသီရဲ့စကားကြောင့် ခတ္တက အံ့သြသလို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ပြီးနောက် အားပါးတရ အော်ရယ်လေသည်။

“တေးသီရယ် ... နင့်ရည်းစားကို နင်တောင် အကဲဖမ်းလို့ မရတာ။ ငါက ဘယ်လိုလုပ် သိမှာလဲဟဲ့”

“ငါကတော့ မကျေနပ်ဘူး။ အကြောင်းရင်းမှန်ကို သိအောင် စုံစမ်းရလိမ့်မယ်”

“နင့်ကို ငါ တစ်ခုပြောချင်တယ်ဟာ။ ယောက်ျားလေးတွေ က သဘာဝအားဖြင့်ကို မိန်းကလေးတွေထက် လွတ်လပ်မှု ကို ခုံမင်တယ်ဟာ ...

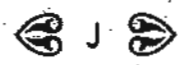
အရမ်းကြီး လွန်ကဲတဲ့ ကိစ္စမျိုး မဟုတ်ရင် နားလည် ပေးသင့်ပါတယ်ဟာ”

“နင့်ရည်းစားကျမှပဲ နားလည်တော့ဟေ့။ ခုတော့ ငါက
Checking ဝင်လိုက်ဦးမယ်”

ပြောရင်းဆိုရင်း တေးသံက စားပွဲပေါ်ကဖုန်းကို
ကောက်ယူကာ Contacts ကိုဖွင့်ရင်း ဖုန်း List ထဲတွင်ရှိသော
“He” ဆိုသည့်နာမည်ကို နှိပ်ခေါ်လိုက်သည်။ ဖုန်းဝင်သော်လည်း
ချက်ချင်းမကိုင်သေး။ မြည်နေတာ ကြာပြီဖြစ်သော်လည်း တော်
တော်နှင့် လာမကိုင်သေးချေ။ ဘာရောဂါပုန်းတော့ မသိပါ။
တေးသီသည် ကိုယ်ဖုန်းခေါ်လို့မှ လူကြီးမင်းခေါ်ဆိုသော တယ်
လီဖုန်းဟာ ဆက်သွယ်မှုပြင်ပ ရောက်နေတာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သတ်မှတ်
ချိန်အတွင်း ပြန်လည်ဖြေကြားခြင်းမရှိပါ ဆိုတာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘာပဲ
ဖြစ်ဖြစ် အလွန်တရာမုန်းသူ ဖြစ်တော့သည်။

အခုလည်းပဲ သူ့မြတ်ကို ကျိန်ဆဲနေမိသည်မှာ သင်း
သိမှသိပါလေစ။

“သူ့မြတ်ရေ ... မင်း ဖုန်းလာနေတယ်ဟေ့”

လွန်က ခုတင်ပေါ်မှာ တစ်ချက်လိုမိုရင်းနဲ့မှ ရေ
ချိုးခန်းထဲက သူ့မြတ်ကို လှမ်းအော်ပေးလိုက်သည်။ ခုလေးတင်မှ
ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်သွားတာမို့ ရေမစိုသေးသဖြင့် လာကိုင်ချင်ကိုင်
ရအောင် အော်ပေးခြင်းဖြစ်သည်။

“ထားလိုက်ကွာ၊ ပြီးမှ ပြန်ဆက်လိုက်မယ်”

ရေချိုးခန်းထဲကလူက ထားလိုက်ဆိုသော်လည်း ထား
လိုက်ရုံပေါ့။ လွန်က ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ခုတင်ပေါ်မှာပဲ ပက်
လက်လှန်နေကာ အညောင်းဆန်နေမိသည်။ တစ်နေကုန် ကား
မောင်းကာ ခရီးဝေးနှင်လာရသဖြင့် လူက ညောင်းညာကိုက်ခံကာ
ပင်ပန်းနေပြီဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့လည်း အိမ်မှာမနားနိုင်ဘဲ ရောက်

တာနှင့် သူမြတ်ဆီသို့ ချက်ချင်းရွေ့လာခဲ့တာဖြစ်သည်။ အဲဒီလို ရွေ့လာလို့ ရအောင်လည်း သူမြတ်နဲ့ သူကြားတွင်ရှိသော သံယောဇဉ်ထုထည်မှာ ကြီးမားနက်ရှိုင်းပါသည်။

“ရှောရီး xxx ရှောရီး xxx ”

Sorry (ဆောရီး)ဆိုသည့် စကားကို တမင်မပီအောင် လုပ်ပြီး ဆိုနေသည့် စူပါဂျူနီယာအဖွဲ့၏ တေးသီချင်းသံဖြင့် ဖုန်းက ထပ်လာပြန်သည်။ ဒီတစ်ခါလည်း အခုနက အသံပဲမို့ သူက မလှမ်းမကမ်းမှာ ရှိနေသောဖုန်းကို မမီတမီ လှမ်းယူလိုက် သည်။ ဖုန်းရဲ့ Display ပေါ်မှာ တစ်ဖက်ကခေါ်ဆိုသူရဲ့ ဓာတ်ပုံ ကိုပါ ထည့်ထားတာမို့ ရုပ်ပုံကိုပါ သူက မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

ဪ ... သူမြတ်ရဲ့ ကောင်မလေးဆီကဖုန်းပဲ။

သူမြတ်ရဲ့ ကောင်မလေးကို သူ အပြင်မှာ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသေးချေ။ မမြင်သေး ဆိုတာတလည်း သူဟာ ရန်ကုန်က နေ နယ်နှင့်ဒဏ်ပေးထားခံရသူမို့ ရန်ကုန်နဲ့ ဝေးနေခဲ့တာ နှစ်၊ နှစ်ကျော်ခန့် ရှိခဲ့ပြီ။ အခုမှ ရန်ကုန်ကို ပူပူနွေးနွေး ပြန်ရောက် သူပဲ ဖြစ်တော့သည်။ ဒါကြောင့် သူမြတ်ရဲ့ကောင်မလေးဖြစ် သော နွေတေးသီကို နာမည်သာ ကြားဖူးလျှက် ရုပ်တောင်အခု မှ မြင်ဖူးတာပဲ ဖြစ်တော့သည်။

ဖုန်းက မကိုင်သေးသဖြင့် ဆက်မြည်နေဆဲ။ သူက ပထမတော့ မကိုင်ဘူးဟု ဆုံးဖြတ်ထားပေမယ့် ဘာကြောင့်မှန်း မသိဘဲ ကိုင်ပေးချင်စိတ် ပေါက်သွားသည်။ သူမြတ် ရေချိုးလျှင် ကြာတတ်သည်မို့ တစ်ဖက်က ဘာအရေးတကြီးကိစ္စရှိမှန်း မသိ တာနှင့် သူက ကိုင်ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူမြတ်ရဲ့ iPhone ကို သူက လက်ခလယ်တစ်ချောင်းနှင့် ထိတွေ့ပွတ်ဆွဲ လိုက်တာနှင့် ဖုန်းကဖွင့်ပြီးသား ဖြစ်သွားသည်။

သူကတောင် မဟယ်လိုရသေး။ တစ်ဖက်ရဲ့ ခပ် ဆတ်ဆတ်အသံက နားထဲသို့ စူးခနဲ ဝင်ရောက်လာသည်။

“ဘယ်ရောက်နေလို့ ဖုန်းက မကိုင်နိုင်ရတာလဲ”

ကြားလိုက်ရတာနဲ့ကို အင်မတန် ဆရာကြီးလုပ်ချင် သော၊ ဟောက်စားလုပ်ချင်ဟန်ရှိသော အသံမို့ သူက ကြောင်ခနဲ တောင် ဖြစ်သွားသည်။ ကြည့်စမ်းပါဦး။ ဒါ ကိုယ့်ရည်းစားတစ် ယောက်လုံးကို ပြောရမယ့်အသံတဲ့လားဗျာ။ စိတ်ဆိုးပြီး ရန်တွေ့ တဲ့အသံဆိုလည်း သူက မပြောလိုပါ။ အခုဟာက တပည့်တစ် ဇယာကို ဟောက်နေသော လေသံမျိုးဖြစ်သည်မို့ သူက သူမြတ်ကိုယ်စား ကြားထဲကတောင် တင်းသွားသည်။

“အခုလည်း တော်တော်နဲ့ လာမကိုင်ဘူး။ ဘယ်ရောက်နေတာလဲ။ အိမ်မှာရော ဟုတ်ရဲ့လား”

“မဟုတ်ဘူး”

“ဘာဖြစ်တယ်။ အိမ်မှာမဟုတ်ရင် ဘယ်ရောက်နေတာလဲ”

“ဘယ်ရောက်ရောက်ပေါ့”

“ဘာ ...။ သူ့မြတ် ... ရှင် ဘာစကားပြောတာလဲ။ ကျွန်မ ဒေါသထွက်နေတာနော်၊ အဲဒီဒေါသကို ရှင် ပိုကြီးထွားအောင် လာခွဲနေတာလား”

“မဆွပေါင်ဗျာ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်က သူ့မြတ်လည်း မဟုတ်ပါဘူး”

“ဘာ ... ဒါဖြင့်ရင် ဘယ်သူလဲ။ သူ့မြတ်က ဘယ်ရောက်နေတာလဲ”

“ရေချိုးနေတယ်”

“ဘာရယ် ... ဘာကိစ္စ ရေကချိုးနေရတာလဲ”

သူက အေးအေးဆေးဆေး ဖြေနေသော်လည်း တစ်ဖက်က အသံကတော့ တဖြည်းဖြည်း ပါဝါတွေပိုမြင့်လာသည်။ ရေချိုးနေလို့ ရေချိုးနေတယ်ဟုပြောတာ၊ ဘာများဒေါသထွက်စရာရှိလို့လဲလို့၊ သူက စဉ်းစားမရ ဖြစ်သွားသည်။ ဒီကောင်

မလေးဟာ ဒီလောက် ဒေါသကြီးတတ်လျှင် ပင်စင်မယူခင်ထိ တောင် သက်ဆိုးရှည်ရှာပါ့မလား မပြောတတ်ပါ။

ဘာကိစ္စ ရေချိုးနေရတာလဲ ဆိုတော့ တမင်တောင် ရစ်နေသလား မှတ်ထင်ရသဖြင့် ရစ်တတ်သူကို သူက ကလိချင်လာသည်။

“ရေချိုးတာလား ... ကိစ္စဝိစ္စလေးတွေ ပြီးသွားတော့ သန့်သွားအောင်လို့ပေါ့ဗျာ”

“ဘာ ...။ ရှင် ... ဘယ်သူလဲ။ ဘယ်ကလဲ။ သူ့မြတ်က ရော ဘယ်မှာလဲ။ သူ့မြတ်ဖုန်းက ရှင်ဆီကို ဘယ်လိုလုပ်ရောက်နေရတာလဲ”

“ဆောရီးပါဗျာ။ ဒီဘက်ကမေးတဲ့ မေးခွန်းတွေကို ဖြေဖို့ ဆန္ဒမရှိပါဘူး။ ကျွန်တော့်မှာ ဖြေပိုင်ခွင့်လည်း မရှိပါဘူးဗျာ”

“ဘာ ... ရှင် ... ရှင် ...။ ရှင် ဘယ်က ကလေးကလဲ” တစ်ဖက်က အဲဒီလို ပြောသော်လည်း သူက မနာ

တော့ချေ။ တဟားဟားနှင့် အော်ရယ်ပစ်ချင်စိတ်တို့အား အထူးထိန်းချုပ်ထားရသောကြောင့် လူက တတိတိနှင့် လှုပ်ပြီးယိမ်းလှိမ်းနေသည်။ ဒီကောင်မလေးဟာ ဘာကြောင့်များ ဒီလောက်စိတ်တို

စိတ်ဆတ်ရတာပါလိမ့်။ သူများက ဒါပြောတိုင်း စိတ်လှုပ်ရှားကာ လိုက်လံမျောပါ ပေါက်ကွဲတတ်သော မိန်းကလေးမျိုးဆိုလျှင်တော့ တော်တော်သနားစရာ ကောင်းနေပြီဖြစ်သည်။

“အိုခေ ...။ နောက်နာရီဝက်လောက်နေမှ ဖုန်းပြန်ခေါ် လိုက်ပါ။ အဲဒီအချိန်ကျရင် သုမြတ် ကိုယ်တိုင် ဖုန်းကိုင်နိုင် ပါလိမ့်မယ်”

သူက ပြောပြီးတာနဲ့ အနိုင်နဲ့ပိုင်းကာ ဖုန်းချပစ် လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဘာကိုသဘောကျမှန်းမသိ သဘောကျကာ တဟားဟားနှင့် ရယ်မိလေသည်။ အဲဒီနောက် သိပ်မကြာမီ ကျ ရောက်လာတော့မည့် သုမြတ်ရဲ့ ကံကြမ္မာကို တွေးကာ ဝန်းတွန့်မိ သည်။ သုမြတ်နဲ့ သူနဲ့ဟာ ဝေးကွာနေတဲ့ အချိန်အတောအတွင်း မှာ တစ်ရက်ခြား နှစ်ရက်ခြား ဆိုသလို ဖုန်းအဆက်အသွယ်ရှိ ကြသော်လည်း ယောက်ျားလေးတွေပီပီ တရှည်တလျား သိပ်တွေ့ ထွေပြားပြား မပြောဖြစ်ကြချေ။

အလွန်ဆုံးပြောမှ အကြာဆုံးအချိန် ဆယ်ငါးမိနစ်ပဲ ဖြစ်ကာ အဲဒီအတောအတွင်းမှာလည်း သုမြတ်က သူ့ကောင်မ လေးအကြောင်း Details ပြောပြတာမျိုး မရှိခဲ့သလို သူကလည်းစိ စိတ်ဝင်တစား မေးမြန်းတာမျိုး မရှိခဲ့ချေ။ ရည်းစားတစ်ယောက်

တော့ ရနေပြီဟုသာ အကြမ်းဖျင်းသိလျက် နာမည်တစ်ခုကလွဲ၍ ဘာမှမသိခဲ့ချေ။

အခုတော့ သုမြတ်တောင် မိတ်ဆက်မပေးခင် စတင် ကြားသိရပုံလေးကတော့ ယဉ်လှလေသည်။

ခဏနေသောအခါ သုမြတ်က ရေချိုးခန်းထဲမှ တဘက်တစ်ထည်ဖြင့် ထွက်လာသည်။ သူ့ရဲ့ပြုံးစိစိပုံစံကို မြင် တာနှင့် သုမြတ်က “ဘာလဲ” ဟု ဝေဝေဝါ လှမ်းမေးသည်။

“မင်း ဖျင်းနေတယ်ထင်လို့ ငါကတော့ ဇယားတစ်ခုမွေ့ လိုက်ပြီ”

“ဟေ့ကောင် ... ဘာတွေလျှောက်လုပ်ထားတာလဲ။ အေး ဆေးနေစမ်းပါကွာ ပြဿနာမရှာစမ်းပါနဲ့။”

“ပြဿနာဆိုတာ ကိုယ်က မရှာပေမယ့် သူက လာရှာတတ် တယ်ဆိုတာ မင်း အသိဆုံးပဲ ...”

ဒါနဲ့ စကားမစပ်။ မင်း ကောင်မလေးက တော်တော် ဒေါသကြီးတတ်တယ်နဲ့ တူတယ်နော်။

သူ့ရဲ့ပြုံးစိစိ အပြောကြောင့် သုမြတ်က ဝေဝေဝါ ဖြစ်သွားကာ တစ်စုံတစ်ခုကို ပေါက်သွားဟန်ဖြင့် ဖုန်းကိုချွတ် ချွင်းကောက်ယူကာ ဖွင့်ကြည့်သည်။

“ဟေ့ကောင် ... မင်း သူ့ကို ဘာတွေသွားပွားလိုက်တာလဲ။ နဂိုတည်းကမှ ရေလည်ရစ်လွန်းလို့ စိတ်ညစ်နေရတာကို ကွာ”

“ရစ်တတ်တာပဲလား။ ဒေါသရော မကြီးဘူးလား။ ဒေါသကြီးတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဘာကြည့်ပြီး ချစ်ခဲ့တာလဲကွာ”

သူမြတ်က တဘက်တစ်ထည်ဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်နဲ့

ခေါင်း အနံ့ကို ပွတ်သုတ်ရင်းမှ ပြန်ဖြေသည်။

“အစကတော့ ဒီလောက် ဒေါသကြီးတတ်လိမ့်မယ်လို့ မထင်လို့ပေါ့ကွာ။ သူ့ပုံစံက အရင်တုန်းက အေးချမ်းတယ်လို့ တင်ရတာ။ အဲ ... ခုထိလည်း ထင်ရတာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ထစ်ခနဲဆို ဒေါသက ထွက်ပြီပဲ ...

လူကို သံသယနဲ့ မယုံကြည်တဲ့နေရာမှာလည်း နှစ်ယောက်မရှိဘူး”

“ဟား ... ဒါဆိုရင် မင်းတို့ ရည်းစားဖြစ်နေတာ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ”

“မင်းကို အဲဒီအကြောင်းတွေ အေးအေးဆေးဆေး ပြောပြချင်သေးတယ်ကွာ။ ပုဂံရောက်မှ စားရင်းသောက်ရင်းနဲ့ ပြောကြတာပေါ့”

“အိုခေ ... အိုခေ။ ခုနက မင်းကောင်မလေးဆီက ဖုန်းလာတာကွ။ ထပ်ခေါ်နေတော့ ဘာများအရေးကြီးကိစ္စရှိလဲ မသိဘူးဆိုပြီး ငါက ကိုင်လိုက်တာ ...

အမယ်လေး ... ငါ့ကောင်ရေ ကိုင်လိုက်တာနဲ့ ဘယ်သူဘယ်ဝါရယ် မမေးတော့ဘူး။ တန်းပြီးလွှတ်တော့တာပဲ။ ငါလည်း တင်းလာတာနဲ့ ကလိပ်စစ်လိုက်တော့တယ်။ မင်းဆော်က တော်တော်ရယ်ရတာပဲကွာ ...

ငါက သူမြတ် ရေချိုးနေတယ်လို့ ပြောတာကို ရေက ဘာကိစ္စချိုးရတာလဲတဲ့။ ဟား! ... ရစ်တယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးကို ခေါ်တာပဲလို့ ပြောပြနေတဲ့အတိုင်းပဲ။ ငါလည်း အမြင်ကတ်လာတာနဲ့ သူမြတ်က သူ့ရဲ့ကိစ္စဝိစ္စလေးတွေ ပြီးသွားလို့ သန့်သွားအောင် ချိုးတာလို့ ပြောလိုက်တယ်”

“ဟာကွာ ... မင်းကလည်း။ နဂိုကမှ သံသယမင်းသမီးပါဆိုနေမှ။ သွားပါပြီကွာ ငါတော့ ဒီညတော့ ညှော်စီးရီးဂ်တွေ နားဆင်ရတော့မယ်နဲ့ တူပါတယ်”

“ဟား ... သူက အဲဒီလို ညှော်စီးရီးဂ်ထုတ်တတ်တဲ့ အဆိုတော်လား။ အား ... အဲဒီလိုမိန်းမတွေကို ရည်းစားတော်စားရတဲ့ ယောက်ျားတွေလောက် ဆိုးဝါးတဲ့ဘဝ မရှိတော့ဘူး ...

ဘာလုပ်ဖို့လဲကွာ။ ကိုယ့်ထမင်း ကိုယ်စားပြီး အရစ်ခဲ၊
အညော်ခဲနေရတဲ့ဘဝ၊ စိတ်ပျက်ဖို့ ကောင်းလိုက်တာ”
“ပြောတော့ဟေ့ ... ပြောတော့?”

သူမြတ်က စိတ်ကုန်သွားသောပုံစံဖြင့် ဘာမှမပြော
တော့ဘဲ အင်္ကျီလဲဝတ်နေတော့သည်။ သူက သူမြတ် ဝတ်သော
အင်္ကျီပုံစံကိုကြည့်ကာ အသာပြီးရင်း ခေါင်းတစ်ချက်ယမ်းလိုက်
သည်။ သူမြတ်ဖြင့် အင်္ကျီအဝတ်အစား ဝတ်လိုက်ပြီဆိုလျှင် နှစ်
လှပနေသော အရောင်ဆန်းများကို ရွေးချယ်ဝတ်ဆင်တတ်ကာ
Gentleman စတိုင်လ်ဖို့ သူနဲ့တော့ ပြဒါးတစ်လမ်း သံတစ်လမ်းပင်
ဖြစ်သည်။

သူကတော့ ကွင်း(န်)နှင့် ရှုပ်အင်္ကျီအကျပ်တွေကိုသာ
ခပ်မိုက်မိုက် ဝတ်ဆင်တတ်သူဖြစ်ပြီး သူမြတ်နှင့် ယှဉ်လျှင်တော့
သူ့ပုံစံက လုံးဝအပေအတေးဒီဇိုင်း ပေါက်နေတတ်သည်။ ဇွေး
ရာပါဆံပင်က Wave ပါသော အံ့ထူထူ ပွယောင်းယောင်းကို
အရှည်ထားထားသည်မို့ ဖရိုဖရဲ မသပ်မရပ် ဖြစ်နေတာကိုက
သူ့ရဲ့သီးသန့်စတိုင်လ်တစ်ခုပဲ ဖြစ်တော့သည်။ အရပ်ရှည်ရှည်မှာ
သော်ဒီက ကျစ်ကျစ်တောင့်တောင့်ဖြစ်ပြီး ရှုပ်အင်္ကျီကို ကြယ်သီး
ဖြတ် ဝတ်တတ်သော သူ့ရဲ့ဒီဇိုင်းနှင့် အသားဖြူဖြူ ယဉ်ကျေး

သိမ်မွေ့ဟန်ရှိသော လေးထောင့်မျက်မှန် တပ်ထားသည့် သူမြတ်
ရဲ့ဆရာဝန်ဒီဇိုင်းမှာ ဘယ်လိုမှ တွဲစပ်၍ မရချေ။ ဒါပေမဲ့လည်း
သူတို့တွေဟာ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း ဖြစ်ကြသည်။

ဒီလို သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ဟာ ဝေးကွာခဲ့တာ
နှစ်နှစ်လောက်ရှိပြီ ဆိုတော့လည်း ပြောစရာစကားတွေက တစ်ပုံ
တစ်ပင်ပဲ ဖြစ်တော့မည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် သူမြတ်ရဲ့အိမ်
နှင့် မနီးမဝေးမှာရှိသော စားသောက်ဆိုင်လေး တစ်ခုတွင်
ဘီယာသောက်ရင်း ညစာအတူစားကာ စကားပြောဖြစ်ကြသည်။
အခုထိ ဖုန်းပြန်မခေါ်တော့သော သူမြတ်ရဲ့ ရည်းစားအကြောင်း
ကို သူက စတင်ပြီး ဖော်မိသည်။

“မှာရိုဝက်နေရင် မင်းကိုယ်တိုင် ဖုန်းကိုခိုင်းလိမ့်မယ်လို့
ငါ ပြောခဲ့တာကွ။ ပြန်လည်း မဆက်တော့ပါလား။”

သူ့အပြောကို သူမြတ်က ဘီယာတစ်ကျိုက်မော့
ရင်းမှ ရှုံ့မဲ့ပြသည်။ ပြီးတော့ ဘီယာခွက်ကို ချရင်းမှ ...

“ဘယ်လိုလုပ် ပြန်ဆက်တော့မှာလဲကွာ၊ အကြီးအကျယ်
ကော့ကံပြီဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပေါ့။”

“ဒါဆိုလည်း မင်းက ဖုန်းဆက်ပြီး ချော့လေကွာ။ ဖျော့
ဘူးလား။”

“ရဲလောလောဆယ်က ချော့လို့ရမှာတောင် မဟုတ်ဘူး။ ဒေါသအရမ်းထွက်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ချော့ဖို့ဆိုတာ ကျားမြီးကို ဆွားဆွဲတာကမှ ကျားမက စိတ်ကောင်းဝင် သွားရင် သွားဖြူဦးမယ် ...

သူကတော့ စက်သေနတ်နဲ့ တဒက်ဒက်ပစ်သလို အော်တော့မှာ။ ဟား ... မလွယ်ပါဘူးကွာ”

“ဟင်း ... ဒါနဲ့များတောင်။ အေးပေါ့လေ ... မင်းကလု တာကို မက်ခဲ့တော့လည်း အရစ်ခံလိုက်ဦးပေါ့”

“အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ မင်းကို ငါ သူနဲ့တွေ့ တာတွေ၊ Details မပြောပြရသေးတော့ ဘယ်နားလည် မလဲ ...

တကယ်တော့ ငါတို့နှစ်ယောက်က လူကြီးမိဘတွေ ကြောင့် တွေ့ခဲ့၊ နီးစပ်ခဲ့ရတာကွ။ သူ့အမေနဲ့ ငါ့အမေနဲ့ က ရင်းနှီးကြတယ် ...

သိပ်အရင်းနှီးကြီး မဟုတ်ပေမယ့် ငါတို့ကြောင့်ပဲ မေမေက ပိုရင်းနှီးအောင် နေတာလားတော့ မပြောတတ် ဘူး။ ဗုဒ္ဓဂါယာသွားဖူးတဲ့ ကိစ္စတွေ ဘာတွေနဲ့ အမေနှစ် ယောက်လည်း မကြာခဏတွေ့ဖြစ်ပြီး ငါတို့ပါ ရင်းနှီးခဲ့

တယ် ဆိုပါတော့ ...

မေမေက သူ့ကို သဘောကျတယ်ကွာ။ အေးပေါ့ လေ ငါကလည်း သူ့ကို သဘောကျပါတယ်။ သူကလည်း တွေ့ဖို့က အရမ်းသဘောကျစရာကောင်းတာကိုး။ လူ တယ်ဆိုတာထက် သူ့ပုံစံက အရာရာကို နားလည်မှုရှိတဲ့ ပုံစံလို့ထင်လို့ ငါကလည်း Propose လုပ်လိုက်တာ။ ရည်းစားမဖြစ်ခင်က နားလည်မှု ရှိမယ်လို့ ထင်ထားခဲ့သမျှ ရည်းစားဖြစ်တော့မှပဲ တက်တက်စင်အောင် လွဲတော့တာ ပဲကွာ ...

သူကလည်း ရည်းစားဖြစ်မှ အသားကုန်ရစ်တော့ မယ်ဆိုပြီး ကျမ်းသစ္စာ ကျိန်ဆိုထားသလားတောင် မသိပါ ဘူး။ တကယ်တော့ ငါတို့နှစ်ယောက်က ထင်တာနဲ့မြင် တာ လွဲနေတာကွ။ ငါက သူ့ကို နားအေးပါးအေး ဒီဇိုင်း ထင်ပြီး သဘောကျခဲ့တာ။ မရစ်တတ်တဲ့သူပေါ့ကွာ။ သူ့ ဘက်က ထင်မြင်ယူဆချက်ကျတော့ တစ်မျိုး။ ရည်းစား မဖြစ်ခင်က ဘာလို့ရစ်ရမှာတဲ့လဲ ... တဲ့။ ကိုယ်နဲ့အာမှ မဆိုင်တဲ့ ယောက်ျားကိုတဲ့။ ရည်းစားဖြစ်သွားလို့ ရစ်တာ တဲ့လေ ...

စက

ဟား ... လွဲကို လွဲနေတာပါကွာ”

သူမြတ်က နောက်ဆုံးစကားကို စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပုံစံဖြင့်ပြောကာ ဘိယာကို ထပ်မောသည်။ သူကတော့ ကြက်ချဉ် စပ်တစ်ဖတ်ကို အရသာခံဝါးရင်းမှ သူများအကြောင်းကို ထပ်မံ စစ်စစ်မိသည်။

“မင်းတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ခိုင်မြဲတဲ့အရာမျိုး ဘာရှိလဲ”

“ဟေ့ကောင် ... ငါ့ကို လာမစားနဲ့ကွာ။ ငါက မင်းလို ခပ်ကြောင်ကြောင်တွေ မတွေ့ဘူး”

“ဟား ... ဘာလှိုင်းကြီး လာဖဲ့နေပါလား။ ချစ်သူနှစ်ယောက် ကြားမှာ ခိုင်မြဲတဲ့အရာမျိုး ဘာရှိလဲလို့ မေးတာ စားတာ လား။ ကြောင်တာလား”

“မသိဘူးကွာ။ လောလောဆယ်မှာတော့ မင်းလုပ်ထားတဲ့ အရှုပ်ထုပ်ကြောင့် ငါ ခေါင်းခဲနေရပြီ”

“ဘာလို့လဲ။ ဒီလောက်လေးတောင် နောက်လို့မရဘူးလား”

“မရဘူးကွာ ... မရဘူး။ ဒါကြောင့် သူ့ကို ငါက နာမည် ပေးထားတာ မဆန်းဆန်းတင့်လို့”

“ဘာလို့လဲ။ ဆန်းဆန်းတင့် ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးက အရစ် ပါရဂူမို့လို့လား”

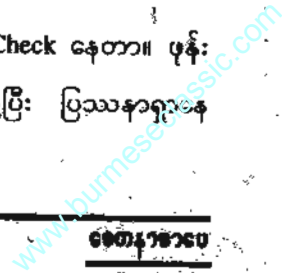
“ဟွတ် ... မင်းက တစ်မျိုး။ ဆန်းဆန်းတင့် ဆိုတာ Sensitive ကို မြန်မာမှု ပြုထားတာကွာ။ Very Sensitive ပဲ။ အရမ်းကဲကဲဆတ်တယ်၊ အထိအခိုက် မခံတဲ့သူမျိုး။ ဘာလေးမဆို အကောင်းဘက်က မမြင်ဘဲ အဆိုးဘက်က မြင်တယ်။ တစ်ခုခုဟာ နည်းနည်းလေး လွဲမနေလိုက်နဲ့ လွဲလိုက်တာနဲ့ ဒါ မရိုးသားဘူးဆိုပြီး သံသယဝင်တော့ တာပဲ ...

ပြီးရင် တစ်လွှာချင်း ရစ်တော့တာ။ ဒီလိုရစ်နည်း တွေ တမင်များ သင်ထားသလားလို့တောင် ထင်ရတယ် ကွာ”

“မင်းတို့ ရည်းစားသက်တမ်း ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“ရှစ်လလောက်ပေါ့။ ရည်းစားဖြစ်ခါစက သိပ်မရစ်တတ် ဘူးကွ။ ခုနောက်ပိုင်း ပိုရစ်လာတာ။ ငါ အပြင်သွားရင် လည်း မကြိုက်ဘူး ...

တစ်ချိန်လုံး ဖုန်းဆက်ပြီး Check နေတာ။ ဖုန်း မဆက်ရင်လည်း မက်ဆေ့ချ်တွေပို့ပြီး ပြဿနာရှာနေ တယ်”

“ဪ... ဒါက နားမလည် ပါးမလည် ချာတိတ်မလေး
တွေ လုပ်တတ်တဲ့ ကလေးအထာတွေပါကွာ။ သူ့အသက်
က ဘယ်လောက်လဲ”

“ငါတို့ထက် တစ်နှစ်ကျော်လောက်တော့ ငယ်တယ်။ နှစ်
ဆယ့်သုံးလောက်ပေါ့”

“ဒါဆို သိပ်အငယ်ကြီး မဟုတ်တော့ပါဘူး။ အေးပေါ့လေ
မိန်းမတွေရဲ့ ရစ်တတ်မှုစွမ်းအားဟာ ကြီးတာ ငယ်တာနဲ့
သိပ်တော့မဆိုင်ပါဘူး။ ရင့်ကျက်တာ မရင့်ကျက်တာနဲ့
လည်း သိပ်မဆိုင်ဘူး။ ရစ်တတ်သူက ရစ်ကိုရစ်တာပဲ ...

တကယ်ချစ်တယ် ဆိုရင်တော့ ညှိကြပေါ့ကွာ၊ ဒါပဲ
ရှိတာပဲ။ မင်းကလည်း သူ ယုံကြည်အောင် နေထိုင်ပေါ့”

သူ့စကားကို သူမြတ်က ဘီယာမော့ရင်းမှ မျက်လုံး
လှန်ကြည့်ကာ ဘာမှမပြောတော့ပေ။ သူမြတ်ရဲ့အကြောင်းကို
သူက သိသင့်သလောက် သိသူမို့ အဲဒီလိုပြောရခြင်းဖြစ်ကြောင်း
ဒီကောင်လည်း သိမှာပင်။ သူမြတ် ဆိုသော သူ့ဘော်ဒါမှာ
တစ်ခါတလေ၌ မထင်ရသော အကွက်တွေကို သိပ်လုပ်တတ်သူ
တစ်ဦးလည်း ဖြစ်သေးသည်။

“မင်းကောင်မလေးနဲ့ ငါ့ကို မိတ်ဆက်မိပေးတော့ဘူးလား”

“မဆက်ပေးတော့ပါဘူးကွာ”

“ဘာလို့လဲ။ ငါ နည်းနည်းပါးပါး အကဲခတ်လို့ ရတာပေါ့”

“ခတ်မနေပါနဲ့။ မင်း တွေ့ရင်လည်း စိတ်ညစ်သွားမှာ။
သူက သူ့ပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေအားလုံးကို ညီတူညီမျှ
ရစ်မယ်ဆိုတဲ့ သန္နိဋ္ဌာန်နဲ့ မွေးဖွားလာတဲ့သူပဲ”

“မင်းကြည့်ရတာ သူ့ဒဏ်ကို တော်တော်ခံထားရတဲ့ပုံပဲ။

အေးပါကွာ ဆက်မပြောတော့ပါဘူး။ Topic ပြောင်းကြစို့”

သူက သူမြတ် စိတ်မပါမှန်း သိသဖြင့် တမင်ပင်
စကားလွှဲပေးလိုက်သည်။ အဲဒီနောက်မှာတော့ သူမြတ်နဲ့ သူသည်
တခြားအကြောင်းအရာများဆီသို့ စိတ်ဝင်တစား ရွှေ့ပြောင်းသွား
ကြသည်။ အထူးသဖြင့် သူ ကျင်လည်ခဲ့ရသော ရွှေတူးသည့်မိုင်း
တွင်းအတွေ့အကြုံတွေအကြောင်း၊ စိတ်ဝင်စားစရာ အဖြစ်အပျက်
တွေအကြောင်း၊ နယ်လှည့်ခရီးစဉ်တွေအကြောင်း စသဖြင့် သူမှာ
က ပြောပြစရာတွေ နှလှသည်။ ရန်ကုန်မြို့ ပေါ်မှာပဲ ကျောင်းတက်
ရင်း သာမန်နေ့စွဲများကို ဖြတ်ကျော်နေခဲ့သော သူမြတ်ထက်စာ
လျှင် သူ့မှာက အတွေ့အကြုံတွေ ပြောစရာတွေ ပိုများနေခဲ့တာ
တော့ အဆန်းမဟုတ်တော့ပြီ။

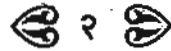

စားရင်းသောက်ရင်း ပြောရင်းဆိုရင်း အချိန်တွေ
ကုန်လို့ ကုန်မှန်းမသိအောင်ကို သူတို့စကားတွေ ပြောကောင်းခဲ့
ကြလေသည်။

ဝေဖန်စာ၊ အကြံပြုစာ၊ စိတ်ဆက်စာများ ဖေ့လိုလိုပါလျှင်
အမှတ် ၁၀၆၊ သုတေသန (၆)ထမ်း၊ သုတေသနအိမ်ရာ၊
သက်တမ်းကုန်ဆုံးဖြည့်ပေးပေး ချေးထားပေးဖို့ နိုင်ပါသည်။

ဤနေရာတွင် စာဖတ်သူ သင်သည် အမျိုးသမီး
တစ်ယောက် ဖြစ်သည်ဆိုလျှင် တစ်ချက် စဉ်းစားပေးစေချင်သည်။
ကိုယ့်ချစ်သူရည်းစား ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို စိတ်ဆိုးဒေါသ
ထွက်နေသည်ဆိုလျှင် အချစ်သည် ဘယ်နေရာ၌ ခေတ္တခဏ ဝင်
ရောက်ခဲ့အောင်းနေပါသနည်း။ အဲဒီတစ်ခဏ၌ အချစ်သည်
စိတ်ခံစားချက်ထဲမှာတော့ လုံးဝပျောက်ဆုံးနေသည် မဟုတ်ပါ
လော။

စဉ်းစားကြည့်ကြပါကုန်။ အချစ်၏ တည်နေရာအမှန်
သည် နှလုံးသားထဲမှာသာရှိသည်။

ဦးနှောက်ထဲက စိတ်ခံစားမှုထဲမှာရှိသော အချစ်သည်
ပေါ်လာလိုက် ပျောက်သွားလိုက်ဖြစ်ကာ နှလုံးသားထဲမှာသာ

မြုပ်ချည်ပေါ်ချည် နီဝင်နေရသည်။ ဦးနှောက်ထဲက အသိစိတ်မှာ အဆင်မပြေ ဖြစ်လာတာတွေ များသောအခါ နှလုံးသားထဲကအချစ် သည် အဲဒီထဲမှာပဲ ပိတ်လှောင်နေသဖြင့် မွန်းကျပ်လာပြီး ထွက် ပြေးချင်စိတ်တွေ ပေါက်လာတတ်သည်။ ဒါက ဦးနှောက်နဲ့ နှလုံးသားကြားထဲတွင် အချစ်နေ ထိုင်လှုပ်ရှားပုံတွေကို ဆက်စပ် တွေးကြည့်ခြင်းဖြစ်သည်။

အခုလောလောဆယ်မှာတော့ တေးသီရိဦးနှောက်ထဲ၊ နှလုံးသားထဲမှာရော ဒေါသတွေ၊ အမြင်ကတ်မှုတွေနဲ့သာ ပြည့် နက်နေတော့သည်။ အထူးသဖြင့် ရှေ့မှာ မထုံတက်တေး မျက်နှာ ထားဖြင့် မတုန်မလှုပ် ကျောက်ရုပ်သဏ္ဍာန်နှင့် ထိုင်နေသော သူမြတ်ကို စိတ်ရှိလက်ရှိတောင် ကိုင်ဆောင်ပစ်ချင်နေလေသည်။ ကြည့်လေ ... စိတ်ဆိုး ဒေါသထွက်နေတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ကို ပြောရာပြောကြောင်း ချောဖို့မကြိုးစားဘဲ မျက်နှာသေကြီးနှင့် ထိုင်နေတာ အမြင်ကတ်စရာ မကောင်းဘူးလား။

“သူမြတ် ... ရှင် ကျွန်မကို ဘာစကားမှ မပြောစရာမရှိတော့ ဘူးလား။”

သူက တေးသီကို အင်မတန် အပြစ်ကင်းသော မျက်နှာထားမျိုးဖြင့် မော့ကြည့်သည်။

“ကိုယ် ရှင်းပြပြီးပြီပဲလေကွာ။ သူက ကိုယ့်သူငယ်ချင်းပါ။ ကိုယ့်ရဲ့အရင်းနှီးဆုံး အခင်မင်ရဆုံး ငယ်သူငယ်ချင်းတစ် ယောက်ပါ ဆိုတာကို ကိုယ် ဘယ်နှခါ ထပ်ပြောပြရဦး မှာလဲ”

“ပြောတာက ဘယ်နှခါပဲပြောပြော ပြောလို့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ မုသားတစ်ထောင်ကိုပြောတိုင်း အမှန်တစ်ခုဖြစ် မလာဘူး ...

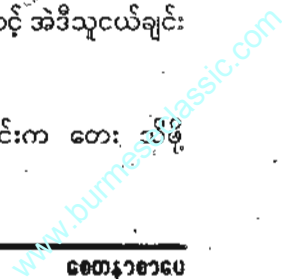
အဲဒီသူငယ်ချင်းက အခုမှ ဘယ်ကမိုးကျရွှေကိုယ် ထွက်ပေါ်လာရတာလဲ .. ပြော

“ဟား ... သူက ဟိုးနယ်က ဆိုက်ထဲမှာ အလုပ်သွားလုပ် နေတာ။ မနေ့ကမှ ရန်ကုန်ကိုရောက်တာ။ တေးကလည်း ကွာ ဒီခေတ်ထဲမှာ ဒီလိုပဲ သူငယ်ချင်း အချင်းချင်း ကျုပ် နေကြတာပဲ။ ဒါလောက်လေးကို ဒေါသထွက်နေဖို့ မလိုပါ ဘူး ...

ကိုယ် ဘာမှမဟုတ်တာ မလုပ်ပါဘူး။”

“မဟုတ်တာ မလုပ်ဘူးဆိုရင် ဘာကြောင့် အဲဒီသူငယ်ချင်း ဆိုတာကို ကျွန်မက မသိရတာလဲ”

“ဟား ... ကိုယ့်သူငယ်ချင်းအကြောင်းက တေး သီဖို့ လိုလို့လားကွာ”

“လိုတာပေါ့။ ရှင်နဲ့ ကျွန်မက တစ်နေ့ကျရင် လက်ထပ် ကြမယ့်သူတွေ မဟုတ်ဘူးလား။ ရှင့်ရဲ့အပေါင်းအသင်း တွေကအစ ကျွန်မ သိထားသင့်တာပေါ့ ...

အခု မသိတော့ မလိုလားအပ်တဲ့ ပြဿနာတွေ တွေ့ရပြီလေ”

“မဟုတ်သေးပါဘူး တေးရာ”

သုမြတ်က စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ခေါင်းခါယမ်း နေပုံကို တေးသီက ဒေါသထွက်စွာနှင့် စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ သူ ပေါင်းသင်းသမျှ အသိုင်းအဝန်းကို တေးသီ သိမထားသင့်ဘူးလား။ သူကတော့ ဘယ်လိုသတ်မှတ်သည် မသိပေမယ့် တေးသီကတော့ နောင်တစ်ချိန်မှာ ကိုယ်လက်ထပ်ရမည့် ယောက်ျားတစ်ယောက် ရဲ့အကြောင်းကို က၊ကြီးကနေ အ၊အထိ သိထားသင့်သည်ဟု ထင်သည်။ ပြီးတော့ ကိုယ်မကြိုက်တဲ့ အချက်တွေကိုလည်း ခု တည်းက ပုံစံပြောင်းထားသင့်သည်ဟု ထင်သည်။ ဒါမှလည်း အိမ်ထောင်ပြုတဲ့အခါ၊ အဆင်ပြေ သာယာသော အိမ်ထောင်ရေး ကိုရမည်ဟု မျှော်လင့်မိ၍ပင်။

“နေစမ်းပါဦး၊ အဲဒီ သူငယ်ချင်းက ဘယ်သူတဲ့လဲ”

“ကျွတ် ... လွန်တဲ့”

“ဘာလွန်လဲ။ အဲဒါ နာမည်လား”

“ဟုတ်တယ်ကွာ။ ခါလွန်မိုးတဲ့”

“အဲဒါ ယောက်ျားလား၊ မိန်းမလား”

“အာ ... ယောက်ျားပေါ့။ မနေ့က တေးကို ဖုန်းထဲမှာ ပြောနေတာ ယောက်ျားသံကြီးပဲ မဟုတ်လား”

“ယောက်ျားသံတော့ ယောက်ျားသံပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဖုန်းထဲမှာ အသံပြောင်းလို့ရတဲ့ Software တွေထည့်ထားလို့ ရတာပဲ”

“ဟား ... ပြဿနာပဲကွာ”

“ဟွန်း ... နာမည်ကလည်း ယောက်ျားလိုလို မိန်းမလိုလို ခါလွန်မိုးတဲ့။ သူက ဘယ်ကနေ ဘယ်လိုပေါ်လာရတာလဲ။ တစ်ခါမှ ပြောသံလည်း မကြားဖူးဘဲနဲ့”

“မကြားဘူးဆို သူကလည်း ရန်ကုန်မှာမှ မရှိတာ”

“ကောက်ကာငင်ကာကြီး ရောက်လာတာ အဓိပ္ပာယ်မှ မရှိတာ”

“ဟာ ... ဘယ်သူက ကောက်ကာငင်ကာကြီး ရောက်လာ မှာလဲကွာ။ တေးရဲ့အမြင်မှာသာ ကောက်ကာငင်ကာကြီး ဖြစ်နေပေမယ့် သူ့အနေနဲ့တော့ ရန်ကုန်ပြန်လာဖို့ နေ့စဉ် နဲ့အမျှ စောင့်ဆိုင်းနေရတာ ...

ချစ်မြတ်မွန်မွန်

တေးရာ ... လျှောက်ပြီး အထင်တွေ မလွဲစမ်းပါနဲ့။
တေး အဲဒီလိုတွေ လုပ်နေတာ ကိုယ့်ရဲ့ သိက္ခာကို ထိခိုက်
စော်ကားရာရောက်နေတယ် ဆိုတာရော သတိပြုမိရဲ့လား။”

“ဪ ... ဒီလို ပေါက်ကရတွေထင်အောင် ပြောခဲ့တာ
က ရှင်ရဲ့ သူငယ်ချင်းကြီးလေ။ သူကရော ရှင် သိက္ခာကို
စော်ကားတာ မဟုတ်ဘူးလား။”

“သူက တေးက နောက်တာပါကွာ”

“ဪ ... သူကကျတော့ နောက်တယ်။ ကျွန်မကိုကျ
တော့ ရှင်ကို စော်ကားတယ်ပေါ့ ... ဟုတ်လား။”

“တေးရာ ... စိတ်ကို နည်းနည်းလျှော့လိုက်စမ်းပါ။ ဘာ
ဖြစ်လို့ စိတ်တွေဆိုးနေတာလဲ။ ဒါ စိတ်ဆိုးစရာကိစ္စ
မဟုတ်ဘူးလေ ...”

စိတ်ဆိုးတယ် ဆိုရင်လည်း ကိုယ် ရှင်းပြနေရင်
လက်ခံပြီး ကျေနပ်လိုက်ပေါ့။”

“ဘာကိစ္စ ကျေနပ်ရမှာလဲ။ ဘာကိစ္စ လက်ခံရမှာလဲ။
အဲဒီ ခါလွန်မိုးဆိုတဲ့ ရှင်သူငယ်ချင်းက ကျွန်မကို ရှင်
ရည်းစားမှန်းသိရင် ဘာလို့ အဲဒီလိုပေါက်ကရတွေ နောက်
ရတာလဲ ...”

သူနဲ့ ကျွန်မက သိလို့လား။ ခင်လို့လား။ ကိုယ်နဲ့
မသိတဲ့ မခင်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ခပ်တည်တည်
နဲ့ နောက်ရဲတယ်ဆိုတည်းက မဟုတ်တော့ဘူး ...

သူ ဘယ်လိုလူမျိုးလဲ သူမြတ်”

သူမြတ်က တေးသီကို စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်သွား
သော မျက်လုံးမျိုးဖြင့် မော့ကြည့်သည်။ အဲဒီအကြည့်များကြောင့်
တေးသီရဲ့ ဒေါသတွေက ထောင်းခနဲ ထပ်ထွက်လာသည်။ လူတစ်
ယောက်က ကိုယ့်ကို စိတ်ပျက်သောမျက်လုံးများဖြင့် အကြည့်ခံ
ရတာလောက် စိတ်တိုစေတာ မရှိတော့။

“သူမြတ်”

“တေးကလည်းကွာ။ ဘာဖြစ်လို့ သူများအကြောင်းတွေ
သိချင်နေတာလဲ။ သိတော့ရော တေးအတွက် ဘာထူးမှာ
မို့လို့လဲ”

“ထူးတာပေါ့။ သူ့ရဲ့ အကျင့်စရိုက်ကို သိထားမှ သူမြတ်နဲ့
ပေါင်းသင့် မပေါင်းသင့် တေး စဉ်းစားလို့ရမှာပေါ့။”

“ဘာလဲကွာ။ ကိုယ်က ကလေးမှမဟုတ်တော့တာ။ ဟိုလူ
နဲ့ မပေါင်းနဲ့ ဒီလူနဲ့ မပေါင်းနဲ့ ဆိုပြီး ရွေးချယ်စိစစ်ပေးနေ
ရတာပဲ ကိုယ်က ဦးနှောက်မရှိတဲ့လူလည်း မဟုတ်ဘူး ...”

ပြီးတော့ လွန် ဆိုတာ ကိုယ်ငယ်ငယ်လေးတည်းက ပေါင်းလာတဲ့ သူငယ်ချင်း။ မိကောင်းဖခင် သားသမီးပဲ။ ကိုယ့်အမေလည်း သိတယ်။ အိမ်ကိုလည်း ဝင်ထွက်သွား လာဖူးတာပဲ”

“အေး ... အဲဒီလောက် ရင်းနှီးတဲ့သူကို တေး မသိတာ အဲဒီပွားမရှိဘူးလေ”

သူက တေးသီကို စိတ်ပျက်သလို ထပ်ကြည့်ပြန် သည်။ ကြည့်လည်းပဲ တေးသီက ဂရုမစိုက်ချေ။ တေးသီ ဆိုလျှင် ကိုယ့်ရဲ့အပေါင်းအသင်းက ဘယ်သူ ဘယ်ဝါ၊ ကိုယ်ကျင့်လည် ရသော အသိုင်းအဝန်းက ဘယ်လို၊ နောက်ဆုံး ကိုယ့်အကြိုက်က ဘာ၊ ကိုယ်မကြိုက်တာက ဘာဆိုတာ သူ့ကို အကုန်ပြောပြထား သည်။ အဲဒီလို ပြောတာသည်လည်း အလကားမဟုတ်။

တစ်ယောက်အကြောင်းကို တစ်ယောက်က ပိုသိလာ လျှင် ဆက်ဆံရေးတွေ ပိုမိုအဆင်ပြေစေဖို့ ဖြစ်သည်။ ခုတော့ သူက ဘယ်လိုလဲ မသိပါ။

“မသိတာ မကြိုလို့ပေါ့၊ တေးရာ။ နောက်တော့ ကြိုလာတဲ့ အခါ သိလာမှာပေါ့။ ကိုယ်က မပြောပြဖြစ်ဘူး ဆိုတာ

လည်း သူ့အကြောင်းက တိုက်ဆိုင်မှုမရှိတာလည်း ပါတာ ပေါ့”

“အခု တိုက်ဆိုင်နေပြီပဲ၊ ပြောတော့လေ”

တေးသီက ကိုယ့်ခွင်ထဲ ရောက်လာပြီဖြစ်သဖြင့် လက်ကိုပိုက်ကာ အေးအေးဆေးဆေးပဲ ပြောလိုက်သည်။ သူက ရှောင်မလွှတ်သော ပုံစံဖြင့် ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းချကာ ...

“သူ့နာမည်က ခါလွန်မိုး တဲ့။ ကိုယ်ကတော့ လွန်ပဲ ခေါ် တာ။ သူနဲ့ ကိုယ်နဲ့က ငါးတန်းလောက်တည်းက စသိကြ တာ။ အဲဒီထဲက တွဲဖြစ်ကြတာပေါ့။ ဆေးကျောင်းဝင်တော့ လည်း အတူတူပဲ ...

ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်ကသာ သူ နယ်ကို ရောက်သွားတာ။ ငါးတန်းကနေ ဆေးကျောင်းပိုင်နယ်ပတ်ဝန်းအထိအတူတူ တွဲလာကြတယ်ဆိုတော့ ကိုယ်တို့ သံယောဇဉ်ကို စဉ်းစား ကြည့်ပေါ့”

“နေပါဦး ...။ ပိုင်နယ် ပတ်ဝန်းအထိဆိုတော့ သူက ဘာ ဖြစ်တာလဲ၊ ကျောင်းဆွက်မတက်တော့တာလား”

“သူ ကျောင်းထွက်လိုက်ရတာပါ”

“ဘယ်လို !” ကျောင်းက ဘာကိစ္စ ထွက်လိုက်ရတာလဲ”

“ကျောင်းက ... အင်း ... ထွက်လိုက်ရတယ်တော့လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ခဏနားလိုက်ရတာပါ။ အခု သူ ပြန် တက်တော့မှာ”

“အေးလေ ... ကျောင်းက ဘာကိစ္စ နားလိုက်ရတာလဲ”

“တေးကလည်းကွာ။ သူများ ပါဆင်နယ်ကို စစ်စနေပြန်ပြီ။ ထားလိုက်ပါ ဒီလောက်သိရ တော်ရောပေါ့”

“မထားနိုင်ပါဘူး။ ကျောင်းနားရတယ် ဆိုကတည်းက ကောင်းတဲ့အလားအလာမှ မဟုတ်တာ။ စုပါဆပ်မလီထိ လို့လား။ ရန်ဖြစ်လို့လား တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲလေ”

“တေးကတော့ စံပါပဲကွာ။ ပြောရင်လည်း တေးက ကိုယ့်သူငယ်ချင်းကို အထင်သေးဦးမယ်။ သူက ကျောင်း နားရတယ်ဆိုပေမယ့် အရမ်းကြီး ဆိုးသူစားပြီး အကျွန် စာရိတ္တ ပျက်ပြားနေတဲ့သူ မဟုတ်ပါဘူးကွာ ...

ဒီလိုပဲ အခန့်မသင့်လို့ ဖြစ်သွားတာ”

“ဘာဖြစ်လို့ လိုရင်းကို မပြောဘဲ ရှေ့နေလိုက်ပေးနေရ တာလဲ။ တေး သိချင်တာ သူ ဘာကြောင့် ကျောင်းလက် ခံလိုက်ရတာကိုပဲ သိချင်တာ။ ဒါကို”

တေးသိရဲ့ စကားတောင် မဆုံးသေးချင်မှာပဲ သူမြတ် ရဲ့ အိတ်ထဲမှ ဖုန်းမြည်သံက ထွက်ပေါ်လို့လာလျှင် သူက လက် ကာပြကာ ဖုန်းကိုထုတ်ကိုင်သည်။

“ပြော ... လွန်”

သူနှုတ်ဖျားမှ လွန် ဆိုတဲ့ စကားလုံးထွက်သွားတာ နှင့် တေးရဲ့မျက်ခုံးတွေက ဆတ်ခနဲ ဖွင့်သွားကာ နားတွေကလည်း အလိုလို စူးစိုက်မိသွားကြသည်။ တေး ထင်တာ မမှားဘူးဆိုလျှင် သူမြတ်ရဲ့ ခြေလှမ်းတွေကလည်း အနည်းငယ် ရွေ့သွားသည်ဟု ထင်သည်။ တေးကလည်း အဲဒီအတိုင်း နည်းနည်းလိုက်တိုးမိ သည်။

သူနဲ့ တေးသည် တေးတို့ခြံထဲမှာ စကားပြောနေကြ ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“ငါ အခု တေးတို့အိမ်မှာ”

“xxx”

“အေး ... အခုပြီးရင် ဝင်ခဲ့မယ်။ အေး ... အေး ... နောက် မှတွေ့မယ်။ အဲဒါဆိုရင် မင်း ... ”

သူမြတ်ရဲ့ စကားတောင် မဆုံးသေးဘဲ ရုတ်တရက် ကြီး တေး လုပ်လိုက်မိတာကတော့ သူမြတ်ရဲ့ လက်ထဲကဖုန်းကို

ဆတ်ခနဲ ဆွဲလုကာ အိမ်ထဲသို့ ပြေးဝင်လာခြင်းပဲ ဖြစ်တော့သည်။
ပြီးတော့ အိမ်ထဲက အခန်းတစ်ခန်းထဲသို့ဝင်ကာ တံခါးကို ချက်
ချင်းပိတ်လိုက်တာကြောင့် သူ့မြတ် ဘယ်လိုမှ တတ်နိုင်မည်
မဟုတ်တော့ချေ။

တစ်ဖက်က အသံပြတ်သွားသဖြင့် ဟယ်လို ဟယ်လို
အော်နေသည်။ တေးသည် အသံကြားဖူးတာနဲ့တင် မေတ္တာမရှိ
သော၊ သတင်းစကား ကြားတာနဲ့တင် အထင်ကြီးစရာ မရှိသော
လူတစ်ယောက်ကို စကားပြောဖို့ရာအတွက် ရင်ဘတ်ကို ဖိကာ
အားမွေးနေရသည်။

“ဟယ်လို ... ဟေ့ကောင် သူ့မြတ်၊ မင်း ဘာဖြစ်သွားတာ
လဲ”

“သူ့မြတ် မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မ နွေတေးသီပဲ”

တစ်ဖက်က အံ့ဩသွားဟန်ဖြင့် ခဏတော့ ငြိမ်သွား
သည်။ ပြီးတော့မှ ဪခနဲ အသံထွက်လာကာ ...

“ဪ ... နွေတေးသီတဲ့လား။ ကာယကံရှင် ကိုယ်တိုင်
ပြောပြတော့မှပဲ နာမည်အပြည့်အစုံကို သိခွင့်ရတော့ဇာယ်”

သူ့စကားက ဘာအဓိပ္ပာယ်မှန်း မသိချေ။ တေးကို
ရှဲ့တာလား၊ စောင်းပြောတာလားလည်း မသိရ။ သူ့မြတ်ကပဲ

တေးရဲ့နာမည်အပြည့်အစုံကိုတောင် စကားထဲ တခုတ်တရထည့်
မပြောဘူးလို့ ဆိုလိုတာလားလည်း မသိရဘဲ ဦးနှောက်စားစေသော
စကားမျိုးဖြစ်သည်။

“အခုပြောနေတာ ခါးလွန်မိုးလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ရှင် မရှဲ့ပါနဲ့”

“အာ ... မရှဲ့ရပါလား။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းရဲ့ ကောင်မ
လေးမို့ respect နဲ့ ဆက်ဆံတာပါ။ ဘာအကူအညီလိုပါ
သလဲ ... ပြောပါ”

“အဲဒါ ရှဲ့မေးတာလား။ တကယ့်စိတ်ရင်းအမှန်နဲ့ ပြော
တာလား”

“ဟား ... Really ပါဗျာ။ အစစ်တွေပါ။ ပြော ... ခင်ဗျာ
ကို ကျွန်တော် ဘာကူညီပေးရမလဲ”

“ရှင် ကျောင်းနားရတာ ရန်ဖြစ်လို့ မဟုတ်လား”

တစ်ဖက်က ရုတ်တရက် အသံတိတ်သွားကာ ခဏ
ကြာတော့ တဟားဟားအော်ရယ်သံကြီး ထွက်ပေါ်လာသည်။
တေးသည် အဲဒီအသံကြီးကို မှန်းလွန်းသောကြောင့် နှုတ်ခမ်းကို
ကိုက်ထားမိသည်။

“ဪ... ခင်ဗျားက အဲဒါ သိချင်လို့ သုမြတ်ဆီကဖုန်းကို လှပြေးခဲ့တာပေါ့... ဟုတ်လား”

“ဘာမှ လှမပြေးဘူး၊ ဒီအတိုင်းပဲ ယူလိုက်တာ။ ကဲ... ပြောစမ်းပါ၊ ကျွန်မ ပြောတာ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

“ခင်ဗျားက မိန်းမတော်တော်ပီသတာပဲနော်။ ဘဝင်တော့ မြင့်မသွားပါနဲ့၊ စပိစုတတ်တဲ့နေရာမှာ ပြောတာပါ”

“ဒီမှာ။ ရှင် ကျွန်မကို ဘာမှရှိနေစရာ အကြောင်းမရှိဘူး။ ကျွန်မ စပိစုတယ်ဆိုရင်လည်း ဘလိုင်းကြီး စပိစုနေတာ မဟုတ်ဘူး... ”

ကျွန်မနဲ့ လက်ထပ်မယ့်ရည်းစားနဲ့ အရမ်းတွဲနေတဲ့ လူတစ်ယောက်အကြောင်းကို သိထားသင့်တယ် ထင်လို့ မေးနေတာ”

“ခင်ဗျား မသိသင့်ဘူးထင်လို့ သုမြတ်ကတောင် မပြောဘဲနဲ့ဗျာ”

“ဘာလဲ... ရှင်က ဝန်မခံချင်ဘူးပေါ့။ အိုခေလေ ကျွန်မကတော့ အဲဒီအတိုင်းပဲ လက်ခံလိုက်ပြီ”

“နေစမ်းပါဦး။ ကျောင်းနားရတာနဲ့ သုမြတ်နဲ့ အပေါင်းအသင်းလုပ်တာနဲ့ ဘာများဆိုင်လို့လဲ၊ ဆက်စပ်လို့လဲ”

“ဆိုင်ဆိုင် မဆိုင်ဆိုင်။ ဒါပဲ”

တေးက အနိုင်နဲ့ပိုင်းကာ ဖုန်းချပစ်ပြီးနောက် အခန်းအပြင်ဘက်သို့ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ ဧည့်ခန်းထဲမှာ သုမြတ်က စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပုံစံဖြင့် ထိုင်စောင့်နေသည်။ တေးက စားပွဲပေါ်သို့ ဖုန်းကိုတင်ပေးလိုက်လျှင် သူက ဖုန်းကိုကောက်ယူပြီး မတ်တတ်ထရပ်ကာ...

“ကိုယ် သွားတော့မယ့် တေး”

“ကောင်းပါပြီ”

“တေးကို တစ်ခုတော့ ပြောချင်တယ်ကွာ၊ ကိုယ့်ရဲ့ Personal တွေကို သိပ်တော့ မလွှမ်းမိုးချင်ပါနဲ့လို့”

တေးတောင် ဘာမှမပြောရသေးချေ။ သူက ချာခနဲ လှည့်ထွက်လိုသွားလျှင် တေးက နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်ကို မှီ၍ မိသည်။ ယောက်ျားလေးတွေဟာ ကိုယ့်ရည်းစားထက် သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်းကိုပဲ အရေးသယ်နေလျှင် အဲဒီရည်းစားရဲ့မိန်းကလေးဖြစ်သူက ညီသတ္တိယုပဲ တေးကတော့ ယူဆသည်။

နေရောင်ခြည်နုနုက သူ့ကိုပုတ်နှိုးပြီး နိုးလိုက်သော အခါ လွန်သည် မျက်လုံးတွေ ဖျတ်ခနဲပွင့်လာကာ နိုးလာသည်။ အဲခနဲ ပျင်းကြောဆန့်ကာ ခုတင်ဘေးကနာရီကို ကြည့်လိုက်သော အခါ နံနက်ဆယ်နာရီတောင် ထိုးပြီဖြစ်သည်။ အင်းပေါ့လေ ... ညက နှစ်နာရီခွဲလောက်မှ အိပ်ဖြစ်တာပဲဟာ။ ဒီအချိန်မှာနီးတာ အဆန်း မဟုတ်တော့ပြီ။

သူက အိပ်ရာထက်မှ လူးလဲထကာ စားပွဲပုလေး ပေါ်မှ ရောဘူးကို ဆွဲယူကာ တစ်ရိုက်ထိုး မော့ချလိုက်သည်။ ကြည့်လင်အေးမြသောရေသည် သူ့ရဲ့အတွင်းကလိစာတွေကို သန့်စင်သွားစေသည်။ အဲဒီနောက် သူ့အကြည့်တွေဟာ ဘာရယ်မဟုတ် မှန်တင်ခုံဆီက ကြည့်မှန်ကြီးထဲသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။

နယ်မှာ နှစ်နှစ်လောက် သွားနေခဲ့ရသူမို့ သူ့ရဲ့ခပ်ဝင်းဝင်း အသားအရေဟာ အခုတော့ ပျားရည်ရောင် ပေါက်နေသည်။ လူက မိုင်းတွင်းတွေထဲမှာ အကြမ်းပဲတမ်း နေခဲ့ရသူမို့လိုလားတော့ မသိချေ။ ပိုပြီးထွားကျိုင်းသန်မာတဲ့ပုံစံ ပေါက်နေကာ အခုခေတ်စားနေသော၊ ကောင်မလေးတွေ အကြိုက်များနေသော ကိုရီးယားမင်းသား နုနုဖပ်ဖပ်တွေနဲ့တော့ တခြားဆီပဲဖြစ်သည်။

ရန်ကုန်မှာ သူ မရှိခဲ့သော နှစ်နှစ်အတွင်းမှာကို ကိုရီးယားဖက်ရှင်တွေရဲ့ လွှမ်းမိုးမှုက တော်တော်ပြင်းထန်ခဲ့ပြီး ဒီပြန်ရောက်လာသောအခါ ယောက်ျားလေးရော မိန်းကလေးရော ကိုရီးယားလှိုင်းလုံးကြီးတွေကြားမှာ မျောပါနေခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ သူကတော့ အဲဒီလို နုနုရွှေ ဖက်ရှင်တွေ သိပ်မကြိုက်ချေ။ Rocker သမားကြီးမို့ ရှုပ်အင်္ကျီနှင့် ဂျင်း(နံ)လောက်သာ မက်မောသူဖြစ်သည်။ ဒါကြောင့်လည်း ရေချိုးပြီးသောအခါ နီညိုရောင်အကွက် မိပ်မိပ် Alter Shirt အကျပ်ကို ဂျင်း(နံ)အနက်တစ်ထည်ဖြင့် တွဲဖက်ဝတ်ဆင်ပြီးသွားသောအခါ သူ့ဝတ်စားဆင်ယင်မှုက လွယ်လွယ် ဖျော့ ဖြိုးဆုံးသွားသည်။ သူ့ဆံပင်တွေက wave ပါသော ခပ်ထွမ်းထွမ်း ခပ်ဖွာဖွာတွေဖြစ်ကာ မသိလျှင် ကိုရီးယားမင်းသားတွေလို ပြေပြေလေးကောက်ထားတယ်ဟုတောင် ထင်ရသေးသည်။

သူ နေခဲ့ရသော တောထဲမှာ ရေကလည်း မကောင်း တာမို့ သူ့ဆံပင်ဟာ ဆေးမဆိုးရပါဘဲ သဘာဝအတိုင်း နီညိုရောင် ဖြစ်နေတာလည်း မိုက်လှသည်။ သူက မျက်နှာကိုတော့ အစိုဓာတ် ထိန်းသည့် Moisture Cream တစ်ခလိမ်းပြီး သူ့ ဆွတ်နေကြ CK ရေမွှေးကို ဟိုနည်းနည်း ဒီနည်းနည်း ဆွတ်ပြီးလျှင် အပြင် သွားဖို့ Ready ဖြစ်သွားခဲ့ပြီ။ ဖုန်းနှင့် wallet ကို ဘောင်းဘီအိတ် ထဲသို့ ထိုးထည့်ကာ အောက်ထပ်သို့ဆင်းလာခဲ့လျှင် လှေကားရင်း မှာပဲ သူ့အမေနှင့်ဆုံသည်။ သူ့အမေက သူ့ရဲ့လတ်လတ်ဆတ် ဆတ် သန့်ရှင်းသောပုံစံကို မော့ကြည့်နေရင်းမှ ...

“ရေတောင်ချိုးပြီးလာပြီလား။ မေမေက မနိုးသေးဘူးတောင် ထင်လို့ ခုပဲ တက်နှိုးတော့မလို့ ...

လာ ... လာ ... ဗိုက်ဆာနေရောပေါ့။ သားအကြိုက် ရွှေတောင်ခေါက်ဆွဲ လုပ်ထားတယ်”

သူက ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ကာ သူ့အမေနောက်သို့ လိုက်လာခဲ့သည်။ ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ရောက်သောအခါ သူ့ အဖေပါ ရှိနေသောကြောင့် သူက နည်းနည်းရှိန်သွားရသည်။ သိပ်မထူးဆန်းသော ဓလေ့ထုံးစံများအရ ပေတေသော သားဆိုး များကို ဖအေတို့က ကြည့်မရတတ်ခြင်းမှာလည်း အဆန်းမဟုတ်

တော့ပြီ။ ဆေးကျောင်းမှ သူ ထွက်နားလိုက်ရသောကိစ္စအတွက် သူ့အဖေသည် သူ့ကို အကြီးအကျယ် ဒေါသထွက်နေခဲ့သူဖြစ် သည်။

ဒါကြောင့် ဒီအတောအတွင်းမှာ သူသည် ရန်ကုန်က ထွင့်စဉ်ပြီး တောထဲက ရွှေတူးဖော်ရေးလုပ်ငန်းခွင်ထဲမှာ အလုပ် ကြမ်း အပြစ်ဒဏ် ကျခံနေခဲ့ရခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ခုချိန်ထိလည်း ပြန်ရောက်သည်အထိ သူ့အဖေက သူ့ကို စကားကောင်းကောင်း ခေါ်ဝေါ်ပေးပါ။ ဒါကြောင့် သူက အဖေကို မသိချင်ဟန်ဆောင် ကာ ရွှေတောင်ခေါက်ဆွဲကိုသာ အသာငြိမ်ပြီး စားနေလိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင်”

သူက မသိချင်ဟန်ဆောင်ထားသော်လည်း သူ့အဖေ က အဲဒီလိုနေချင်ပုံ မရပေ။ မာန်အပြည့်ဖြင့် ခေါ်လိုက်တာကြောင့် သူက လန့်ချင်ယောင်ဆောင်ကာ အထိတ်တလန့်ပုံစံဖြင့် မော့ ကြည့်လိုက်ရသည်။

“ရန်ကုန်ရောက်နေတာ ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“ဗျာ ... တစ်ပတ်ပါ”

“အဲဒီတစ်ပတ်အတွင်းမှာ မင်း ဘာတွေလုပ်ခဲ့လဲ”

“ဟို ... ဒီလိုပါပဲ၊ ဘာမှမလုပ်”

“တိတ်စမ်း။ ဘာမှမလုပ်ဘူးဆိုတာ ကောင်းတာမှန်သမျှ ဘာမှမလုပ်ဘူးလို့ ဆိုလိုတာ မဟုတ်လား”

“ဗျာ ... လုပ်ပါတယ် ဖေဖေရ။ ကျွန်တော် မနက်တိုင်း ဘုရားရှိခိုးပါတယ်”

“ဟေ့ကောင် ... မင်း ငါ့ကို ရွဲသလို လာလုပ်မနေနဲ့၊ ငါ့ လက်သီးအကြောင်း မမှတ်သေးဘူးနဲ့တူတယ်”

“ဖေဖေ ဆိုလိုတာကို ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ကောင်းတာလုပ်ဖို့ထက် မကောင်းတာ မလုပ်ဖို့က ပိုအရေးကြီးတယ် မဟုတ်လား ...

Sept By Sept ပေါ့ ဖေဖေရာ။ အပြောင်းအလဲဆိုတာ ချက်ချင်းလုပ်ယူလို့ ရတာမှ မဟုတ်တာ”

“ငါ့ကို ဘာမှ မိကျောင်းမင်း ရေကင်းလာပြမနေနဲ့။ အေး ... ဒီတစ်ခါ ရုတ်ရုတ် ရုတ်ရုတ် အသံကြားလို့ကတော့ မင်းကို တစ်ခါတည်း အမွေပြတ် စွန့်လွှတ်ပြီးသားပဲ ... မင်း ကျောင်းကိစ္စကနော ဘယ်လိုလဲ”

“အခု ဒီက စားပြီးရင် ကျွန်တော် ကျောင်းသွားမှာပါ။ ကျောင်းအပ်ဖို့ကိစ္စတွေလုပ်မှာ၊ ကျောင်းပြန်ဖွင့်ရင် ကျွန်တော် ကျောင်းတက်နေပါပြီ”

“ကျောင်းတက်ပြီး မင်း M.B.,B.S ဘွဲ့ကိုရော ရအောင် ယူနိုင်ပါ့မလား။ ဒီလိုပဲ စားကောင်း သောက်ကောင်းရဲ့ ကျောင်းလေးသွားတက်လိုက်၊ ဝေလေလေလေး လုပ်လိုက်နဲ့ပဲ၊ အီးရောဆွဲ တက်နေမှာလား”

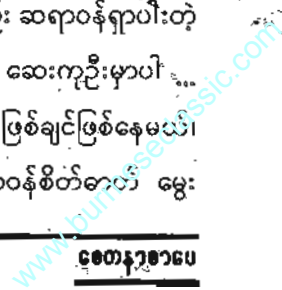
သူက ပြောမည့်စကား တည်ငြိမ်လေးနက်စေရန် အတွက် စားလက်စွန်းနှင့် ခက်ရင်းကိုတောင် ချလိုက်ကာ သူ့အဖေကို စိုက်ကြည့်လိုက်သေးသည်။

သူ့အဖေကလည်း သူ့ကို မမှိတ်မသုန် စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ဖေဖေ ... ကျွန်တော့် Brain ကို ဖေဖေ သိပါတယ်။ ကျွန်တော်က ဆေးကျောင်းကို အမှတ်မီလို့၊ ဒါမှမဟုတ် မိဘက ဇွတ်တက်ခိုင်းလို့ တက်ရတဲ့သူမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဝါသနာပါလို့ ရွေးချယ်ခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော့်ရည်မှန်းချက်က အင်မတန်တော်တဲ့ ဆာဂျင်တစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ပါ။ ပြီးရင်လည်း ဆရာဝန်ရှာပါးတဲ့ ဝေးလံခေါင်သီဒေသတွေကို သွားပြီး ဆေးကုဦးမှာပါ ...

ကျွန်တော့်ပုံစံက အပေအတေ ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခုတည်းက နှလုံးလှတဲ့ဆရာဝန်စိတ်ဓာတ် မွေး

ထားပြီးသား ဖြစ်နေပြီ။ အဲဒီတော့ ဖေဖေရဲ့စီးပွားရေး ကိစ္စအတွက် ကိုကြီးနဲ့ မလတ်ကိုသာ ခုတည်းက အား ကိုးထားပါတော့”

“အေးပေါ့ကွာ၊ မင်းသာ တကယ်ကို ဆရာဝန်ပီသရှင် တယ်ဆိုရင် ငါကလည်း ထောက်ပံ့ပေးဖို့ အဆင်သင့်ပါ။ ဒါပေမဲ့ မင်းရဲ့အပြောနဲ့ အလုပ် ဟုတ်၊မဟုတ်တော့ စောင့်ကြည့်ရမှာပေါ့”

သူက ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ခေါင်းကိုသာ ညိတ်ဖြ လိုက်သည်။ သူ့အဖေ ထွက်သွားတော့မှ သူ့အမေရဲ့ပခုံးလေးတစ် ဖက်ကို အသာဖျစ်ညှစ်ကာ ...

“မေမေ သားကို ယုံတယ် မဟုတ်လား”
“ယုံပါတယ် သားရယ်။ သားက ဆိုးတဲ့ကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်ချင် ဖြစ်ဖူးမယ်၊ ခုချိန်မှာတော့ မိုက်တဲ့ကလေးတစ် ယောက် မဖြစ်တော့ဘူးလို့ မေမေ ယုံကြည်ပြီးသားပါ ...

မေမေသားဟာ တကယ်ကို နှလုံးလှတဲ့ ဆရာဝန် တစ်ယောက် ဖြစ်လာမယ်ဆိုတာ ယုံကြည်နေပါတယ်”
“အိုခေ ... ဒါဆိုရင် သား သွားလိုက်ဦးမယ် မေမေ။ ထမင်းစားချိန် အမိပြန်ခဲ့မယ်”

“ခဏနေပဲ ထမင်းစားချိန် ရောက်တော့မယ် သားရဲ့။ အေးအေးဆေးဆေးသာလုပ်၊ သား ကြိုက်တတ်တဲ့ ငါးခု ငါးဆုပ်ဟင်း ချက်ထားတယ် ...

ထမင်းကိုတော့ အိမ်မှာပဲ ပြန်စား။ ဟုတ်ပြီနော်”
“ဟုတ် မေမေ။ ဒါဆို သား သွားတော့မယ်”

သူက မိခင်ဖြစ်သူကို ပွေ့ဖက်နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ထားရှိဒေါင်ထဲမှ ကားကိုထုတ်ကာ အပြင်သို့ မောင်းထွက်လာခဲ့ သည်။ အရင်စာည်းက သူ စီးခဲ့သော ဂျစ်ကားမည်းမည်းကြွပ်ဖြစ် ထာ သူ့စိတ်ကြိုက် ဆင်ထားတာမို့ ကားထဲမှာ ဘွဲ့စံတီးလုံးသံ စာညည်းဖြင့် အေးစိမ့်မွှေးပျံ့နေသည်။ သူက လတ်တလောထွက် ထားသော မျိုးကြီးရဲ့ ယူလိုက်စီးရီးစ်ထဲက သိချင်းတစ်ပုဒ်ကို လိုက်ညည်းဆိုပြီး ကားကို ကျောင်းရှိရာသို့ ဦးတည်ပြီး မောင်း လာခဲ့သည်။

ကျောင်းရောက်သောအခါ ကျောင်းကကိစ္စတွေကို လိုက်လုပ်ရှားကာ ဆရာတွေနှင့် တွေ့ဆုံပြီးနောက် နောက်တစ် ပတ် ဖွင့်တော့မည့်အတန်းမှာ တက်ရောက်ဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ် သွားပြီဖြစ်သည်။ ကာလအတန်ကြာ ဝေးကွာခဲ့သော သူ့ရဲ့ကျောင်း တော်ကြီးကို သူက လွမ်းဆွတ်စွာ တစ်ချက်ကြည့်ပြီးတော့မှ ပြန်

ထွက်မည်အပြုမှာပဲ သူ့အိတ်ထဲကဖုန်းက မြည်သံထွက်ပေါ်လာသည်။ Ring Tone သံအရ သူမြတ် ဆီကဆိုတာ သူက သဘောပေါက်လိုက်ရသည်။

“ပြော ... ဟေ့ကောင်”

“မင်း ဘယ်မှာလဲ”

“ငါ ကျောင်းမှာ”

“ကျောင်းလာအပ်တာလား။ အဆင်ပြေလား”

“ပြေပါတယ်။ ပြော ... မင်းရော ဘယ်မှာလဲ”

“အေးကွာ ... မင်းကို ငါ ပြောချတာတော့ အားနာပါတယ်”

“ဟေ့ကောင် ... မင်းအနေနဲ့ ငါ့ကို အားနာတယ်ဆိုတဲ့စကား ပြောနေတာ နောက်နေ့တဲ့ အတိုင်းပဲနော်၊ အဲဒါရော သိရဲ့လား”

သူ ဘာကိုဆိုလိုတယ် ဟူသော အဓိပ္ပာယ်ကို သိသွားဟန်တူသော သူမြတ်၏ အေးပါကွာဟု ခပ်ပျော့ပျော့ဆိုသည်။ ခဏနေတော့မှ ...

“မင်း အခု အိမ်ပြန်တော့မှာလား”

“အေး ... ဘာဖြစ်လို့လဲ။ မင်း တစ်ခုခုများ ပြောစရာရှိလို့လား”

“ပြောစရာ ဆိုတာထက် မင်းကို အကူအညီတောင်းချင်တာပေါ့ကွာ ...

ငါက ခဏနေရင် ဆရာကြီးနဲ့ လိုက်ရမှာကွ။ ဆရာကြီး ကိုယ်တိုင်က By name တပ်ပြီး ခေါ်ထားတာဆိုတော့ ဘယ်လိုလုပ် ငြင်းရမှာလဲကွာ ...

အဲဒါ”

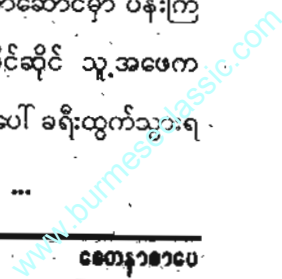
“ဟေ့ကောင် ... ဒီလောက်ဆို ငါ သဘောပေါက်ပြီ။ လိုရင်းကိုပြောတော့။ မင်း ဘယ်လိုမှ အချိန်မပေးနိုင်တဲ့ ကိစ္စတစ်ခုကို ငါ့ကို ထရန်စဖာလုပ်တော့မယ် မဟုတ်လား ...

ပြော ... ဘာလဲ”

“တေးသီကို အဖွဲ့ပြင်ဆိုင်မှာ သွားကြိုပေးပါကွာ”

“ဘာ ... ဘယ်လို။ ပြန်ပြောလိုက်စမ်းပါဦး”

“ငါ တကယ်ပြောနေတာပါကွာ။ တေးသီက နေ့ခင်းတစ်နာရီမှာလုပ်မယ့်၊ ဆီဒိုးနားမင်္ဂလာဆောင်မှာ ပန်းကြဲပေးရမှာကွ။ ဒီနေ့မှပဲ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် သူ့အဖေက နေပြည်တော်ကို အလုပ်ကိစ္စနဲ့ အရေးပေါ် ခရီးထွက်သွားရတော့ ကားမရှိတော့ဘူး ဖြစ်နေတာ ...

အဲဒါ အသွားထုန်းကတော့ သူ့သူငယ်ချင်းက လိုက်ပို့ပေးတယ်ကွာ။ အပြန်ကျတော့ ငါ့ကို လာကြိုခိုင်း ထားတာ။ ငါကလည်း အချိန်ရမယ်ထင်ပြီးတော့ ...”

ယုတ္တိယုတ္တာရှိရှိဖြစ်အောင် အဓိပ္ပာယ်အပြည့် ပြောနေသော်လည်း သူ့က စကားများများပြောလျှင် သိပ်မကြိုက်သူမို့ စကားကို ဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

“ကဲ ... မင်းလေဒီကို ငါက သွားကြိုပေးရမယ် မဟုတ်လား။ ငါကတော့ အုံးမစားဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူက မင်းကို want to ဖြစ်နေရင်ရော”

“အာ ... ဒါက သမီးရည်းစား ချိန်းတွေ့မယ့်နေရာကို အစားထိုးသွားခိုင်းတာမှ မဟုတ်တာ။ သူ့ကိုကြိုပြီး Sedona ကို သွားပို့မယ့်ကိစ္စပဲဟာ ...”

မင်း Ok တယ်ဆိုရင် သွားလိုက်လေ။ ပြီးရင် ငါ ဖုန်းဆက်ထားမယ်”

“ပြီးရော ... ဘယ်ကို သွားရမှာလဲ”

“(xxx)အလှပြင်ဆိုင်ကွာ၊ မြို့ထဲမှာပဲ မင်းနဲ့နီးပါတယ်။ လိပ်စာက (xxx)။ မင်းနဲ့ မတွေ့ဖူးဘူး ဆိုပေမယ့် ဆိုင်ထဲကိုဝင်ပြီး သူ့နာမည်မေးလိုက်ရင် ရမှာပါ”

“အိုဗေ ... ငါ သဘောပေါက်ပြီ။ မင်းသာ ဖုန်းဆက်ထားလိုက်”

သူမြတ်က ဖုန်းချသွားလျှင် သူက လုပ်နေကျပုံစံ အတိုင်း မျက်ခုံးကို တစ်ချက်ပင့်ကာ ကားပေါ်တက်ပြီးနောက် မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။ ရစ်သည့်နေရာမှာ ထိပ်တန်းပထမဆူရှင် ဟု သိထားသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် တွေ့ရတော့မှာမို့ ဘယ်လိုများပါလိမ့်ဟုတော့ စိတ်ဝင်တစား ဖြစ်ရသေးသည်။ ဖုန်းထဲမှာတောင် ဆတ်ဆတ်ကြံ ဇွာလန်တောက်ပနေသော မိန်းကလေးဟာ အပြင်မှာရော ဘယ်လောက်ထိ ဇွာမလဲ။

ဇွာတာက ရိုးရိုးဇွာမည် မဟုတ်ဘဲ မိတ်ကပ်မျက်နှာကြီးနှင့် ဇွာမှာကိုတော့ သူက တော်တော်စိတ်ညစ်ရသည်။ မိန်းကလေးတွေ့မိတ်ကပ်ထူထူ လိမ်းထားတာလောက် သူ စိတ်ပျက်တာ မရှိတော့ပြီ။ အတွေးနဲ့အတူ သူက ကားမောင်းသွားရင်းမှ ညွှန်းထားရာ အလှပြင်ဆိုင်သို့ ရောက်သွားသည်။ ဆိုင်တံခါးကို အသာဟကြည့်သော သူ့ထံသို့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ရောက်လာတာနှင့် ...

“ဒီဆိုင်ထဲမှာ မိတ်ကပ်လာပြင်တဲ့ နွေတေးသီကို အပြင်မှာ လာကြိုနေတဲ့ကား ရောက်နေပြီလို့ ပြောပေးပါ”

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့။ ပြောလိုက်ပါမယ်”

“အိုခေ ... သင့်ခံယူ”

သူက ပြောပြီးတာနှင့် ကားထဲပြန်ထိုင်ကာ သီချင်း ဖွင့်ရင်း စောင့်နေလိုက်သည်။ မျိုးကြီးရဲ့ သီချင်းသုံးပုဒ်လောက် အပြီးမှာတော့ ဆိုင်ထဲကနေ၍ မရှေ့ချော နှစ်ယောက် ထွက်လာ တာကို တွေ့လိုက်ရပြီးနောက် ကိုယ်ရောင်ဝါ တောက်ပနေသော တစ်ယောက်သောသူကို တွေ့လိုက်ရလျှင်တော့ ဒါဟာ နွေတေးသီ ပဲဟု အလိုလို သိသွားတော့သည်။ သူမက ဟိုဟိုဒီဒီ ဝေ့ဝဲကြည့်ရှု နေသဖြင့် သူက ကားပေါ်မှဆင်းကာ သူမဆီသို့ လျှောက်သွား လိုက်သည်။

အစိမ်းရောင်ပျော့ပျော့ ပိုးဝတ်စုံမှာ မြန်မာဆန်ဆန် ရှိသဖြင့် မျက်လုံးထဲ အေးသွားသော်လည်း မျက်နှာမှာ ပြင်ထား သော မိတ်ကပ်ကတော့ နည်းနည်းများနေသည်ဟု ထင်သည်။ ဒါပေမဲ့လည်း ရိုးသားသောစိတ်ဖြင့် Appreciate လုပ်ရလျှင် နွေတေးသီဟာ လှပသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်တော့ဖြစ်သည်။

သူက စူးစမ်းရိပ်ဖြင့် တောက်ပနေသော နွေတေးသီ ရဲ့မျက်လုံးများကို တည့်တည့်ရင်ဆိုင်ကြည့်ပြီးမှ အသိအမှတ်ပြု သလို ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်ပြကာ ...

“နွေတေးသီ ... ဟုတ်ပါတယ်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ရှင်က ... !”

“ကျွန်တော်က နွေတေးသီကို လာကြိုတာပါ။ ဪ ... သူမြတ် ဖုန်းမဆက်ထားဘူးလား”

သူမရဲ့မျက်ခုံးတွေက ပိုမိုကျုံ့ဝင်သွားကာ ဆတ်ခနဲ ခေါင်းခါရင်း ...

“မဆက်ပါဘူး။ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ရှင်က ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်တော်က သူမြတ်ရဲ့သူငယ်ချင်းပေါ့။ ကျွတ် ... သူမြတ်က ဘာလဲကွာ၊ ဖုန်းဆက်ထားမယ်ဆိုပြီး မဆက် ဘူးလား”

“မဆက်ဘူး။ နေ့စမ်းပါဦး ... သူ့အစား ရှင်က ဘယ်လို လုပ် ရောက်လာတာလဲ”

“ဪ ... သူက လွတ်လိုက်လို့ပေါ့ဗျာ”

“သူက ဘယ်ရောက်နေလို့လဲ”

စကားပြောရင်းနဲ့ ဒီမိန်းကလေးတစ်ယောက် ဒေါသ တွေ့ ထွက်လာနေပြီဆိုတာ အသံကို နားထောင်ခြင်းအားဖြင့် သူက သိလိုက်သည်။ ဘာရယ်မဟုတ် ထစ်ခနဲရှိ စိတ်တိုမယ်ဆို သော မိန်းကလေးမျိုးပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။

“ဒါကတော့ ကိုယ့်တိုင် ဖုန်းဆက်မေးကြည့်ပါဗျာ။ ကျုပ်ကတော့ သူ မအားဘူးလို့ ဖုန်းဆက်ပြောတာနဲ့ ရောက်လာတာပဲ”

သူမက ကျစ်ခနဲ စုတ်သပ်ကာ အိတ်ထဲကဖုန်းကို ထုတ်ပြီး သူမြတ် ထံသို့ ဆက်နေတာကို သူက ကြည့်ကောင်းကောင်းဖြင့် ကြည့်နေပေးလိုက်သည်။ ဒါကို စားသိရုံဘေးက မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကလည်း အကဲခတ်နေတာကို သူသိသည်။

“သူမြတ် ... ရှင် ... ဘယ်လို ...”

သူမကတောင် စကားမဆုံးသေး။ သူမြတ်က ဖြတ်ပြီး ကမန်းကတန်း ရှင်းပြနေဟန်တူသည်။ နွေတေးသီသည် နှုတ်ခမ်းကို တစ်တောင်လောက်ထော်ကာ စူပုပ်ပုပ်ဖြင့် နားထောင်နေသည်။ ပြီးတော့ ဘာမပြော ညာမပြောဖြင့် “တော်ပြီ ... ဆက်မပြောနဲ့တော့” ဟု အော်လွှတ်ကာ ဖုန်းကိုပိတ်ချလိုက်လျှင် သူက ကြားထိကနေ၍ လန့်ဖျပ်မတတ် ကျောချမ်းသွားရသည်။

“ကဲ ... ခုလောက်ဆိုရင်တော့ ရှင်းပြီနဲ့ တူပါတယ်နော်။ ကားပေါ်ကို ကြွပါ”

“မကြွဘူး။ ရှင်ဟာရှင် သွားရော့ရှိတာ သွားတော့”

“ဘယ်လို”

“ဟဲ့ ... ဘေး”

သူ့အသံနှင့်ထပ်တူ တစ်ပြိုင်နက်တည်း ထွက်လာတာကတော့ သူမရဲ့ ဘေးမှ အဖော်မိန်းကလေးရဲ့ အသံဖြစ်သည်။ သူကလည်း ဒီလောက်ကြီး ရင့်လှသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မမြင်ဖူးသော ဂြိုဟ်သားသဖွယ် ဝေးကြောင်ပြီး ကြည့်နေမိသည်။ သူမက သူ့ကို ခပ်တည်တည်ပဲ စိုက်ကြည့်ကာ ...

“ဒီမယ် ... ကျွန်မ သူမြတ်ကို သိပ်ဒေါသထွက်နေတယ်။ သူ လုပ်ပုံ လုံးဝမမှီကံဘူး။ သူ ကြိုပေးမယ်လို့ သေချာပြောထားပြီးတော့မှ ဒီလိုလက်လွတ်စမယ် လုပ်သွားတာ။ လုံးဝလက်မခံနိုင်ဘူး ...”

သူစီစဉ်ပေးတဲ့ အစီအစဉ်အတိုင်းလည်း မလုပ်နိုင်ဘူး။ ဒါပဲ”

“သူမြတ်က လက်လွတ်စပယ်လုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ တကယ်ကို ဆရာကြီးနောက် လိုက်သွားရတာ။ အဲဒီဆရာကြီးနောက်ကို လူတိုင်းလိုက်ချင်တာ။ ဒါကြောင့်ပါ ...”

ပြီးတော့ ကိုယ်ကလည်း မင်းကို ကျောင်းကနေတောင် တကူးတက လာခေါ်ရတာ။ ကဲ ... မာနတွေစွတ်ကြီးမနေပါနဲ့၊ တက်ပါ”

“ဘာကိစ္စ တက်ရမှာလဲ။ Taxi တွေများ ပေါလွန်းလို့။
ခတ္တာ Taxi တစ်စီး ငှားလိုက်၊ သွားမယ်”

သူက သဘောကျလွန်းအားကြီးသောကြောင့် လက်
လန်တယ်ဟူသောပုံစံမျိုးဖြင့် လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို ဖြန့်ပြကာ
ပခုံးတွန့်ပြမိသည်။ သူ့သူငယ်ချင်းမလေးကတော့ ပြောရာပြော
ကြောင်း ဝင်ပြောရှာပါသည်။

“တေးသီတလည်းဟာ။ ဒီပုံစံကြီးနဲ့ Sedona ကို Taxi နဲ့
သွားလို့ ဘယ်ကောင်းမှာလဲ။ ဒီမှာလည်း ကိုယ့်ကို တကူး
တက လာကြိုရတာ ...

နှင့် မကျေနပ်လို့ ရှင်းချင်ရင်လည်း သူမြတ်နဲ့
ရှင်းပေါ့”

“အေး ... သူနဲ့လည်း ရှင်းမယ်။ သူနဲ့ပတ်သက်တဲ့လူတွေ
ရဲ့ အကူအညီကိုလည်း မလိုချင်ဘူး ...

ဒီမှာ (သူ့ကို တည့်တည့်စိုက်ကြည့်လာလျက်)
ရှင် ဘယ်သူလဲ”

“သိတော့ရော၊ မင်းအတွက် ဘာထူးခြားသွားမှာမို့လို့လဲ”

“ထူးခြားတာပေါ့။ ရှင်ဟာ ခါလွန်မိုး ဆိုတဲ့ လူဆိုရင်
ရှင်ဆီက အကူအညီကို ပိုလိုတောင် မလိုချင်သေးတယ်”

“ဟာ ... ဘလိုင်းကြီး ဖွဲနေပါလား”

“ဘာ ဘလိုင်းကြီးမှ မဖဲဘူး။ ရှင် ကျွန်မကို ဖုန်းထဲမှာ
ဘယ်လိုတွေ ပြောဖူးတယ်ဆိုတာ ရှင်ကိုယ်ရှင် အသိဆုံးပဲ”

“ဟာ ... အဲဒါလေးကို မင်းက ခုထိ အမုန်းကမ္ဘာကြော
ဖြစ်နေတာလား။ ဟား ... အမှိုက်ပုံးနဲ့တူတဲ့ ဦးနှောက်တော့
ဖြစ်ဟော့မှာပဲ”

“ဘာ ... ရှင် ... ရှင် ... ဘာစကားပြောတာလဲ ... တောက်”

သူမက ရုတ်တရက် ခုန်အုပ်တော့မည့်အလား ရှူး
ရှူးရှားရှား ဖြစ်သွားလျှင် သူမရဲ့သူငယ်ချင်းက ကမန်းကတန်း
ဆွဲရသည်။ သူကတော့ ဒီလောက်ဒေါသကြီးသည့် မိန်းကလေး
မျိုးကို မမြင်ဖူးသဖြင့် ရယ်ဟဟနှင့် သဘောတကျ ကြည့်နေမိ
သည်။

“ကဲပါရှင်၊ ကြားထဲကပဲ ကျွန်မက တောင်းပန်ပါတယ်။
ဒီကတစ်ယောက်လည်း သွားလိုက်ပါတော့။ ကျွန်မတို့ဘာ
သာပဲ ကားငှားလိုက်ပါတော့မယ် ...

တေးသီ ...။ နင်ကလည်း စိတ်ကိုလျှော့စမ်းပါလား၊
လမ်းကြီးမှာ မကောင်းပါဘူး။ ဟိုမှာ ... ဟိုမှာ ... Taxi
လာနေပြီ၊ ငှားမှာလား”

“အာ ... ကားကလည်း စုတ်ပြတ်သတ်နေတာပဲ၊ မငှားဘူး”

“ဟဲ့ ... ဒီလမ်းကြားထဲမှာ နှင့်စိတ်ကြိုက် Taxi ရွေးမနေနဲ့ဟဲ့၊ လာတာတောင် ကျေးဇူးတင်ဦး။ ဘာလဲ ... ငါလမ်းမကြီးကို ထွက်ငှားနေရမှာလား ...

နှင့်ကလေး ... မဟုတ်တဲ့နေရာမှာ မာနက ဝှက်ကြီးနေတယ်”

“ကြီးမှာပေါ့။ ဒီလိုပုံစံနဲ့ Taxi အစုတ်အပြတ်စီးပြီး ငါက သွားစရာလား။ ငါ့ အဝတ်အစားတွေပါပေကုန်ရင် ဘယ်လို လုပ်မလဲ”

“အဲဒါဆိုလည်း လာကြိုတဲ့ကားကို စီးပေါ့။ ခုတော့ သက်သက်မဲ့ အချိန်တွေကုန်တယ်။ ဒီပုံကြီးနဲ့ ဒီနားမှာ ကြာကြာရပ်နေလို့လည်း မကောင်းပါဘူး ...

နာရီကိုလည်း ကြည့်ဦး။ အချိန်တွေလည်း နောက်ကျကုန်ပြီ”

“တောက် ... ဒါတွေဟာ ဟိုအစုတ်အနုတ်ကောင် သူမြတ်ကြောင့် ဖြစ်ရတာ။ ဟား ... သင်းကိုတော့ ငါ လည်ပင်း သွားညှစ်ချင်လာပြီ”

ဘုရား ... ဘုရား ... ဒါဟာ ချောမောလှပ နုပျိုနေသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်က သူမရဲ့ချစ်သူ ဆရာဝန်လောင်းလေးကို ပြောတဲ့စကားတဲ့။ သူက အံ့သြတကြီးနဲ့ ပါးစပ်အဟောင်းသား ပွင့်တော့မလို ဖြစ်နေစဉ်မှာပဲ သူမက သူရှိရာဘက်သို့ ဆတ်ခနဲ ခေါင်းလှည့်လာကာ ...

“ဒီမှာ ... ရှင်ကရော ဘာဖြစ်လို့ ခုချိန်ထိ မသွားသေးတာလဲ။ ဘာလဲ ... အခုနပြောတဲ့ဟာတွေကို သူမြတ်ကို သွားပြောဦးမှာမှလား ...

ပြောလိုက် ... သွား။ သေဖို့သာ ပြင်ထားလို့ ပြောလိုက်။ အခုလောလောဆယ်မှာ ရှင်လည်း ဒီနားက မြန်မြန်ထွက်သွား”

“ဘာလဲ ... ဒီနေရာက မြူနီစပယ်ကို မင်း အခွန်ခွာတင်ထားတဲ့ မင်းအပိုင်နေရာမှို့လို့လား”

“တောက် ... ရှင်”

“ဟာ ... တော်ပါတော့။ ဟိုမှာ ... ဟိုကား ကောင်းတယ်။ ပါရမီ Taxi လာ ... လာ။ အမြန်သွားမယ် တေးသိ ... လာ ... လာ”

သုတ်စဉ်ခြစ်သုတ် ပါရမီ Taxi တွေတား
 ဖတ်စကီးရဟတ်ယာဉ်နဲ့ လာကြိုသလောက် ဝမ်းသာအားရ
 သွားရတာ သူမရဲ့လက်ကို ဆွဲခေါ်ပြီး အပြေးထွက်ခွာသွားလျှင်
 သူသည် ဩချစ်စွာဖြင့် ခေါင်းတယမ်းယမ်း ကျန်ရစ်ခဲ့ရသည်။
 မလွယ်ရေးချ မလွယ်။ မိန်းကလေးဟာ အထူး
 ကိုမလွယ်။ အထူးသဖြင့် ဒီမိန်းကလေးကို ရည်းစားတော်ထား
 ဘေး သူမြတ် အဖို့က ပိုပြီးမလွယ်။ သူကတော့ ဒီမိန်းကလေး
 ကို တွေ့တာနဲ့တောင် ရည်းစားထားချင်စိတ် အတော့်ကိုကုန်သွား
 ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ အဲဒီလို တွေးမိသွားမှပဲ သူဟာ ဘယ်တုန်းက
 ရည်းစားတစ်ယောက်ကိုတော့ ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက် မထား
 ဘူးတဲ့ သူပါလား ဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိပြုမိတော့
 သည်။

“ဒါကတော့ တေး လွန်နေပြီကွာ၊ ဒီလောက်တော့ ကိုယ့်
 ကို နည်းနည်းပါးပါး နားလည်ပေးဦးမှပေါ့ ...

ကိုယ်တို့ အခြေအနေအရ ဒီလို ဩဇာကြီးတဲ့
 ဆရာဝန်ကြီးတစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုလုပ် လွန်ဆန်နိုင်မှာ
 လဲ။ ဒါကြောင့် တေး အဆင်ပြေအောင် အတတ်နိုင်ဆုံး
 ကိုယ် စီစဉ်ပေးလိုက်တာ။ တေး လုပ်လိုက်တာ လွန်ကို
 လည်း အရမ်းအားနာဖို့ကောင်းတယ်။ သူကလည်း ကျောင်း
 အပ်တဲ့နေရာကနေ တေးကို တကူးတက လာကြိုပေးတာ ...

ဒါကို အေးအေးဆေးဆေး လိုက်သွားပေါ့။ တေး
 ကကွာ ဘာမှအဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ လျှောက်လုပ်နေတယ်။
 ဘာမှ မဟုတ်တာလေးကို”

သူမြတ်က တကယ်ကို စိတ်ကုန်စိတ်ပျက်စွာဖြင့် ပြောနေမိတာဖြစ်သည်။ သူ မြင်ရသလောက်တော့ တေးဟာ တစ်နေ့တခြား ပိုပိုဆိုးလာသည်ဟု ထင်သည်။ အရင်တုန်းက တော့ တေးဟာ ပုံမှန်အပိုင်းသာပင်။ သူက နားအေးအေးရှိမယ် ဟုတောင် ထင်ခဲ့သည်။ အခုတော့ အထင်ထားတာနှင့် တက်ဘက် စင်အောင် လွဲလျက် သူ့ကို နေရာတကာမှာ ချုပ်ပို့ကြီးစားနေသည် ဟု ထင်လေသည်။

ဘယ်နေရာမဆို ကိုယ့်ရဲ့စိတ်သဘောအတိုင်း ဖြစ် ရမဲ့၊ ပြောထားတာနှင့် နည်းနည်းလောက် လွဲလိုက်လျှင်ဖြစ်လာ တဲ့ အခြေအနေပေါ်မှာ နားလည်မပေးတော့တဲ့ ဒေါသတကြီးပေါက် ကွဲတတ်သူအဖြစ် သူ တစ်နေ့တခြား တွေ့မြင်ခဲ့ရပြီဖြစ်သည်။

“ဘာ ... ဘာမှ မဟုတ်ရမှာလဲ။ ကျွန်မ လာကြိုခိုင်းတာ ရှင့်ကိုလေ။ ရှင့်ကို လိုက်တောင်ပို့ခိုင်းတာ မဟုတ်ဘူး။ ကြိုပေးနိုင်မလားလို့ပဲ မေးခဲ့တာ ...

ရှင်ကလည်း ရတယ် ... အားပြီ၊ လာကြိုပေးမယ်လို့ မပြောခဲ့ဘူးလား”

“ပြောကလေး ... ပြောခဲ့တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ အခြေအနေဆို တာ အမြဲတမ်း ပြောင်းလဲနေတယ်လေ။ ကိုယ် မဟုတ် တာ သွားလုပ်နေတာမှ မဟုတ်တာ ...

တကယ့်ကို ဆရာကြီးနဲ့ လိုက်ပေးနေရတာပဲ”

“ဒါက ရှင့် အပြောကိုး”

“ဟား ... အပြောမဟုတ် လက်တွေ့လည်း ဒါပဲ။ တေး ရာ ... ဘာမှမဟုတ်တာလေးနဲ့ ကိုယ့်ကို မရစ်စမ်းပါနဲ့ ...

ကိုယ့်ကို နားလည်ပေးစမ်းပါ။ ကိုယ်တို့အရွယ်က တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် စိတ်ဆိုး စိတ်ကောက်နေရမယ့် အရွယ်လည်း မဟုတ်တော့ပါဘူး”

“ဘာရယ် ...။ စိတ်ဆိုး စိတ်ကောက်တာပဲ ဆယ်ခြောက် နှစ်အတွဲမှ စိတ်ဆိုးရမယ်ဆိုတဲ့ ပေါ်လစီရှိလား။ ဘာမှမ ဆိုင်ဘူး ... နော် ...

လူကိုလာပြီး စိတ်ဆိုးအောင် ဒေါသထွက်အောင် လုပ်ရင် အသက်ရှစ်ဆယ်အဘွားကြီးလည်း စိတ်ဆိုးမှာပဲ”

“အေး ... စိတ်ဆိုးသင့်တဲ့ ကိစ္စဆိုရင်လည်း စိတ်ဆိုးလေ ကွာ။ ခုဟာက ပြောရာပြောကြောင်း ရှင်းပြနေလို့ နားလည် လက်ခံနေရမယ့် အနေအထားလေ”

“ဘာမှ နားလည်လက်မခံနိုင်ဘူး။ ရှင်က ကျွန်မအတွက် ဆို ပြောထားတဲ့အတိုင်း ဘယ်တုန်းက ဖြစ်မြောက်အောင် လုပ်ပေးဖူးလို့လဲ ...

အကြောင်းတစ်ခုခုနဲ့ လွဲဖြစ်အောင်လွဲမယ်။ ပြောရင် ကျွန်မအတွက် ရှင့်ဆီမှာ ဆင်ခြေက အပြည့်ပဲ”

တေးသီကလည်း သူမြတ်ရဲ့ မျက်နှာကိုကြည့်ကာ တကယ်ကို နာနာကြည်းကြည်း ပြောမိတာဖြစ်သည်။ သူ့ကိုလည်း တေးသီက တစ်နေ့တခြား နားလည်လာရသည်မှာ သူ့ပုံစံအချို့ အချိတ်က ငါက ပညာတတ် ဆရာဝန်တစ်ယောက်မို့ ငါ့ကိုလား မချုပ်နဲ့။ ငါ့ဦးနှောက်နဲ့ ငါ့ရှိတယ် ဆိုတာမျိုးဖြစ်သည်။ တကယ် ဆို ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်အနေနှင့် ကိုယ့်ချစ်သူ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်တော့ရော ဘာများနစ် နာသွားမှာမို့လို့လဲ။

ခုတော့ သူဟာ တေးသီကို ဘယ်နေရာမှ အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်မို့ စဉ်းစားတဲ့ပုံ မပေါ်ပါ။ ဒါကိုလည်း တေးသီက ရင်အခံဆုံးပဲ ဖြစ်တော့သည်။

“ဆင်ခြေမှ မဟုတ်တာ။ တကယ် အဖြစ်အပျက်ကို ရှင်း ပြတာ ဆင်ခြေမှ မဟုတ်ဘဲ”

“ဆင်ခြေပဲ ... အဲဒါကို ဆင်ခြေလို့ပဲ သတ်မှတ်တယ်။ နေပါဦး ရှင်က ဘာကိစ္စနဲ့ အဲဒီ ခါလွန်မိုး ဆိုတဲ့လူကို ကျွန်မဆီ လွှတ်လိုက်ရတာလဲ ...

လွှတ်ပြီးတော့ရော ဘာကိစ္စ ဖုန်းလေး ဘာလေး တောင် ကြိုမဆက်ရတာလဲ။ ဘာလဲ ... ကျွန်မက ရှင် လွှတ်လိုက်တယ် ဆိုတာနဲ့ပဲ ကောက်ခနဲ လိုက်သွားမယ့် မိန်းမလို့ ရှင် ထင်နေတာလား ... ဟုတ်လား”

“ဟား ... တေးရာ။ မတေး စကားတွေက ပြောရင်းနဲ့ အကောင်းဘက်ကို ဦးတည်မလာဘဲနဲ့ အဆိုးတွေဘက်ပဲ ဦးတည်လာနေပါလား ...

ကိုယ် အဲဒါတွေ ဘာမှမသိဘူး တေး။ ကိုယ် သိတာ တေးကို ကိုယ်လားမကြိုနိုင်တော့ဘူး။ ဒါကြောင့် ကိုယ် အားမနာရတဲ့သူ၊ တေးကိုလည်း ကူညီချင်တဲ့သူကို လွှတ်လိုက်တာ။ အဖြစ်အပျက်က ဒါပဲ တေး။ ရိုးရိုးလေးပဲ”

“မရိုးဘူး ... ဘာမှမရိုးဘူး။ ကျွန်မ အဲဒီလူကို သဘောမကျ ဘူးဆိုတာလည်း ရှင် သိတယ် ...

အဲဒါကို သက်သက်လွှတ်ပေးလိုက်တာ ရှင် ကျွန်မရဲ့ စိတ်ဆန္ဒကို ဂရုမစိုက်ဘူးဆိုတာ ပေါ်လွင်နေတာပဲ”

“ဟား ... တေးရာ”

သူမြတ်က တကယ်ကို ပြောစရာမရှိတော့သည် ပုံစံဖြင့် ခေါင်းကိုမော့ကာ ဆံပင်တွေထဲသို့ လက်ကိုထိုးသည့်ပြီး

ဖွဲ့ပစ်သည်။ တေးကလည်း ဘာကိုမှ မလျှော့ချင်ဘဲ နှုတ်ခမ်းကို စုပုပ်ထားမိသည်။ တေး ဖြစ်စေချင်သော ပုံစံအတိုင်း သူမြတ်က ဘာကြောင့်များ ဖြစ်မလာတာပါလိမ့်။ တေး လိုချင်သော အချစ် ဆိုတာ ကိုယ့်အပေါ်ကို နားလည်ပြီး ဂရုစိုက်ကြင်နာသော ချစ်ခြင်းမျိုးကိုရယ်ပါ။ တေး စိတ်ဆိုးနေလျှင် ဟုတ်ဟုတ် မဟုတ်ဟုတ် ချောတာကိုပါ။ ဒါဆိုလျှင် တေးက ကျေနပ်မည်။

ခုတော့ သူက တေးကို ချောလည်းမချော၊ ယုလည်း မယုယချေ။ လုပ်ငန်းခွင်ထဲက လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် တစ်ယောက်နဲ့ စကားအချေအတင် ပြောသလို ဖြေရှင်းချက်တွေသာ အမျိုးမျိုး ထုတ်နေသည်။ အကောင်းဘက်ကို ဦးတည်နေတယ် ဆိုသော်လည်း သူ့စကားတွေဟာ ချစ်သူမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ကျေနပ်လောက်အောင် ချောတာမျိုးမှ မဟုတ်တာ။ ဒါကို တေးက ရှင်ကျွန်မကို ချောပါလို့ ပြောထွက်ရမလား။ စိုက်ကြည့်တာတောင် အလိုက်မသိတဲ့လူတစ်ဦးကို တေးက ဒေါသတွေ ပိုထွက်လာသည်။

“တေး ... ကျေးဇူးပြုပြီး ကိုယ့်ကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့တော့။ နားလည်ပေးပါ ... နော်”

“ဪ ... ရှင်ကတော့ ကျွန်မကို နားလည်ပေးဖို့ မကြိုးစားတော့ဘူးပေါ့”

တေးက ဒေါသထွက်တုန်းပဲမို့ သူ့ကို ခါးထောက်ကာ ခပ်ဆတ်ဆတ် အော်မိပါသည်။ ဒါကို သူက မကြိုက်သလို မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်ကာ ...

“တေး ... ကိုယ့်ကို အဲဒီလို မပြောနဲ့ကွာ။ တေး ပြောနေဆိုနေတဲ့ ပုံစံက အရမ်းကို တစ်ဖက်သတ်ဆန်နေပြီ။ နားလည်စာနာမှုရှိတဲ့ လူဆိုတာ သူများက ပြောရာပြောကြောင်းပြောပြီး တောင်းပန်နေရင် ခွင့်လွှတ်ပေးရတယ်လေ ...

တကယ်ဆို ကိုယ်က တေးကိုတောင် ပြန်စိတ်ဆိုးရင် ရသေးတယ်။ ကိုယ်က စေတနာနဲ့ စီစဉ်ပေးတာကို တေး လုပ်လိုက်တဲ့ပုံစံက စေတနာကို စော်ကားလိုက်တာနဲ့ အတူတူပဲ”

“အမယ်လေး ... စော်ကားတယ်။ အပား ... ဟား။ ဒေါသထွက်လွန်းလို့ သေတော့မယ်”

တေးက တကယ်ကိုပဲ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် အော်ရယ်မိတာဖြစ်သည်။ သူကလည်း တေးရယ်တာကို စိတ်ပျက်လက်ပျက်ပုံစံနဲ့ပဲ ကြည့်နေသည်။

“တေး ... စိတ်ကို ခဏလေး အေးအေးဆေးဆေး ထား
လိုက်ပါကွာ။ ဒေါသထွက်နေတဲ့အချိန်မှာ တတ်နိုင်သမျှ
စကားနည်းနည်းပြောတာ အကောင်းဆုံးပဲ ...

နောက်နေ့မှ ကိုယ်တို့ တွေ့ကြတာပေါ့။ အိုခေ
နော် ... တေး”

“မတွေ့ဘူး၊ ဘာမှတွေ့စရာ အကြောင်းမရှိဘူး”

“ကျွတ် ... တေးကလည်းကွာ။ ဘာဖြစ်ရတာလဲ။ ကိုယ်
အကောင်းပြောနေတော့လည်း တေးက လက်မခံဘူး။
တေး ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ဘာကို မကျေနပ်တာလဲ။ ကိုယ်
အားလုံးရှင်းပြပြီးပြီလေ။ ကိုယ် ဒီထက် ဘာများလုပ်ပေး
ရဦးမှာလဲ”

ဘာလုပ်ပေးရဦးမှာလဲ ဟုတ်လား။ မိန်းကလေးတစ်
ယောက် ကျလောက်တဲ့ ချောပုံ ချောနည်း၊ ဂရုစိုက်ပုံ စိုက်နည်း
နဲ့ ဂရုမစိုက်တတ်လို့ ဒီလိုတွေဖြစ်နေရတယ်ဆိုတာ ရှင် နည်းနည်း
မှ မသိတာ တော်တော်ကို ပိန်းလို့ပေါ့နော်။ တေးသည် ဒီယောက်ျား
တစ်ယောက်ကိုတော စိတ်ကုန်လှသည်ဖြစ်လေရာ ဘာစကားမှ
ပြောချင်စိတ်ကို မရှိတော့ပါ။

“ဘာမှ လုပ်ပေးမနေနဲ့။ ရှင် သွားတော့”

“တေး”

သူက ခေါ်သော်လည်း တေးက မော်မကြည့်ဖြစ်
တော့ပါ။ လက်ပိုက်ပြီးတော့သာ သောက်လက်စကော်ဖီခွက်ကို
စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

“ကိုယ် ညကျရင် ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်နော်”

တေးက ဘာမှပြန်မပြောတော့ပေ။ သူက အသာ
ထွက်ခွာသွားတော့သည်။ သူ သွားတော့မှပင် တေးသည် ကိုရီးယား
ကားတွေထဲကလို အသံအကျယ်ကြီး အားခနဲ အော်ပစ်ချင်လာ
လေသည်။ တေးနဲ့ သူနဲ့ကြားထဲတွင် ဘာကြောင့်များ အဆင်မပြေ
တာတွေ များနေသလဲဆိုတာ တေး ဘယ်လိုမှ စဉ်းစားမတတ်
တော့ပါ။ အဓိကပြဿနာသည် ဘာလဲဆိုတာ တေးရော သူရော
အဖြေရှာနိုင်ဖို့ မကြိုးစားကြ။ တေး လိုချင်သော အချစ်ရဲ့အဓိပ္ပာယ်
ကို သူက အပြည့်အဝ ဖော်ဆောင်မပေးနိုင်ချေ။

ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ဟာ ကိုယ်ချစ်သူကို
ဘယ်လိုပုံ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားရမယ်ဆိုတာ
သူ မသိတာလား။ မသိချင်ဟန်ပဲ ဆောင်နေတာလား စတာတွေ
ကို တေး မသိပါ။ တေး သိတာသည် စိတ်ထဲမှာ အလိုမကျမှု
တွေ များနေပြီး Relax မဖြစ်လှဘူး ဆိုတာပဲ ဖြစ်တော့သည်။

“မိုးစက်များ ရွာနေခိုက် ... မင်းလေးများ ပြန်လာမလား ...
မျှော်လင့်ခြင်းရဲ့ မိုးတိမ်များ ... အိုမိုင်းဆဲ ငါ့ရင်မှာ ...
သုံးမိုးမက ကျော်လွန်သွား ... လတ်ဆတ်ဆဲ ဒဏ်ရာများ ...
ရွာတဲ့မိုးက သည်းနေဆဲ ...”

လွန်သည် ဆိုင်ထဲမှာဖွင့်ထားသော မျိုးကြီးရဲ့တေး
သွားတစ်ပုဒ်ကို နှစ်သက်စွာဖြင့် ခပ်တိုးတိုး လိုက်သည်နေကာ
သူ့ရဲ့လက်တွေကတော့ Laptop ပေါ်က Key Pad တွေပေါ်မှာ
ပြေးလွှားနေကြသည်။ သူသည် စမ်းချောင်းတ. YKKO ကြေးအိုး
ဆိုင်၏ အပေါ်ထပ်မှာ ရောက်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ကျောင်းက
အပြန် ဗိုက်ဆာသဖြင့် အိမ်မပြန်သေးဘဲ စမ်းချောင်းက ကြေးအိုး
ဆိုင်မှာ ကြေးအိုးဆီချက် ဝင်စားနေခြင်းဖြစ်သည်။ စားလို့ပြီးသွား

သောအခါ ရောက်ချို့သီးဖျော်ရည်သောက်ရင်း Wi-Fi ရသည်ဆို
သော ထိုဆိုင်လေးမှာ Laptop ထုတ်၍ အင်တာနက် သုံးနေခြင်း
ဖြစ်သည်။

တစ်ယောက်တည်းမို့ ထောင့်တစ်နေရာက ဆက်တို
ကြီးတစ်ခုမှာ ချောင်ကမ်းထိုင်ပြီး ဖျော်ရည်လေး သောက်လိုက်၊
အင်တာနက်သုံးလိုက်ဖြင့် အဆင်ပြေနေခြင်းဖြစ်သည်။ ကြေးအိုး
ကြိုက်သော သူ့အမေအတွက်လည်း ကြေးအိုးပါဆယ် ဝယ်သွား
ဖို့ စိတ်ကူးက သူက ဝိတ်တာကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ ပါဆယ်
မှာအပြီး ကျသင့်ငွေပါ တွက်ခိုင်းစဉ်မှာပဲ သူ့မျက်လုံးတွေက
တစ်နေရာမှာထိုင်ပြီး မုန့်စားနေသော မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ကို
သွားပြီးမြင်သည်။

ဘယ်လိုမှ မလွဲနိုင်ပါ။ လွန်ခဲ့သော တစ်ပတ်ခန့်က
တွေ့ခဲ့ရသော သူ့မြတ်ရဲ့ရည်းစား စွာတေးလန်လေးပဲဖြစ်သည်။
နားက တစ်ယောက်ကလည်း တစ်နေ့ကပါခဲ့သော သူမရဲ့သူငယ်
ချင်းပဲ ဖြစ်တော့သည်။ ထိုနှစ်ယောက်သည် သူ့ကို မြင်ပုံမရဘဲ
သူတို့ဘာသာ စားရင်းသောက်ရင်းဖြင့် စကားတွေပြောနေကြသည်။
နွေတေးသီဆိုသော ကလေးမကို သူက အခုမှပဲ သေချာစွာလေ့
လာ အကဲခတ်ခွင့်ရလေသည်။

နေ့တေးသီသည် ဒီအတိုင်းကြည့်လျှင်တော့ အေးအေးဆေးဆေး ပုံစံပဲဖြစ်သည်။ သူမ မျက်နှာမှာ မာနကြီးတာတို့၊ အခြေကြီးတာတို့ စသဖြင့် သိသာထင်ရှားစေသော ပုံစံများပေါ်မနေပါ။ နဖူးပေါ်မှာ အတိရှိသော ရှေ့ဆံပင်ပုံစံဖြစ်ပြီး ဘေးနှစ်ဖက်မှာ အခွေအလိမ် အကောက်ကြီးတွေ လှပစွာ ခွေခွေကျနေသော ကိုရီးယားမင်းသမီးတွေလို ဆံပင်ပုံစံဆန်ဆန် ဖြစ်သည်။ ရှေ့ဆံပင်က အတိချထားတာမို့ သူမကို ပိုပြီးနုနယ်စေသလိုထင်ရသည်။ ဆံကေသာကို ရွှေဝါရောင်ပျော့ပျော့လေး ဆိုးထားခြင်း၊ အနက်ရောင်ဂဝန်တိုတစ်ထည်မှာ လည်ပင်း၌ ပုဝါပတ်ထားသော ဖက်ရှင်ကို ယူထားခြင်းတို့ကြောင့် သူမရဲ့ပုံစံဟာ စမတ်ကျသော ဝတ်စားဆင်ယင်မှု ပုံစံကိုဆောင်သည်။

ဒီလိုချစ်စဖွယ်ကောင်းသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် သူမြတ်ဟာ ဘာကြောင့် ခဏ ခဏ ပြဿနာတက်ရတာတဲ့လဲ။ သူမြတ်ကတော့ သူမကတရားလွန်ရစ်၍တဲ့။ သူက သူမြတ်ပြောတိုင်းလည်း အပြည့်အဝ မယုံကြည်ပါ။ နှစ်ဦးနှစ်ဖက်ရဲ့စကားကို နားမထောင်ဘဲ တစ်ဖက်သတ် ဆုံးဖြတ်တာဟာ အမှန်တရားနှင့် မနီးစပ်ဟု သူကတော့ ယူဆလေသည်။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘဲ သူ့စိတ်ထဲတွင် သူမြတ်နဲ့ ဒီကလေးမကို လိုက်ဖက်ညီပြီး

romantic ဖြစ်သော အတွဲလေးအဖြစ် မြင်ချင်နေသည်။ သူ့အကျင့်တာ အဲဒီလိုပဲ။ သူများအတွက်ဆို ဝင်စဉ်းစားပေးတတ်လွန်း၍ နုတ်ရောက်ပေါင်းလည်း မနည်းတော့ချေ။ ဒါကိုလည်း သူက အမှတ်မရှိဆဲပဲ ဖြစ်ပါသည်။

အခုလည်းပဲ သူက ပိုက်ဆံရှင်းရင်း သူမတို့ဝိုင်းအတွက်ပါ ထည့်ရှင်းကာ ဝိတ်တာလေးကိုလည်း မှာဖြစ်အောင် နှာခဲသေးသည်။ သူ ဝါးသော ပီကေအခွံစက္ကူလေးမှာ သူ့ဖုန်းနံပါတ်လေးကို ရေးပေးကာ ဝိတ်တာကို ကမ်းဝေးပြီးမှ ...

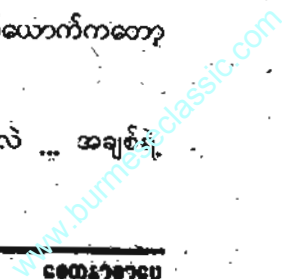
“ဘယ်သူရှင်းသွားလဲ သိချင်ရင် ဒီဖုန်းနံပါတ်ကို ဆက်ကြည့်ပါလို့ ပြောပေးကွာ၊ ဖြစ်တယ် မဟုတ်လား။”

“ဖြစ်ပါတယ် အစ်ကို”

“အိုဆေ ... သင့်စ်ယူ”

သူက ပိုက်ဆံရှင်းပြီးတာနှင့် အသာထကာ ထွက်သွားခဲ့သည်။ အရှေ့တောင်အာရှမှာ အတော်လေး အရေးပါဟန်ရှိသော ကိစ္စတစ်ခုကို ဆွေးနွေးနေသော သူမတို့နှစ်ယောက်ကတော့ သူ့ကို သတိထားမိပုံ မပေါ်ပါ။

“ချစ်သောသူနဲ့ ဘယ်သူများ ဝေးချင်မလဲ ... အချစ်နဲ့ တောင်းဆိုမှု”

Sound Box ဆဲမု မျိုးကြီးကတော့ ချစ်သောသူနဲ့ ဘယ်သူများ ဝေးချင်မလဲဟု သိဆိုနေသည်။ သူကတော့ ချစ်သော သူနဲ့ ဘယ်သူတွေကများ ရန်ဖြစ်ချင်နေလဲဟု ပြောင်းလဲဆိုချင် လေသည်။ သူထင်တာ ပြောရလျှင်တော့ သူမြတ်ရော၊ နွေတေးသီ ရောသည် Romantic အဘိဓာန်ကို ရှေ့ပိုင်းစာမျက်နှာလေးတောင် မသိကြသေးဘူးဟု ထင်သည်။ အဲဒါတွေကိုသိလျှင် ချစ်သူနဲ့ အဆင်ပြေဖို့ဆိုတာ ဘာမှမခက်လှဟု သူက တွေးနေမိသည်။

ဟိုတွေး ဒီတွေးနှင့် ကားမောင်းလာခဲ့ပြီး သူ့အိမ် နားရောက်ခါနီးမှာပဲ သူ့ဖုန်းက မြည်လာသည်။ ဖုန်းရဲ့ Display ပေါ်မှ ပေါ်နေသော နံပါဇွန်ကို သူ မသိချေ။ ဒါပေမဲ့ အာရုံခံစားမှု အရ ဒါဟာ နွေတေးသီ ခေါ်ဆိုသောဖုန်းဆိုတာ သူက အတိတ် သိလိုက်သည်။ ဒါပေမဲ့ အေးအေးဆေးဆေး ပြောချင်တာကြောင့် ဖုန်းမကိုင်တော့ဘဲ အိမ်ရောက်မှသာ ပြန်ခေါ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက် သည်။ အိမ်ရောက်သောအခါ သူ့အမေကို ကြေးအိုးထုပ်အုပ်နှင့် ပြီး သကာလ သူက ခြံထဲမှာပဲ လမ်းလျှောက်ရင်း အခုနက နံပါတ်ကို ပြန်လည်နှိပ်ခေါ်လိုက်လေသည်။

ခဏကြာသောအခါ တစ်ဖက်က ဖုန်းဖွင့်ကိုင်လိုက် လျှင် ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘဲ သူ ပြုံးမိသွားရသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ... အမိန့်ရှိပါ”

သူက မွန်ရည်သော လေသံဖြင့် ပြောလိုက်သော ကြောင့် တစ်ဖက်က ရုတ်တရက် ကိုယ်ရှိန်သတ်သွားဟန်တူသည်။

“ဒီမှာ ... အခုနက ကျွန်မတို့စားတဲ့ ကြေးအိုးဖိုးတွေရှင်း သွားတာ ရှင်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

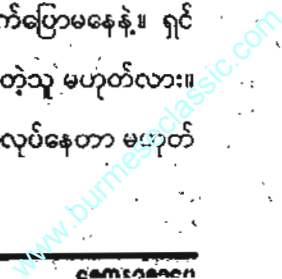
“ရှင် ဘယ်သူလဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မတို့စားတဲ့ဟာတွေကို ရှင်းသွားရတာလဲ”

“ဪ ... ကြိုလို့ ရှင်းသွားတာပါ။ မင်းနဲ့ ကိုယ်နဲ့ သိ တာပဲဟာ”

“ရှင် ဘယ်သူလဲ”

“မှန်းကြည့်ပါလား။ ဦးနှောက်ကို မသုံးဘဲထားတာကြာရင် သံချေးတက်သွားတတ်တယ်”

“ဒီမှာ ... ရှင် ဘာမှအပိုတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့။ ရှင် သက်သက်မယ့်လာပြီး အကြောင်ရိုက်တဲ့သူ မဟုတ်လား။ တမင်သက်သက် ဓာတ်လမ်းတွေ လာလုပ်နေတာ မဟုတ် လား”

“ဟား ဟား ... ငရဲတွေ ကြီးကုန်လိမ့်မယ်ကွာ။ မင်းမှာ ရည်းစားရှိမှန်း သိသိကြီးနဲ့ ကိုယ်က ဘာဖြစ်လို့ ဇာတ်လမ်းတွေ လုပ်ရမှာလဲ နွေတေးသီရဲ့”

သူမအကြောင်းကို ထည့်ပြောလိုက်ပြီမို့ သူမဘက်မှ အသံတိတ်သွားကာ သူဘယ်သူလဲဆိုတာ အကြီးအကျယ် အုံးစားသွားဟန်ရှိသည်။ ဒါပေမဲ့လည်း သူ့ကိုတော့ ဦးနှောက်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ ရောက်လာဟန်မတူတာမို့ သူမက ဒေါသသံခပ်ဆတ်ဆတ်ဖြင့် ဆိုလာသည်။

“ရှင် ဘယ်သူလဲ။ ကျွန်မကို သိနေရက်သားနဲ့ ဒီလိုလုပ်သွားတာ ဘာသဘောလဲ”

“ဘာသဘောမှ မဟုတ်ရပါဘူးကွာ။ အသိတစ်ယောက်ကို မထင်ဘဲ ဆုံသွားတဲ့အခါမှာ မှန်ဝယ်ကျွေးသွားတဲ့ သဘောပေါ့ ...

ကဲပါ ... မင်း မစဉ်းစားတတ်ရင်လည်း ဒီနေ့ကိစ္စကို မကြုံခဲ့ဖူးဘူးလို့ သဘောထားလိုက်ပါ”

“သဘောမထားနိုင်ပါဘူး။ ကျွန်မ မစဉ်းစားတတ်လည်း ပြောပြရမှာက ရှင်တာဝန်ပဲ”

“မင်း သိချင်တယ်ဆိုလို့ ပြောပြမှာနော်၊ ပြောပြပြီးရင် တော့ ကိုယ့်ကို ရန်မလုပ်ကြေး”

“အဲဒါ ရှင်နဲ့ မဆိုင်ပါဘူး”

“ဆိုင်တာပေါ့။ မင်းက ရုပ်လေးနဲ့ မလိုက်အောင် ဒေါသကြီးတတ်တာပဲဟာ။ ဒီမယ် ... ဒီမယ် ... မင်းကို ခင်လို့ အကြိတစ်ခုလောက်တော့ ပေးချင်တယ်။ ထစ်ခနဲရှိစိတ်ထို ဒေါသထွက်တဲ့ အကျင့်တွေကို ဖျောက်ကြည့်ပါလား ...

ကြာလာရင် Skin Care လုပ်လည်းပဲ ရုပ်ရင့်သွားလိမ့်မယ်။ စိတ်ထားလေးက ကြည်လင်နေရင် ဘာပစ္စည်းအကောင်းစားမှ မသုံးလည်းဘဲ မျက်နှာလေးက ကြည်လင်နူးညံ့နေမှာပါ။ အိုခေ ? ”

“တောက် ... ရှင် ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ”

သူမက တကယ်ကို ဒေါသထွက်လာဟန်ဖြင့် ခပ်ဆတ်ဆတ် အော်သည်မို့ သူက ဖုန်းကိုတောင် နားရွက်အနားက ခပ်လှမ်းလှမ်းခွာရင်း ရှုံ့မဲ့ရသည်။

“အား ... ပြောနေတုန်း ဆိုနေတုန်းမှာတောင် စွတ်အော်တယ်ကွာ။ မင်းနဲ့ရည်းစားတော်ရတာ သူမြတ်တော့ တော်တော်သနားဖို့ ကောင်းမှာပဲ”

သူ့စကားကြောင့် သူ့မအ ခေတ္တ ငြိမ်သက်သွားသည်။ ပြီးတော့မှ တစ်ခုခုကို တွေးမိသောဟန်ဖြင့် ...

“နေစမ်းပါဦး။ အခု ပြောနေတာက ရှင် ... ရှင် ... ဟိုလူ မဟုတ်လား”

သူ့နာမည်ကိုမှတောင် ရုတ်တရက် မထွက်နိုင်သော သူမပုံစံကြောင့် သူက သဘောတကျပဲ ရယ်မောမိသည်။ ပြီးတော့မှ ညည်းညည်းညာညာ အသံဖြင့် ...

“နာမည်လေးတောင် မှန်အောင်မပြောနိုင်တော့ဘူးလားကွာ”

“တော်စမ်း။ ရှင်နာမည် ပြောရအောင် ရှင်က ဘာမို့လို့လဲ။ နေစမ်းပါဦး ... ရှင်က ဘာကိစ္စနဲ့ ကျွန်မတို့စားတာကို ဝင်ရှင်းသွားရတာလဲ”

“ဪ ... ကြိုလို့ပါလို့ ပြောပြီးပြီပဲကွာ။ မှန်စားတာ ရှင်းတာများ စိတ်ဆိုးစရာ မဟုတ်ပါဘူး။ နွေတေးသီ ... မင်းဟာ ဘာလေးပဲဖြစ်ဖြစ် ဒေါသထွက်မယ် စိတ်တိုမယ် ဆိုတဲ့ လူစားမျိုးပဲနဲ့ တူတယ်နော် ...

မင်း အေးအေးချမ်းချမ်းနဲ့ ပြုံးနေတာ တစ်ခါမှကို မမြင်ဖူးဘူး။ အဲဒီလို မြင်ဖူးတဲ့နေ့ဟာ ထီထိုးရမယ့်နေ့ပဲ

နဲ့တူတယ်။ တစ်ခါလောက် ပြုံးပြပါလားဟင်။ ထီထိုးချင်လို့ ... ပေါက်ရင် တစ်ဝက်ခွဲပေးမယ်လေ”

“တောက် ... ရှင် ကျွန်မကို သက်သက်ရန်စနေတာပဲ။ ရှင် ဘယ်လိုလူလဲ၊ ကျွန်မကို ဘယ်လိုမိန်းမစားမျိုးများမှတ် နေလဲ”

“ကိုယ် သိတာကတော့ မင်းရော သူ့မြတ်ရောဟာ အခြေခံ Romantic အဆင့်ကိုတောင် မသိသေးတဲ့ လူစားမျိုးတွေပဲလို့ ထင်တယ်”

“ဘာရယ်”

သူ့စကားက သူမရဲ့စိတ်ဝင်စားမှု အညှာကို သွားထိဟန်တူသည်။ သူ့မြတ်၊ Romantic စသော စကားလုံးများကို သူမက စိတ်ဝင်စားသွားဟန်ရှိသည်။ သူမ အသံက အေးစက်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ရှင် ဘာပြောလိုက်တာလဲ”

“ကိုယ်ပြောတာကို မင်း အရှင်းဆုံး မဟုတ်တောင် နာနည်းကျဉ်းတော့ နားလည်သဘောပေါက်မှာပါ ...

ကိုယ် သိသလောက်ကတော့ မင်းနဲ့ သူ့မြတ်တို့ ရန်ဖြစ်လိုက် ပြန်ရစ်လိုက် ဖြစ်နေကြတယ် မဟုတ်လား”

“အဲဒါ ရှင့်အပူလား။ ရှင့်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့ သူများသမီးရည်းစားကိစ္စထဲ ဝင်စပ်စုနေရတာလဲ”

“သူများသမီးရည်းစားကိစ္စ ဆိုပေမယ့် သူမြတ်က ကိုယ့်ရဲ့သူငယ်ချင်း အရင်းခေါက်ခေါက်ပါ။ သူငယ်ချင်းဆိုတာ ထက် ကိုယ်နဲ့ညီအစ်ကိုလိုနေတာဆိုရင် ပိုမှန်မယ်။ ဒီတော့ သူများဆိုတဲ့စကားနဲ့ သူစိမ်းမဆန်ပါနဲ့ ...

ကိုယ်က မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို Romantic ဆန်တဲ့ စုံတွဲလေးအဖြစ် မြင်ချင်တာ။ ခုတော့ မင်းတို့က တွေ့တာနဲ့ သတ်နေကြတယ်”

“ကျွန်မတို့ဘာသာ သတ်တော့ရော ရှင့်နဲ့ဘာဆိုင်လဲ”

ဘုတောသောအသံ ဖြစ်သော်ငြားလည်း အဲဒီအသံမှာ တုန်ခိုက်ခြင်းတွေ ပါဝင်နေတာကို သူ ကောင်းကောင်းကြီးသတိထားမိလိုက်သည်။ မြော် ... ကျောင်းသားတွေကို ဂိုက်ဒ်လုပ်ရသလို သူမြတ်နဲ့ ဒီကောင်မလေးကိုလည်း သီးသန့်စီ ဂိုက်ဒ်လုပ်ပေးဖို့ လိုအပ်သည်ဟု ထင်သည်။

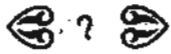
“အဲဒီလိုတော့ မပြောနဲ့လေ။ လောကမှာ မဆိုင်သလိုနေရင်တော့ ဘယ်ကိစ္စမှ မဆိုင်ဘူး။ ဆိုင်တယ်လို့ -လင်ရင်တော့ လမ်းဘေးမှာ အမှိုက်ကျနေတာ မြင်ရင်လည်း ကိုယ်နဲ့ ဆိုင်တာပဲ ...

ကိုယ်က မင်းတို့အပေါ်မှာ စေတနာထားတာပါ”

သူ့ရဲ့ တိုးတိတ်သော စကားသံအဆုံးတွင် သူမထံမှ အသံထပ်ထွက်မလာတော့ချေ။ နောက်တော့ ဘာမပြော ညာမပြောဖြင့် ဖုန်းချသွားတော့လျှင် သူက နားလည်ရခက်စွာဖြင့် ဝန်းကို တွန့်မိရသည်။ သူ့စကားကို မယုံကြည်တာလား။ အထင်သေးလား။

ချစ်သူနှစ်ယောက် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အဆင်ပြေချစ်ခင်တဲ့ နည်းလမ်းတွေ သူ့မှာရှိတယ်ဆိုတာ သူမြတ်ရော သင်းရဲ့လေဒီစွာတေးရောသိအောင် သူက ကြိုးစားရလိမ့်ဦးမည်။

“ဘယ်လောက်စောင့်ရဦးမှာလဲ၊ အရမ်းကြာဦးမှာလား”

သုန်မှုန်ပြီးမေးသော တေးရဲ့မျက်နှာထားကြောင့် ထင်။ ဝပ်ရှော့က ကောင်လေးက တေးကို ချော့မော့သလိုဖြင့် တစ်ချက်ပြီးပြကာ ...

“အလွန်ဆုံးကြာ တစ်နာရီပါပဲ အစ်မရဲ့။ မစောင့်ချင်လည်း တစ်နေရာရာ သွားပြီးမှ ပြန်လာယူလေ၊ ကျွန်တော် တစ်နာရီနဲ့အပြီး လုပ်ထားလိုက်ပါ့မယ်”

သူက တစ်နာရီနဲ့အပြီး လုပ်ထားမယ် ဆိုသော်လည်း တေးက အဲဒီတစ်နာရီအတွင်းမှာ ဘယ်သွားနေမှန်း မသိချေ။ အိမ်ပြန်ရအောင်လည်း အသွားနာရီဝက် အပြန်နာရီဝက် ကြာမှာမို့ ဘာမှမထူးချေ။ ဟိုလည်းမရောက် ဒီလည်းမရောက် ဖြစ်နေတာက

ဆိုးလှသည်။ ခုတလောမှာ တေးရဲ့ကားက ခဏခဏဗွေဖောက်နေ သဖြင့် ရုံးပိတ်ရက်မှာ ဝပ်ရှော့သို့ လာပြရခြင်းဖြစ်သည်။ အိမ်မှာလည်း တေးရဲ့အဖေကလည်း မအားသလို၊ တေးအပြင် စာခြားလုပ်မယ့်သူလည်း မရှိပါ။

တေးဟာ တစ်ဦးတည်းသောသမီးမို့ ဒီလိုကိစ္စမျိုးမှာ အားကိုးစရာ အစ်ကိုတွေ မောင်တွေလည်း မရှိချေ။ ရှားရှားဝါးဝါးရှိသော ရည်းစားဟာလည်း ခုတည်းက ဆေးရုံ ဆေးခန်းတွေ မအားလပ်အောင် ပြေးနေရသဖြင့် သူ့ကိုလည်း အားကိုးဖို့က မဖြစ်နိုင်ချေ။ အချိန်မပေးနိုင်မှန်း သိသဖြင့် စကားအဖတ် တင်ခံပြီးတော့လည်း ပြောမနေချင်တော့ပါ။ ဒါကြောင့် တေးဟာ ထေးပဲ ပြင်နေကြဝပ်ရှော့သို့ လာလိုက်တာဖြစ်သည်။ ဒီနေ့ကျမှပဲ ခတ္တဟာလည်း သူ့ညီမဝမ်းကွဲ မင်္ဂလာဆောင်ရှိသဖြင့် အဖော်လိုက်မပေးနိုင်ပေ။

ဘယ်သူ့အကူအညီမှ ရနိုင်လမ်း မမြင်သော အခါ တိုယ့်အားကိုယ်ပဲ ကိုးရတော့သည်။

“ပြီးရော။ စောင့်ပဲ ယူသွားတော့မယ်။ ကောင်းအောင်သာ လုပ်ပေးဗော့။ ငါ ခဏ ခဏ မလာနိုင်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်မ။ ဟိုခုံလေးမှာ ထိုင်စောင့်ပါလား”

တေးက ကောင်လေး ညွှန်ပြသော ခြံထောင့်ရှိ ခုံတန်းလျားလေးဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ဒီအရေးကို ကြိုမြင် သဖြင့် မီးပွိုင့်မှာဝယ်လာခဲ့သော ဂျာနယ်နှစ်စောင်ကိုသာ ဖင်ပြန် ခေါင်းပြန်ဖတ်ရင်း တစ်နာရီကို ကုန်ဆုံးတော့မည်။ တေးက ကိုယ့်ကားဆီသို့ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီးမှ ဂျာနယ်တစ်စောင်ကို စဖွင့်လိုက်သည်။ တေး စိတ်ဝင်စားသော ဖက်ရှင်အကြောင်းများ များပါသည် ဂျာနယ်မို့ တေးဟာ ခဏတွင်းချင်းမှာပဲ စာဖတ်သည် အထဲ အာရုံဝင်စားသွားရသည်။

လှဖို့ ပဖို့ထက် အဝတ်အစားတစ်စုံကို ဘယ်လို ဖက်ရှင်ကျအောင် ဝတ်ရမလဲဟု အမြဲစဉ်းစားလေ့ရှိသော တေး သည် ဖက်ရှင်ဒီဇိုင်းနာလုပ်ဖို့လည်း စိတ်ဝင်စားသောသူ ဖြစ်သေး သည်။ ဒါပေမဲ့လည်း သင်ထားသော ပညာတွေကို နှမြောတာမို့ လောလောဆယ်မှာ နေရာကောင်းကောင်းရထားသော ဆေးကုမ္ပဏီ ရဲ့ ရာထူးကိုလည်း လက်လွှတ်မခံခဲ့သလို အခွင့်သာလျှင်လည်း ဒီဇိုင်းနာသင်တန်းတက်ဖို့ စော့ထားသူလည်း ဖြစ်သေးသည်။

ဖက်ရှင်ဆိုတာ နေရာဒေသနဲ့ လိုက်ဖက်ဖို့က အဓိက အချက်ဟု သတ်မှတ်ထားသော တေးဟာ အခုလည်း ယောက်ျား တွေ အများစုသာရှိသော ဝပ်ရှော့သို့ လာမှာမို့ လုံခြုံခေတ်မီသော

အဝတ်အစားမျိုးကိုသာ ရွေးချယ်ဝတ်ဆင်သည်။ ဘယ်တော့မှ မရိုးဘဲ အမြဲတမ်း ခေတ်မီလှပနေသော Blue Sky ဂျင်း(နံ)အပြာ ခိုနိုကို ကြက်ဥနှစ်ရောင် လည်ပင်းပြိုပြ ဘလောက်စံတစ်ထည်ဖြင့် ခပ်ရှင်းရှင်းသာ ဝတ်ဆင်ထားခဲ့သည်။ ဂျာနယ်ထဲမှာ အာရုံနှစ်နေ သော တေးရဲ့နံ့တေးသို့ လူတစ်ယောက် လာရပ်သော အသံကို ခံစားလိုက်ရပြီးနောက် အသံကိုပါ ဆက်တိုက်ဆိုသလို ကြားလိုက် ရသည်။

“ကျေးဇူးပြုပြီး ဂျာနယ်တစ်စောင်လောက် ခဏငှားပါ လား။”

အဲဒါတွေကိုပဲ တေးက စိတ်ပျက်တာဖြစ်သည်။ လူတွေဟာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်းများ ရှိနေရင် ဘာကြောင့် အလကားနေရင်း ဝင်ဝင်ရောချင်မှန်း မသိချေ။ အထူးသဖြင့် ယောက်ျားတွေများများရှိသော နေရာသို့ ရောက်သွားလျှင် ပိုဆိုး သည်။

ဒါကြောင့်ပဲ တစ်ဦးတည်းသောသမီးကို မွေးထား သော မေမေဟာ တေးကို အသက်အစိတ်လောက် နောက်ဆုံးထား ပြီး အိမ်ထောင်ပြုစေချင်တာဟု မကြာခဏ ပြောဖူးသည်။ တစ်ဦး တည်းသောသမီးအပြင် ဆွေမျိုးလည်း နည်းပါးလှသူမို့ အိမ်ထောင်

ရက်သားကျပြီး အခြေတကျ ဖြစ်တာကို မြင်စေချင်တာဖြစ်သည်။
မေ့အတွေးကိုလည်း တေးက လက်ခံပါသည်။ ဒါကြောင့်လည်း
သူမြတ်ကို ... ..

“ဂျာနယ်လေးတစ်စောင် ငှားဖို့အရေးကို ဒီလောက်ဆောင်
ပဲ စဉ်းစားနေရသလားခင်ဗျာ”

အကြောင်းဆက်စပ်ပြီး အတွေးထဲမှာ ဖျော့သွား
သဖြင့် တေးသည် နောက်ထပ်ခေါ်သံ ကြားတော့မှပင် သတိပြန်
ဝင်လာတော့သည်။ တစ်လက်စတည်းမှာပဲ ဒီလောက်အလိုက်မသိ
သည့်လူကို စိတ်တိုစွာဖြင့် ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်မိသည်။ အဲဒီတော့
မှပဲ တေးရဲ့ မျက်ခုံးအစုံက ပင့်တက်သွားတော့တာ ဖြစ်လေသည်။
တေးကို ဟန်ပန်အပြည့်ဖြင့် လက်ပိုက်ပြီး ပြုံးစေကြည့်နေသူက ...

“မှတ်မိပါတယ်နော်”

တေးက တိုက်ဆိုင်ပြန်သော ကံကြမ္မာကို ခဏပဲ
အံ့သြသလို ဖြစ်သွားပြီးနောက် သူ့ကို ချက်ချင်းပဲ မျက်ဝန်းများ
ကို မှေးစင်းကာ ကြည့်မိသည်။ အဲဒီလို ကြည့်တတ်တာကလည်း
မျက်ဝန်းရဲ့ ဖက်ရှင်တစ်ခုပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ တေးက နှုတ်ခမ်းလေး
ကို တွန့်အွားရုံပဲ ခန်းခနဲပြုံးလိုက်ကာ ...

“ရှင်ကိုး”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကိုယ် ခါလွန်မိုး ပါပဲ။ တစ်ယောက်တည်း
တော့ တွေ့နေတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ယောက်တည်းလားလို့
လည်း မေးချင်တယ်”

“မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ”

တေးရဲ့ အပြောကြောင့် သူက ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်
ပြီးပြန်ကာ မလှမ်းမကမ်းမှာရှိသော ကားတစ်စီးရဲ့ စက်ဖုံးပေါ်မှာ
ဈေးခနဲ ခုန်တက်ထိုင်သည်။ တေးသည် ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘဲ
သူမြတ်သာဆိုလျှင် အဲဒီလိုထိုင်မှာ မဟုတ်ဟု တွေးနေမိသည်။
ဒီတစ်ယောက်ကို ကြည့်ရတာ ဆရာဝန်လောင်းနဲ့လည်း ဘယ်နေ
ရာကမှ မတူပါ။ ဆရာဝန်လောင်း မပြောနှင့် ဆေးကျောင်းသားနဲ့
လည်း ဘယ်နားကမှ မတူချေ။

ဝတ်ထားတာက ခရမ်းပုပ်ရောင်အကွက်စိပ် ဖစ်တင်
ဇွပ်အင်္ကျီဖြစ်ကာ ကြယ်သီးသုံးလုံးလောက် ဖြတ်ထားပြီး 925
ကြိုးကလည်း ဆွဲထားတာမို့ ဘယ်လိုကြည့်ကြည့် ဂျန်းတဲလ်မန်း
တို မဆန်ချေ။ အောက်က ဘောင်းဘီကလည်း ဖွာစုတ်ရာတွေ
တမင်ထည့်ထားသော ခပ်မွဲမွဲဂွင်း(နီ)ဖြစ်ပြီး လက်မှာပတ်ထားသော
ဒိုင်ခွက်ကြီးကြီးနာရီ၊ ဖန်စိပုတီးလက်ကောက်၊ Wave အထပ်ထပ်
နှင့် ဖွာဆန်ကြိဆံပင်ပုံစံတို့ကြောင့် သူ့ပုံစံဟာ တကယ်ကို

ဂျစ်ပံစီမိုးတိမ် ဖြစ်နေသည်။ သုမြတ်လို ဂျန်းတမင်း အထောက်အပံ့ နှစ်သက်သော တေးအတွက်တော့ မျက်လုံးထဲမှာ Cross ပင်။

“တကယ်ဆို ဒီကိစ္စတွေက သုမြတ် လုပ်ပေးရမယ့် တာဝန်တွေနော်။ ဒါပေမဲ့လည်း သုမြတ်က ခုတည်းက အချိန်ရှားပါးစပြုနေပြီ”

“ဒီမှာ ရှင် ဘာမှစကားရော ဖောရော လာလုပ်မနေနဲ့။ အဲဒီလိုစကားရောဖောရော လာလုပ်ရအောင် ရှင်နဲ့ ကျွန်မ နဲ့က မိတ်ဆွေတွေ၊ သူငယ်ချင်းတွေလည်း မဟုတ်ဘူး”

... အဲဒီလို သူစိမ်းဆန်တဲ့စကားတွေ မပြောပါနဲ့ကွာ။ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာတော့ မင်းကို ဖန်မလှီယာ ဖြစ်နေပါသလား။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ မင်းက ကိုယ်အရမ်းခင်ရတဲ့ သုမြတ်ရဲ့ ကောင်မလေး ဖြစ်နေတာကိုး ...

ဒီတော့ စိတ်ထဲမှာ မင်း ဘယ်လောက်ပဲ အပေါက် ဆိုးဆိုး ခင်နေမိတယ်”

တေးသည် တတ်လည်းတတ်နိုင်သော ထိုလူ့ကို မျက်လုံးအပြူးသားဖြင့်ကြည့်ကာ နှာခေါင်းထဲမှ လေတွေကို နှုတ်ထုတ်နေရသည်။ ဘယ်လိုလူမှန်းလည်း မသိပါ။ အရောကြမ်း တယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။

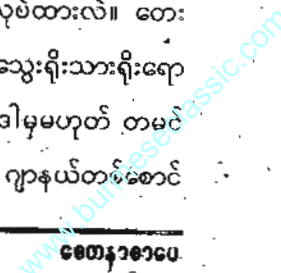
“ဘယ်လိုလဲ။ ကိုယ့်ကို ခင်မင်တဲ့စိတ် မော်မလာဘူး လား”

တေးက ဟွန်းခနဲရှုံ့မဲ့ကာ တစ်ဖက်သို့ မျက်နှာလှည့် ဝစ်သည်။ အဲဒီအပြုအမူကို သူက ဟက်ခနဲ ရယ်မောကာ ...

“တကယ်တော့ မင်းက အထာမနပ်ဘူးကွာ။ ပြောရမယ် ဆိုရင် မင်းအနေနဲ့ သုမြတ်အကြောင်း သိချင်ရင် သုမြတ်ရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင် အသိုင်းအဝန်းကို လေ့လာသင့်တယ်။ နယ် ပယ်ကျယ်ရင် ပိုပြီးသိရတယ်လေ ...

အထူးသဖြင့် သုမြတ်ရဲ့ အရင်းနှီးဆုံး သူငယ်ချင်း ဖြစ်တဲ့ ကိုယ်လိုလူမျိုး တစ်ယောက်ကို ရင်းနှီးအောင် ပေါင်းထားသင့်တယ်။ သူ့လူ ကိုယ့်ဘက်သားဆိုတဲ့ စကား ကိုရော မင်း မကြားဖူးဘူးလား”

သူ ဆိုလိုတာ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ ? ။ သူဟာ သုမြတ်ရဲ့အကြောင်းတွေ တေး ဘာမှမသိဘူးလို့ ပြောနေတာလား။ သုမြတ်ကရော တေး မသိအောင် ဘာတွေလုပ်ထားလဲ။ တေး ကြိုက်တဲ့ အိမ်ပြန်နောက်ကျခြင်းတွေဟာ သွေးရိုးသားရိုးရော ချစ်ရဲ့လား။ ဒီလူဟာ ဘာတွေသိထားလဲ။ ဒါမှမဟုတ် တမင် တတ်သက် တေးကို ငါးစာချတာလား စသဖြင့် ဂျာနယ်တစ်စောင်

ဖြင့် တည်ငြိမ်နေသော စားရဲ့ဦးနှောက်ထဲမှာ ရှုပ်ယှက်ခတ်သွားသည်။

“ဘာလဲ ... ကိုယ်က မင်းကို သက်သက်ဖောနေတယ် ထင်လို့လား။ တစ်ခုတော့ ပြောချင်တယ်။ အဲဒါဟာ ဘာလဲဆိုတော့ ကိုယ့်ကိုတော့ ယုံကြည်ပေးဖို့ပါပဲ ...

ကိုယ်က မင်းရော သူမြတ် အပေါ်မှာရော စေတနာ အမြဲထားတဲ့သူဆိုတာ သိစေချင်တယ်”

တေးက သူ့မျက်လုံးထဲသို့ စိုက်ကြည့်လိုက်လျှင် သူ့မျက်လုံးတွေက တည်ငြိမ်လေးနက်လို့ နေကြသည်။

“နေပါဦး။ သူမြတ်က အခု ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ နေကောင်းသားပဲ”

“ဒီမှာ ... ရှင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဘာမှ မဖြစ်ဘူး။ သူမြတ် မဟုတ်တာ ဘာမှမလုပ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့လည်း မင်းနဲ့ သူမြတ်ကြားမှာ ပြဿနာလေးတွေ ခဏခဏ ဖြစ်နေတာ ကိုယ်သိတယ်။ အဲဒီလို ဖြစ်နေတာ မင်း ပျော်လား”

တေးက အဲဒီလူကို ဘာမှမပြောဘဲ ဘာကြည့် ကြည့်နေလိုက်လျှင် သူက ဟတ်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်ကာ ...

“မပျော်ဘူး မဟုတ်လား။ ရည်းစားထားတယ်၊ ချစ်သူ ထားတယ်ဆိုတာ ပျော်ဖို့မဟုတ်တောင် စိတ်ညစ်ဖို့ ဒေါသ ထွက်ဖို့ ထားတာမှ မဟုတ်တာ ...

အနည်းဆုံးတော့ ပျော်ဖို့တော့ ကောင်းရမယ်လေ ကွာ။ ဒီထက် လေးနက်မှုတွေကတော့ အများကြီးရှိတာ လေ။ ပျော်ရွှင်စိတ်ချမ်းသာစေမယ့် နည်းလမ်းကောင်းတွေ ရှိတယ်ဆိုတာ မင်းရော သူမြတ်ရော မသိကြဘူး”

“ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဆိုင်တာပေါ့။ အချစ်ကို Romantic ဖြစ်အောင် လုပ်လို့ ရတဲ့နည်းလမ်းတွေ တစ်ပုံကြီးပဲ။ မင်း စိတ်ဝင်စားတယ် ဆိုရင် ကိုယ် ပြောပြမယ် ...

သူမြတ်ကိုလည်း ကိုယ်ပြောပြမယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်း ရော သူမြတ်ရောဟာ ကိုယ့်ကို ကတိတစ်ခုတော့ ပေးရ လိမ့်မယ်”

“ဘာကတိလဲ”

“ဪ ... ကိုယ်ပြောတဲ့ နည်းလမ်းတွေကို ကျင့်သုံးနေ တယ် ဆိုတာကို တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဖွင့်မပြောပြ

ကြေးပေါ့။ ခုဆိုကွာ မင်းကို ကိုယ်က ဝိုက်ဒီလုပ်ပေးမယ် ဒါကို မင်းက သူမြတ်ကို ပြောမပြရဘူး။ သူမြတ်ရဲ့အမြင် မှာတော့ မင်း ပြောင်းလဲလာတာ မင်းစိတ်နဲ့ မင်းပေါ့ ...

ဒီလိုပဲ သူမြတ်ကလည်း သူ ပြောင်းလဲလာတာ ကိုယ်ပြောပြလို့ပါဆိုပြီး မင်းကို အသိပေးမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်းကတော့ အဖြစ်မှန်ကို သိနေမယ်။ အိုခေ ... ကိုယ်ပြောတာ သဘောတူလား”

တေးက ခါလွန်မိုး ဆိုသောလူကို သေချာစွာစိုက် ကြည့်ရင်း အဖြေရှာလိုက်သည်။ သူကလည်း တေးကို ဘယ်နှယ် ရှိစဟူသော ပုံစံမျိုးဖြင့် မျက်စပစ်ပြနေသည်။ တေးသည် သူ့အစီ အစဉ်အတိုင်းကိုတော့ အပြည့်အစကြီး မလိုက်နာသေးလိုသည် ဖြစ်လေရာ ...

“ကောင်းပြီလေ။ ရှင့် အရည်အချင်းကို ကျွန်မ သိပ်မယုံ နည်းဘူး။ ဒီတော့ ကျွန်မက ရှင့် ပြောတဲ့အတိုင်း လိုက် လုပ်ဖို့ဆိုတာ စောပါသေးတယ် ...

သူမြတ် ပြောင်းလဲလာတာကို ကျွန်မ အရင်ကြည့် မယ်”

တေးရဲ့အပြောကြောင့် သူက သြချတယ် ဟူသော ပုံစံမျိုးဖြင့် မျက်ခုံးကိုပင့်သည်။ ပြီးတော့ အသာပြိုးလာရင် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်ကာ ...

“အိုခေလေ။ မင်းလို မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ကိုယ့်ကို ချက်ချင်းကြီး မယုံတာ သဘာဝကျပါတယ်။ ရပါတယ်။ ဖြစ်သင့်ပါတယ် ...

ဒါဆိုလည်း စောင့်ကြည့်လိုက်ပေါ့။ ကိုယ်က ကျွမ်း တစ်ခု ပြုစုမလို့ စီစဉ်နေတာကွ။ အဲဒီကျွမ်းက ဘာကျွမ်း လဲဆိုတော့ ရည်းစားရှိတဲ့ယောက်ျားတွေ ကိုယ့်ရည်းစားကို ဘယ်လို Romantic ဖြစ်အောင် လုပ်ရမလဲ ဆိုတာပဲ။ ကိုယ်နဲ့အဆင်ပြေအောင်၊ ပြဿနာမတက်အောင် စသဖြင့် ပေါ့”

“စာအုပ်ထုတ်လေ။ ပြီးရင် ရှင့်သူငယ်ချင်းကို လက်ဆောင် ပေးလိုက်ပေါ့”

“သူ့ကိုတော့ လက်ဆောင်ပေးဖို့ မလိုပါဘူး။ ခုကိုပဲ အဲဒီ ထဲက နည်းလမ်းတွေအတိုင်း စမ်းသပ်တော့မှာ။ မင်းကို ကတိတစ်ခုတော့ တောင်းချင်တယ်။ အဲဒါတွေကို မင်း သိတယ်ဆိုတာ သူ့ကို မပြောပြမိပါစေနဲ့”

“ရပါတယ်။ အဲဒါက ကျွန်မအတွက် အဲဒီလောက်အပန်း
မကြီးပါဘူး။ ရှင့် Method တွေသာ ဘယ်လိုဆန်းကြယ်
မလဲဆိုတာ စောင့်ကြည့်နေမယ်”

“ရပါတယ်။ ... ဒါဆိုရင် ကိုယ်တို့နောက်မှ ထပ်တွေ့
ကြတာပေါ့ ... ဘိုင့် ဘိုင့်”

သူက စတင်ပြီး လက်ချောင်းလေးများကို လှုပ်ခတ်
နှုတ်ဆက်ပြီး လှည့်ထွက်သွားသည်။ တေးသည် ထွက်ခွာ
ပွားသော သူ့ကျောပြင်ကိုကြည့်ကာ တိတ်တဆိတ် စိတ်လှုပ်ရှား
လာသည်ကိုတော့ ဝန်ခံပါသည်။

သူ့ကြည့်ရတာ မျက်လုံထဲတွင် Cross ဖြစ်လေမယ့်
လည်း ဉာဏ်ကောင်းပြီး Bright ဖြစ်မည့်သူမျိုးဟု ခန့်မှန်း၍ရ
သည်။ သူဟာ သူ့မြတ်ကို ဘယ်လိုတွေ့များ Romantic ဖြစ်
အောင် ပြောင်းလဲပေးမလဲ။

တကယ်လုပ်ပေးနိုင်မှာတဲ့လား။ တွေးရင်းနဲ့ပင်
မနက်ဖြန်သည် ရင်ခုန်ဖွယ်အတို ဖြစ်လာလေသည်။

“အဲမာ ... ကြားသားမိုးကြိုး။ စာတွေ ဘာတွေ ဖတ်နေ
တယ်ပေါ့၊ ငါ့ကောင် ဟုတ်လား”

အသံကို အရင်ကြားကာ သူ လှည့်မကြည့်မီမှာပဲ
လက်နှစ်ဖက်က ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဖျစ်ညှစ်ခံလိုက်ရသည်။ လှည့်
ကြည့်စရာမလို။ ဒါဟာ သူမြတ် ဆိုတာ သူကသိပြီးသား။ ဒီနေ့
ဟာ အများပြည်သူ ရုံးပိတ်ရက်၊ ကျောင်းပိတ်ရက် ဖြစ်သလို
သူမြတ်လည်း မနက်ပိုင်းတစ်ခုလုံး Duty off ဆိုတာ သိပြီးသားမို့
သူ့အိမ်မှာဆုံဖို့ ချိန်းထားခြင်းဖြစ်သည်။

သူမြတ်က သူ့ရှေ့ကခုမှာ ဝင်ထိုင်ရင်းမှ သူ့စာအုပ်
တွေကို တစ်ချက်ကြည့်သည်။ သူကတော့ သူမြတ်ရဲ့ ဆရာဝန်ရုပ်
ပေါက်နေသော ပုံစံကိုသာ ငေးကြည့်နေမိသည်။ Arrow စပိုရှပ်

ပန်းနုရောင်အစင်း၊ စတိုင်လ်ပန်းအနက်ရောင်၊ ရှင်းသန့်ပုံကျနေ
သော ဆံပင်တိုထောင်ထောင်၊ လေးထောင့်မျက်မှန်တို့ဖြင့် သူမြတ်
သည် တကယ့်ကို သမီးရှင်များအကြိုက် ဒီဇိုင်းမျိုး ဖြစ်နေ၏။
သူကတော့ ဘယ်နေရာကကြည့်ကြည့် ဆရာဝန်ရုပ် မပေါက်ပါ။

အပြင်ပန်း အသွင်သဏ္ဍာန်ကို ကြည့်ပြီး လူတစ်
ယောက်ကို ဆိုးသည် ကောင်းသည် ဖေဖန်ဆုံးဖြတ်ကြလျှင်တော့
သူမြတ်ကို လူကြီးလူကောင်းဟု သတ်မှတ်ကာ သူ့ကိုတော့
ကလေးကချေဟု သတ်မှတ်ပေးလိမ့်မည်။ ဒါပေမဲ့လည်း သူက
လူတွေရဲ့ ထင်မြင်ယူဆချက်တွေကို သိပ်ဂရုစိုက်နေတာ မဟုတ်
ပါ။ ပုံစံခွက်ထဲက သတ်မှတ်ချက်တွေကို သူ မုန်းသည်။ ဥပမာ
ဆရာဝန်ဆိုလျှင် ဂျန်းတဲမန်းပုံစံ ပေါက်နေရမည်။ စာရေးဆရာ
ဆိုလျှင် မျက်မှန်နှင့် ကုပ်ချောင်းချောင်းပုံစံ၊ စာရေးဆရာမဆို
လျှင် ဆံပင်ရှည်ရှည်၊ စကားနည်းနည်းနှင့် ရိုးရိုးအေးအေး သိမ်
သိမ်မွေ့မွေ့ စသဖြင့် ဘယ်သူက သတ်မှတ်ပေးလိုက်မှန်း မသိ
သော ပုံစံတွေကို သူ မကြိုက်ချေ။

“ဖတ်ရမှာပေါ့ကွာ။ Final Part(I) ကို အေးဆေးလေး
အောင်ချင်တာကိုး၊ ခုတည်းက ဖတ်ထားမှ တော်ကာက
မှာပေါ့”

“မင်း Brain နဲ့ Final Part(I) ကို အေးဆေးပါကွာ။
Part(II) လည်း အေးဆေးပဲ။ ဒါနဲ့ အန်တီကို ငါလာလိမ့်
မယ်လို့ ကြိုပြောထားတာလား ...

အန်တီက ငါကြိုက်တဲ့ ဆိတ်ဦးနောက်ဟင်း ချက်
ထားတယ်လို့ ပြောနေတယ်”

“ဟုတ်ပါ။ မင်းလာမယ်လို့ မေမေ့ကို ငါ ပြောထားတာ။
အေး ... ထမင်းစားချိန်က လိုပါသေးတယ်။ ဆာပြီ
လား”

“မဆာသေးပါဘူးကွာ။ အေးဆေးပေါ့။ မင်းကြည့်ရတာ
ငါ့ကို စကားပြောချင်နေတဲ့ပုံပဲ။ ဘာလဲ ... မင်းသဘောကျ
တဲ့ ကောင်မလေး တွေ နေပြီလား”

သူ မထင်ထားသော မေးခွန်းကြောင့် လွန်သည်
အောင်သက်သက်နှင့် ပြုံးမိသွားရသည်။

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ မင်းကို မေးစရာရှိလို့”

ဘာမေးမှာလဲဟူသော မေးခွန်းကို သူမြတ်က
မျက်လုံးဖြင့် ပြန်မေးသည်။ သူက သူမြတ်ရဲ့မျက်လုံးများကို
တည့်တည့်စိုက်ကြည့်ကာ ...

“မင်းရဲ့ကောင်မလေးနဲ့ တစ်နေ့က ငါ တွေ့တယ်”

သူ့စကားကြောင့် သူ့မြတ်ရဲ့ မျက်နှာတွင် အပြောင်းအလဲနည်းနည်း ဖြစ်သွားသည်။ သူ့မျက်နှာကို တစ်ချက်အကဲခတ်သလို ကြည့်ကာ ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ... တွေ့တော့”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ သူက စွာတေးလေးဆိုတော့ မင်းတို့ဆက်ဆံရေးက အဆင်မပြေဖြစ်မယ်ဆိုတာ ငါ ခန့်မှန်းမိပါတယ် ...

မင်းတို့ ဆက်ဆံရေးကို အဆင်မပြေစေချင်ဘူးလား”

“ပြေချင်တာပေါ့ကွာ။ ဒါပေမဲ့ သူက ဘယ်လိုမှ အဆင်ပြေအောင် ညှိလို့ရမယ့် လူစားမျိုး မဟုတ်ဘူး ...

ငါ အတတ်နိုင်ဆုံး ညှိပြီးသား။ သူက သူ့ကို အကောင်းလုပ်ပေးလည်း အကောင်းမြင်ဝါဒီ မရှိဘူး။ သံသယစိတ်နဲ့ပဲ နေထိုင်တာ။ ကြာလာတော့ ပြောရတဲ့သူပဲ မောလာရော။ ဒါကြောင့် နောက်ပိုင်းတော့ ဘာမှကို မပြောဘဲ နေတော့တာ”

“အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်သေးဘူးကွ။ လူတိုင်းမှာ သက်ဆိုင်ရာသောတွေ ရှိကြတယ်။ သော့ခလောက်တိုင်းကို သော့တိုင်းနဲ့ဖွင့်လို့ ဖွင့်တာမှ မဟုတ်တာ။ ကိုယ်ဖွင့်တဲ့သော့နဲ့ မဖွင့်ဘူးဆိုရင် ဒါဟာ တစ်ခုခုတော့ မှားနေပြီမို့လို့ပေါ့ ...

အခုလည်း မင်းက နားလည်အောင် ရှင်းပြရဲ့သားနဲ့ အဆင်မပြေဘူးဆိုရင် မင်းဖွင့်တဲ့သော့က မှားနေလို့ပဲ”

“မင်းက ဘာကို ဆိုလိုချင်တာလဲ”

“ငါက ရည်းစားမထားဖူးပေမယ့် စာအုပ်တွေတော့ အများကြီး ဖတ်ဖူးတယ်ကွ။ ငါ မင်းကို ဝေဖန်ရမယ်ဆိုရင် မင်းက ရည်းစားထားတာ အထာမနပ်ဘူး”

“ဘာပြောတယ်”

“ဟုတ်တယ်။ မင်း အထာမနပ်လို့ ဒီလိုကိစ္စမျိုးတွေဖြစ်နေတာ။ မင်းထက် အထာနပ်တဲ့ကောင်တွေ ရည်းစားသုံးလေးငါးယောက် ပြိုင်ထားပေမယ့် အားလုံး အိုကေနေတာတွေ မင်း မတွေ့ဖူးဘူးလား”

“ဘာလဲ ... မင်း ပြောချင်တာက ငါ့ကို ရည်းစားတွေပြိုင်ထားဖို့ ပြောနေတာလား။ တော်စမ်းပါကွာ ဒီမှာ တစ်ယောက်တောင် စိတ်ကုန်နေရတဲ့အထဲ”

“ဟ ... မင်းကလည်း ဝေးလိုက်တာကွာ။ ရည်းစားတွေ ပြိုင်ထားဖို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ငါပြောတာက မိန်းမတွေဟာ ယုံအောင်ပြောနိုင်ရင် ယုံတယ်ဆိုတာ မင်းကို ပြောပြနေတာ”

“ဘယ်လို”

ဘယ်လိုဟု ပြန်မေးလိုက်သော်လည်း ဆရာဝန် ဦးနောက်မို့ သူမြတ်သည် သူ ဘာပြောချင်တယ် ဆိုတာကို ရိပ် မိသလိုလို ဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာ သူ သိလိုက်သည်။ သူ့ကိုပြန် ကြည့်သော မျက်လုံးတွေမှာ ရောက်ခါစထက် စာရင်တော့ ပိုပြီး တောက်ပလာသည်ဟု ထင်သည်။

“ဟုတ်တယ်လေ။ အဖြစ်မှန်တစ်ခုကို သူတို့သိဖို့ မလိုဘူး။ အဓိကက ကိုယ့်ကို ယုံကြည်အောင် လုပ်ဖို့ပဲ လိုတာ ...

ယုံကြည်ဖို့ဆိုတာ အယုံသွင်းဖို့လည်း လိုတယ်။ အဲဒီလို အယုံသွင်းနိုင်တဲ့ နည်းလမ်းတွေကို မင်းကို ငါစီ ပြောပြချင်တာ”

သူမြတ်ရဲ့ မျက်နှာသည် ဒီတစ်ခါတော့ အဝင်းလက် ဆုံးပဲ ဖြစ်သွားလေသည်။

“ဟေ့ကောင် ... မင်း တကယ်ပြောနေတာလား။”

“တကယ်ပေါ့။ မိန်းကလေးတွေကို အယုံသွင်းပြီး ယုံကြည် လာဖို့ဆိုတာ ပြောတဲ့သူရဲ့ အရည်အချင်းပေါ်မှာလည်း မူတည်တယ်ကွ ...

မင်းရဲ့စွာတေးလေးကို မင်း ပြောသမျှ ယုံကြည်ပြီး ကျွိုင်မရှာဘဲ အဆင်ပြေဖို့ဆိုတာ မင်းဘက်ကလည်း နည်း နည်းတော့ ထိုးကျွေးဖို့ လိုမယ်”

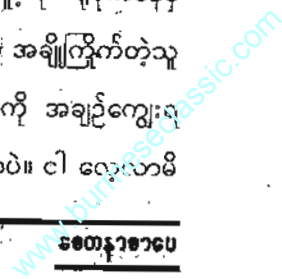
“ဘာတွေလဲကွာ”

“ဒီလိုလေ ... နံပါတ်တစ်အနေနဲ့ သူ့ကို ဘယ်လောက် ချစ်ကြောင်း၊ ဂရုစိုက်ကြောင်း သူသိအောင် လုပ်ရမယ်”

“ဟာကွာ ... ကလေးကလား။”

“ဟေ့ကောင် ... မင်းတို့ အဆင်မပြေဖြစ်ရတဲ့ အဓိက ပြဿနာဟာ အဲဒါပဲကွာ ဒီမှာ မှတ်ထား။ အချစ်ဆိုတဲ့ အရာမှာ အသက်ဘယ်လောက် ရောက်နေ ရောက်နေ ကလေးကလားဆိုတာ မရှိဘူးကွ ...

Romantic ဆိုတာပဲရှိတယ်။ အချစ်ဆိုတာ ပန်းပွင့် ပွင့်တဲ့အပင်လိုမျိုးပဲကွာ။ ပစ်စလက်ခတ်ထားလို့ မရဘူး။ အမြဲတမ်း လန်းဆန်းလှပနိုင်ဖို့ဆိုတာ သူ့ကို ဂရုစိုက်နေမှ ဖြစ်တာ။ ထားလိုက်ပါကွာ လောကမှာ အချို့ကြိုက်တဲ့သူ ကို အချို့ကျွေးရပြီး အချစ်ကြိုက်တဲ့လူကို အချစ်ကျွေးရ တယ်ဆိုတာ မင်းလည်း ကြားဖူးနေတာပဲ။ ငါ လော့လာမိ

ရသလောက်တော့ မင်း ကောင်မလေးက အရမ်းကြီးဆိုးပုံ မပေါ်ပါဘူး။”

“ဘယ်ကလာ အရမ်းကြီး မဆိုးရမှာလဲ။ သူက တစ်ဦး တည်းသောသမီးဆိုတော့ နားလည်မှုကလည်း မရှိဘဲ တစ်ကိုယ်ကောင်း ဆန်ချင်သေးတယ် ...

ခက်တာက အဲဒါကို သူ့နဲ့ပထမဆုံး စတွေ့တဲ့အချိန် ဒုတိယ တတိယတွေ့တဲ့ အချိန်တွေမှာ လုံးဝမသိသာတာ ပဲ။ ကြာတော့မှ သိသာတာ ...

အဲဒါ သိပ်ဆိုးတဲ့ အချက်ပဲ။ ဒီလို မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဘယ်လို Romantic လုပ်ရမှာလဲ”

“ငါ မင်းကို ပြောပြီးပြီပဲ။ ပိတ်ထားတဲ့ သော့ခလောက် တစ်ခုကို ဖွင့်ချင်ရင် သူ့သော့တံနဲ့မှပဲ ဖွင့်လို့ရတယ် ဆိုတာလေ ...

မင်း ကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား။ နောက်ထပ် မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ရှုပ်နေတဲ့ယောက်ျားဟာ လက်ရှိမိန်းမကို အရမ်းအလိုလိုက်တယ်။ ဂရုစိုက်တယ် ဆိုတာလေ”
“ဟုတ်လို့လား။ ငါတော့ တစ်ခါမှ မကြားဖူးပါဘူး။”

“ဟုတ်တယ်။ လူတွေဟာ တစ်ဖက်မှာ အမှားတစ်ခုခုကို လုပ်ထားတဲ့အခါမှာ အဲဒါကို ဖုံးကွယ်ဖို့ ကြိုးစားတဲ့အနေနဲ့ သဘောတွေ စွတ်ကောင်းကြတာပဲ။ ဆိုက်ကိုသဘောတရားကတော့ ဒီအတိုင်းပဲကွဲ | ...

ကလေးတစ်ယောက်တောင် သူ့ကြောင့် ပန်းအိုးတွေ ဘာတွေ ကျကွဲသွားရင် အမေ ဈေးကပြန်လာတာကိုပြေး ကြိုတာတို့၊ ရေခပ်တိုက်တာတို့ ဘာတို့ လုပ်ပေးတာပဲ။ ဒါဟာ ဖားတာဆိုပေမယ့် အပြစ်ကို ရုတ်တရက်မမြင်နိုင်အောင် ဖာထားတဲ့ စိတ်ပညာသဘောပဲလေ”

“ဒီတော့ မင်း ပြောချင်တာက ငါက တေးသီနဲ့အဆင်အောင် သူ့ကို ဖောရှောတွေ ရိုက်ရမယ်ပေါ့၊ အဲသလိုလား”

“မင်း ... မဝေးတော့ပါဘူး။”

“ညှော်စီးရိုးနဲ့ နီးတာကို ပြောတာလား။ မင်း မသိဘူးနော်၊ သူ့ညှော်ရင် ငါက ရေလည်စိတ်ပျက်တယ်၊ သတ်သေချင်လောက်အောင်ကိုပဲ”

“ဟား ဟား ... မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ချစ်ရတာ အဲဒီလောက်ထိအောင် စိတ်ပျက်ဖို့ ကောင်းသလားကွာ ...

နွေတေးသီကို ချုပ်ရမယ့်နည်းတွေ မင်းကို ငါပြော ပြပါ့မယ်။ သူရစ်ရင် ရေရေလည်လည်ချောကွ သိလား။ သူ ရစ်တဲ့ထက် ပိုချော၊ သူ့ကို အတိုက်အခံစကား ဘာ တစ်ခွန်းမှ မပြောနဲ့၊ ပြီးတော့ Romantic ဆန်တဲ့ ကိစ္စ လေးတွေ လုပ်ပေး၊ ဥပမာကွာ သူနဲ့ ချစ်သူသက်တမ်း ဘယ်နှလပြည့်တို့ ဘာတို့ကျရင် ကတ်နဲ့ပန်းစည်းလေးတွေ ပို့ပေးတာတို့ သူ့ကြိုက်ဇာတ်တဲ့ စားစရာလေးတွေကို Surprise လုပ်ပြီး ပို့ပေးတာတို့ လက်ဆောင်လေးတွေ ပို့ပေးတာတို့ စသဖြင့်ပေါ့ကွာ၊ မင်းကိုယ်တိုင် တကူးတက အချိန်ပေးတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ သူ မင်းကို ကြွလာမယ့် အရာလေးတွေ ယုံလာမယ့် အရာလေးတွေ မညှော်တော့ မယ့် အရာလေးတွေ ...

နောက်ပြီးတော့ သူနဲ့ ဖုန်းလေး ဘာလေး ကြာကြာ ပြောတာမျိုးတို့ပေါ့ကွာ။ ဖုန်းထဲကနေ အိစီကလီတွေ လျှောက်ပြောပေါ့၊ မျက်နှာမြင်ရတာမှ မဟုတ်တာ ပြော ထွက်မှာပါ။”

သူ့စကားကို သူ့မြတ်က တဟားဟားနှင့် အော်ရယ် သည်။ ပြီးတော့ သူ့မျက်နှာကို အဓိပ္ပာယ်ပါပါ စိုက်ကြည့်လျက်

(အဲဒီအကြည့်ကြီးဟာ အန္တရာယ်အငွေ့အသက် မကင်းဟု သူ ခံစားရသည်။)

“လွန်ကြီး”

အဲဒီခေါ်သံ ကြားရလျှင် သူ့ကျောထဲ စိမ့်ခနဲဖြစ် သွားသည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်နှစ်ခန့်ကိုလည်း ပြန်လည်သတိရ သွားသလိုပင်။ သူ့မြတ်သည် သူ့ကို များသောအားဖြင့် လွန်ဟု အခေါ်လေ့ရှိသူဖြစ်သည်။ လွန်ကြီးဟု ခေါ်သော အချိန်အခါ များမှာ အင်မတန်ရှားပါးသည်။ သို့သော် ခေါ်လိုက်သည့်အခါ သူ့ကလည်း တကယ့်ကို အချိကြီး။

သူက သူ့မြတ်ကို ထိတ်လန့်တကြား ဝေးကြည့်နေ နည်းမှာပဲ သူ့မြတ်ရဲ့လက်နှစ်ဖက်က သူ့ကို လာရောက်ဆုပ်ကိုင်

“လွန်ကြီး ... မင်း ငါ့ကို ကူညီပါကွာ”

“ဘာပြောတယ် ဟေ့ကောင်”

“ဟုတ်တယ်။ ဒါတွေအားလုံး မင်း သိနေတာပဲ။ ဒီတော့ ငါ့ကိုယ်စား မင်းပဲ လုပ်ပေးတော့”

“ဟေ့ကောင် ... မင်း အဲဒီလိုတော့ မလုပ်နဲ့ကွာ။ ဘာလဲကွ မင်းကလည်း၊ တော်ပြီ ... မင်း မလုပ်ချင် မလုပ်နဲ့ ...

မင်း အဆင်ပြေဖို့အရေး ငါက ကြားထဲက ပိုက်အ
အကုန်မခံနိုင်ဘူး”

“အာ ... ငွေရေးကြေးရေးစကား မပြောစမ်းပါနဲ့ကွာ
ကျသလောက်ကို မှတ်ထား၊ ရှင်းပေးမယ်။ လုပ်ပါကွာ ...
မင်းက ပိုပြီး Romantic ဖြစ်တဲ့သူပါ ...

ငါ့ကို ဘယ်လိုတွေ့လုပ်ဆိုပြီး ပြောပြနေမယ့်အထဲ
မင်ကိုယ်တိုင် လုပ်ပေးလိုက်တော့ ပိုပြီးထိရောက်တာပဲ
ကွာ၊ ကိုယ်တိုင်သွားရတာမှ မဟုတ်တာ၊ လုပ်ပါကွာ
မင်းကျေးဇူးကို ဒီတစ်သက် မမေ့ပါဘူး ...

တေးသီနဲ့ပတ်သက်တဲ့ Data တွေ ငါပေးပါ့မယ်
မင်းက စီစဉ်ပေးတယ်လို့ပဲ သဘောထားပါကွာ။ နော် ...
လွန်ကြီး၊ မင်းကျေးဇူးကို ငါ အားလုံးပေါင်းဆပ်ပါ့မယ်
မင်းပဲ သူနဲ့ငါ အဆင်ပြေတာ မြင်ချင်တယ်ဆို။ ကူညီပေး
မဟုတ်လားကွာ။ ငါလုပ်ရင် အဆင်ပြေမှာ မဟုတ်ဘူး
သိနေလို့ပါ”

သူမြတ်ရဲ့မျက်နှာက ခုတော့လည်း သူပြော
အတိုင်း ဖြစ်ချင်စောဖြင့် အသည်းအသန် လှိုက်ဖြာနေသည့်
သူက အဲဒီမျက်နှာကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ပြီးနောက် မျက်နှာ

ကာ သက်ပြင်းချမိသည်။ သူ စမိသည့်ဇာတ်လမ်း ခုတော့ အူ့ရှုး
သူပြန်ပတ်ချေပြီ။

“လွန် ... ငါ့ကို ကူညီမယ် မဟုတ်လား။ ကူညီပါကွာ။
နော် ... မင်း ပြောတဲ့ အစီအစဉ်ကို ငါ အရမ်းစိတ်ဝင်
စားပါတယ်။ ငါ့ထက် မင်းက ပိုပြီးအမြင်ရှိတော့ မင်းလုပ်
ရင် ပိုပြီးအောင်မြင်မယ်ဆိုတာ သိနေတယ်။ အဲဒါကို ငါ
က ရင်ခုန်စွာနဲ့ ပိုပြီးခံစားချင်တာပါ ... နော်”

“ဟေ့ကောင် ... မင်း ဦးနှောက်တော့ ဖောက်မစားနဲ့
နော်”

“ဦးနှောက်ဖောက်စားတာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ မင်းဦးနှောက်
ကို အထင်ကြီးပြီး နလေးစားတာ ...

မင်းအရည်အချင်းသာ ဝင်စွက်လိုက်ရင် ငါတို့အခြေ
အနေက ဒီထက်ပိုပြီး အလားအလာကောင်းလာမယ်လို့
ယုံကြည်လို့။ အိုခေ့နော်”

“ကဲ ... နောက်ဆုံးတော့လည်း ပြောမိတဲ့ ငါ့အမှားပေါ့
ကွာ။ ကဲ ... ဒါဆိုလည်း မင်းကောင်မလေးက ဘာတွေ
ကြိုက်တတ်တယ်၊ သူ့မွေးနေ့က ဘယ်နေ့၊ မင်းတို့
Anniversary က ဘယ်နေ့ ဆိုတာတွေသာပြော”

သူမြတ်မွန်မွန်

“Anniversary က June မှ ဆိုတော့ လိုသေးတယ်ကွ။ သူ့မွေးနေ့ကတော့ ရှေ့လထဲမှာပဲ။ ဖေဖော်ဝါရီ(၁)ရက်နေ့လေ။ သူ ဘာကြိုက်တတ်တယ် ဆိုတာကတော့ မင်းပြောမှပဲ သတိရမိတော့တယ်”

“အေး ... ဘာလဲပြော”

သူက အလုပ်သဘောအရ ပီပြင်စေရန်အတွက် စာအုပ်ထဲမှာမှတ်ဖို့ အဆင်သင့် ပြင်ထားတုန်းမှာပဲ သူမြတ်ထံမှ စကားသံ ထွက်လာသည်။

“မသိဘူးကွ”

သူက ဘောပင်ကို ပစ်ချကာ ခပ်တိုးတိုးဆဲမိသည်။

“ခွေးကောင်”

“တကယ်ပြောတာကွ။ ငါတို့က အဲဒီလောက် Roman မဆန်ပါဘူးကွ။ သူလည်း ငါ ဘာကြိုက်တယ်ဆိုတာ သိမှာမဟုတ်ပါဘူး”

“ဟင်း ... မင်းတို့ဟာကလည်းကွ”

“ဟုတ်တယ်။ ငါတို့က တွေ့ရင်လည်း Mr. Guitar & Coffee Circels တို့မှာပဲ တွေ့ပြီး အလှစားပေါ့ကွ။ ကော်ဖီလောက်ပဲ မှာသောက်ဖြစ်တာ။ ကော်ဖီက

လူတိုင်းသောက်လေ့ရှိကြတဲ့ အရာဆိုတော့ ဘာမှထူးထူးခြားခြား မရှိဘူးပေါ့ကွာ”

“ဟင်း(နံ)”

သူက စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့်ပင် ဟင်းခနဲမြည်အောင် ရှုံ့မဲ့မိလေသည်။

“ဒါဆိုရင်လည်း မေးထားပေါ့ကွာ”

“အာ ... မမေးချင်ပါဘူးကွ။ မေးရင်လည်း သူက ဘာတုန်း ညာတုန်းနဲ့ ရစ်ဦးမှာ။ အကောင်းမေးတယ်လို့ ထင်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ဟာ ... ဒါဆို ဒီလိုလုပ် ! ငါ အကြံဉာဏ်ရပြီ”

“အင်း ... ပြော။ ဒါကြောင့် ပြောတာ။ မင်းမှာ နည်းလမ်းကောင်းတွေ ရှိတယ်ဆိုတာ ငါ ယုံကြည်ပါတယ်လို့”

“သူ့အကြောင်းကို သူ့အမေလောက် သိနိုင်တာ ဘယ်ရှိမလဲကွ။ ဒီတော့ သူ့အမေကို မေးလိုက်။ သားကို ခဏခဏ စိတ်ကောက်နေလို့ ချော့ချင်လို့ပါပေါ့။ အဲဒီကျရင် ယောက္ခမလောင်းကြီးကပါ မင်းကို အမှတ်တွေ ပေးထားလိမ့်ဦးမယ်”

“အင်း ... မင်းပြောတာ ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်။ အေးပါ ... ဒီလောက်တော့ လုပ်ပေးရမှာပေါ့”

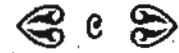

“ဟေ့ကောင် ... ငါပြောနေတာ မင်းကောင်းစားရေးနော်။ မင်းပြောနေတဲ့ အဓိပ္ပာယ်က မင်းကပဲ ငါ့ကိုကူညီနေတဲ့ ပုံနဲ့”

“အေးပါကွာ။ ငါ မေးထားပြီး မင်းကို ဖုန်းပြန်ဆက်ပါ မယ်။ ကဲ ... လောလောဆယ်တော့ ထမင်းသွားစားကြရ အောင်ကွာ။ ငါ မင်းအမေရဲ့လက်ရာကောင်းတွေနဲ့ ဝေး နေတာ ကြာလှပြီ ...

ဗိုက်ဆာနေပြီကွ ... လာ”

သူမြတ်က သူ့ရဲ့လက်ကို ဆွဲခေါ်နေသဖြင့် သူက လိုက်ပါလာရသော်လည်း စိတ်ထဲမှာ တစ်ခုခုတော့ မှားနေပြီဟု ထင်သည်။ သူ့မြတ်ကိုပဲ အပြစ်တင်ရတော့မှာလား၊ ဒါမှမဟုတ် ကိုယ့်ရဲ့ချစ်သူရည်းစားတစ်ယောက်ကို ဒီလိုအာရုံတွေပြောင်းသွား အောင် လုပ်ပစ်လိုက်သော နွေတေးသီဆိုသည့် စွာတေးမလေး ကိုပဲ အပြစ်ရင်ရတော့မလား ဝေခွဲမရနိုင်ရှိခဲ့၏။

အသိစိတ်နှင့် ကိုယ်ခန္ဓာတို့ မကပ်မိသေးခင်မှာကို တေးရဲ့နှာခေါင်းထဲသို့ မွှေးရနံ့တစ်ခုက အလိုလို လာရောက် ဆိုဝင်နေသည်ဟု ခံစားမိသည်။ ဘာအနံ့ပါလိမ့်။ သင်းပျံ့သော နွေရနံ့ကို စူးစမ်းရင်းမှ တေးရဲ့မျက်လုံးနှစ်လုံးက ပျက်ခဲနဲ့ပွင့် ထာသည်။ ပြီးတော့ နှာခေါင်းက သေချာစွာ အလုပ်ဆက်လုပ် ထည်။ တေးရဲ့နှာခေါင်းထဲမှာ နှင်းဆီရနံ့တွေကို ရနေရသည်။ ထမင်းကများ ရနေတာပါလိမ့်။

တေးက စူးစမ်းစိတ်ဖြင့် အိပ်ရာထက်မှ လူးလိမ့် ထာ စောင်ကို ဖယ်ခွာလိုက်သည်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ တေးတွေ့ ထိရတာက ခုတင်ခေါင်းရင်းမှာ တင်ပေးထားသော နှင်းဆီ ရနံ့သည်ကြီးကိုပဲ ဖြစ်သည်။ နှင်းဆီပန်းဝါဝါတွေက အလှပဆုံး

အနေအထားဖြင့် ဖူးပွင့်ဝေဆာကာ မွှေးရနံ့တွေကလည်း ထုံသင်ကြိုင်နေခြင်းဖြစ်တော့သည်။ တေးသည် အံ့အားတသင့်ဖြင့် နှင်းဆီပွင့်တွေနားသို့ အပြေးအလွှား ကပ်သွားမိသည်။ ဘယ်သူကမျှ တေးရဲ့အခန်းထဲသို့ နှင်းဆီပွင့်တွေ လာထားသွားတာပါလိမ့်။

အဲဒီလို တွေးမိသွားစဉ်မှာပဲ တေးရဲ့မျက်လုံးတွေပန်းစည်းရဲ့အောက်ခြေထောင့်မှာ ချိတ်ဆွဲထားသော ကတ်ပြားတစ်စုံကို သွားမြင်သည်။ တေးက သိချင်စောဖြင့် ကတ်ပြားပေးဖို့ ကမန်းကတန်း ဖွင့်ဖတ်လိုက်လျှင် ...

“ချစ်တဲ့တေး ...
မင်္ဂလာရှိတဲ့ နံနက်ခင်းမှာ ကိုယ့်ရဲ့အချစ်
တွေနဲ့ နီးထဲလာနိုင်ပါစေ။

တေးရဲ့
သူမြတ်”

တေးသည် စာကိုဖတ်ပြီးပြီးချင်း လူက လွင့်ခနဲ သွားသည်ဟု ထင်သည်။ တစ်လက်စတည်း မြင်ယောင်သွားသည်မှာ ဟိုပုဂ္ဂိုလ်ကိုပါဖြစ်သည်။ တစ်နေ့ကတင်ပဲ သူက ကို ပြောခဲ့သည်။ တစ်ပတ်အတွင်းမှာပဲ သူမြတ်ကို ဘယ်လို စည်းရုံးရေးဆင်းလိုက်သည်လဲတော့ မသိချေ။ အမြင်အာရုံ

ဝေဝါးနေသော သူမြတ်ကို မျက်စိနှစ်ကွင်း အလင်းရသွားစေသည် နဲ့တူသည်။ ဒီလိုကျတော့လည်း အဲဒီလူဟာ ဘယ်ဆိုးလို့လဲ။ သူငယ်ချင်းကို မိန်းကလေးတစ်ယောက်အား ဂရုစိုက်တတ်လာ အောင်တော့ သင်ပေးတတ်သားပဲ။

တေးရဲ့နှုတ်ခမ်းတွေက ကျေနပ်စိတ်ဖြင့် ကော့ညွတ် ပြီးနေတုန်းမှာပဲ တေးရဲ့အဖွဲ့ခန်းတံခါးက ဖျတ်ခနဲပွင့်ကာ ဝင်လာသူက တေးရဲ့အမေပဲဖြစ်သည်။ နှင်းဆီပန်းတွေကို ပွေ့ပိုက်ထားသော တေးကို မေမေက ပြုံးကြည့်ကာ ...

“မနက်စောစောမှာ ကောင်လေးတစ်ယောက်က လာပို့သွားတာတဲ့ သမီးရဲ့။ သူမြတ်က ပို့ခိုင်းတာလို့ ပြောတာပဲ။ သူမြတ်က ဒီလိုတွေလည်း ရသားပဲ ...

ဒီနေ့က ဘာနေမို့လို့လဲ၊ သမီးတို့ရဲ့ Anniversary လား။”

“ဟင့်အင်း မေမေ။ မဟုတ်ပါဘူး။”
“ဪ ... မသိပါဘူး။ အထိမ်းအမှတ် တစ်ခုခုများရှိလို့ လားလို့။ ကဲ ... ကဲ ... မျက်နှာမသစ်ရသေးဘူး မဟုတ်လား။ လုပ်တော့ ခွင့်ပြုရင် အောက်မှာ Breakfast လာစားလိုက်”

“ဟုတ် ... မေမေ”

တေးက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီးနောက် ရေချိုးခန်းထဲသို့ဝင်ကာ မျက်နှာသစ် ကိုယ်လက်သန့်စင်ရင်းမှ သူမြတ်ဆီကို ဖုန်းဆက်လိုက်ရမလားဟု စဉ်းစားမိသည်။ ကျေးဇူးတင်ကြောင်းလေးများပြောရင် ကောင်းမလားလို့ပင်။ အတွေးနဲ့အတူ မျက်နှာသုတ်ရင်း မျက်နှာသုတ်ပဝါကို ပခုံးပေါ်သို့တင်ကာ ဘေးဘက်ဝရန်တာသို့ ထွက်လာရင်း သူမြတ်ဆီသို့ ဖုန်းနှိပ်လာမိသည်။

ဖုန်းဝင်သွားသောအခါ သူမြတ်က ဖုန်းဖွင့်ကိုင်ရင်း ရွှင်လန်းစွာ နှုတ်ဆက်သည်။

“မောနင်း တေး ... နိုးပြီလား”

အကျင့်ပါနေကျ ပါးစပ်က နိုးလို့ ဖုန်းဆက်တာပေါ့ဟူသော စကားကို ထွက်လုထက်ခင်မှာပဲ အမြန်ဘရိတ်အုပ်လိုက်ရသည်။ အင်း ... ဆင်ခြင်မှလေ ဆင်ခြင်မှ။ Romantic အခြေအနေကို ကူးပြောင်းနေတဲ့ကာလမှာ သူကတောင် Romantic လုပ်နေမှ ကိုယ်က အမှားအယွင်း အတိမ်းအစောင်းလုပ်လို့ မဖြစ်ဘူး။

“အင်း ... နိုးပြီ။ ပန်းတွေပို့ပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးပဲ သူမြတ်”

“တေးနဲ့ ကိုယ်နဲ့ ကြားထဲမှာ ကျေးဇူးတင်စကားပြောဖို့ မလိုပါဘူးကွာ၊ တေးအတွက် မင်္ဂလာရှိတဲ့ နံနက်ခင်းလေး ဖြစ်ခဲ့ရင် ကိုယ် ကျေနပ်ပါတယ် ...

ဘာစားပြီးပြီလဲ”

“ဘာမှ မစားရသေးဘူး။ ခုပဲ မျက်နှာသစ်ပြီးလို့ ဖုန်းဆက်လိုက်တာ၊ နေပါဦး တစ်ခုလောက်တော့ မေးချင်သေးတယ်”

“မေးပါ တေးရယ်၊ မေးပါ”

“အရင်က ဒါမျိုးတွေ မလုပ်ဖူးပါဘူး။ ဘာစိတ်ကူးတွေ ပေါက်ပြီး ပို့ပေးတာလဲ”

“အင်း ... ဘာစိတ်ကူးမှတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ တေးကို Surprise လုပ်ချင်တာလည်း ပျိုတာပေါ့။ ပြီးတော့ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ နွေးထွေးမှုနည်းနည်း လိုနေတယ်လို့လည်း ထင်လို့ ...

တေး သိထားဖို့က ကိုယ် တေးကို အရမ်းချစ်ပါတယ်ကွာ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်အချစ်က တစ်မျိုးကွ။ ကိုယ်က ရင်ထဲမှာရှိတဲ့ အချစ်ကို သိပ်ပြီးထုတ်ဖော်ပြောမပြောတာဘူး။ ရင်ထဲမှာ တကယ်ကို အချစ်စစ်ရှိရင်လည်း သိပ်ပြီး

ပြောပြစရာ မလိုဘူးလို့လည်း ထင်တယ်။ အချစ်ကို တကူးတကကြီး ထုတ်ပြနေတာကြီးက နည်းနည်းပေါတယ် လို့ ထင်သလားပဲ ...

ဒါပေမဲ့ အဲဒါကြီးက ကြာလာတော့လည်း တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်ကြားမှာ အထင်လွဲစရာတွေ ဖြစ် ကုန်တယ်။ ဒါကြောင့်ပါ တေးရယ် ...

စိတ်ချပါ ဒီကရှေ့လျှောက် ကိုယ် တေးကို အများကြီး ဂရုစိုက်သွားပါ့မယ် ... နော်၊ တေး စိတ်ချမ်းသာ ပျော်ရွှင်စေရမှာပါ”

ရူးချင်လျှင် ရူးသွားလို့ရသော စကားလုံးများအတွက် တေးသည် ဘာမှမပြောနိုင်ဘဲ ဆွံ့အ၍နေမိသည်။ ဒါပေမဲ့ ရင်ထဲမှာတော့ ကျေနပ်စိတ်တွေနှင့် ပြည့်လျှံနေသည် ဆိုတာတော့ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပဲ သိလေသည်။ တေး ဖြစ်ချင်တာ ဒီပုံစံပဲ။ တေး လိုချင်တဲ့ အချစ်ဆိုတာ ကိုယ့်ကို ဒီလိုဂရုတစိုက်ရှိတဲ့ အချစ်မျိုး ကိုပဲ။ ဒါပေမဲ့ တေးက ဖွင့်မပြောပါဘဲ ပြောင်းလဲခဲ့တာကတော့ မိုးနတ်မင်းကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရမလား။ ခါလွန်မိုးဆိုသည့် လူကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရမလား။ မပြောတတ်တော့ချေ။

“သူမြတ်ရဲ့အတွေးထဲမှာ ဒီလိုစိတ်ကူးတွေ ဝင်လာတာ သူမြတ်ဘာသာ ပြောင်းလဲလာတာလား။ ဒါမှမဟုတ် တစ်စုံတစ်ယောက်က သတိပေးလိုက်လို့လား။”

“အမှန်အတိုင်း ပြောရရင်တော့ ကိုယ်နဲ့ လွန်နဲ့ စကားပြော ဖြစ်ရာက စတာပဲ။ ကိုယ်က အချစ်ဆိုတာ ချစ်နေရင်ပြီး တာပဲ။ ရင်ထဲက အချစ်ကို တကူးတက ထုတ်ဖော်ပြောပြ စရာ မလိုဘူးလို့ သတ်မှတ်တယ်။ လွန်ကတော့ ရင်ထဲက အချစ်ဆိုတာလည်း ထုတ်ဖော်ပြရတာပဲ။ ရင်ထဲက အချစ် ကို အမြဲတမ်း အရောင်တင်ပေးနေဖို့ လိုတယ်လို့ ထောက် ပြတယ် ...

သူပေးတဲ့ အကောင်းဆုံးဥပမာကတော့ လူတစ်ယောက်ကို ကျေးဇူးတင်တယ်ဆိုတာကို စိတ်ထဲကနေ ကျေးဇူးတင်လို့ ပြောလို့ရလားတဲ့။ ပါးစပ်ကပဲ ပြောပြရ တာ။ ဒါမှ တစ်ဖက်လူ သိတာ။ အိုခေ ... ကိုယ်လည်း သဘောပေါက်သွားတယ်”

“အင်း ... ဒီလိုကျတော့လည်း ခါလွန်မိုးက ဘယ်ဆိုးလို့ လဲ။ သူမြတ်ကို ကျအောင်ပြောနိုင်သားပဲနော်”

“လွန်က အပြောကောင်းတယ်။ စာလည်း အရမ်းဖတ်တော့ နဲ့စပ်တယ်ကွ၊ ပြီးတော့ သူက သူများအပေါ် ကူညီချင် စိတ် အရမ်းရှိတာ”

“အမယ်လေး ... သူ့သူငယ်ချင်းကို စောစောစီးစီးအမွန်း တင်နေပြန်ပြီ။ နေပါဦး ... သူက သူများကိစ္စတွေကို ခေါင်းထဲထည့်ထားနိုင်လောက်အောင် သူ့အရေးကိစ္စတွေ ကျတော့ ဘာမှမရှိတော့ဘူးလား။”

“သူလား ... မရှိလို့ နေမှာပေါ့။ သူက သူများအတွက် လူဖြစ်လာတဲ့ လူစားမျိုး ထင်ပါရဲ့”

“ကြည့် ... သူများကို ပေါက်ကရဲလျှောက်ပြောနေပြန်ပြီ။ အိုခေ ... အိုခေ ... သူမြတ် ဆေးရုံသွားရဦးမှာ မဟုတ် လား။ Breakfast စားပြီးပြီလား။”

“စားပြီးပြီ။ အခုပဲ အဝတ်အစား လဲတော့မလို့”

“အင်း ... လုပ်လေ။ ဒါဆိုလည်း နောက်မှပဲ တွေ့မယ်”

“ဆီးယူ တူနိုက်၊ ဘိုင့်ဘိုင် နှား”

သူမြတ်က နှုတ်ဆက်ပြီး ဖုန်းချသွားလျှင် တေးက သဘောကျစွာဖြင့် အသာပြုံးကာ ပန်းကိုတွန့်မိသည်။ အဲဒီနောက် လည်ပင်းတွေက အလိုလိုလိမ်ကာ နှင်းဆီပန်းစည်းကြီးထံသို့

အကြည့်ရောက်သွားသည်။ ပန်းစည်းကြီးကပဲ တေးကို အလှပဆုံး အနေအထားဖြင့် ပြုံးပြနေသလိုရှိသည်။ မဲတေးသည် အဲဒီပန်းစည်း ကြီးကို စိုက်ကြည့်ရင်းမှ ဂျစ်ကန်ကန်မျက်လုံးနှင့် ပြုံးစိစိနှုတ်ခမ်း ပိုင်ရှင် လူတစ်ယောက်ကို ဖျတ်ခနဲ သွားသတိရမိသည်။

အို ... သူ့ကို ဘာသတိရစရာလိုလဲ။ ဘာဆိုင်လို့လဲ နော်။

တေးသည် ကွန်ပျူတာနှင့် အလုပ်လုပ်ရင်းမှ ဧကန်
ညောင်းလာသဖြင့် ဧကန်ချိုးလိုက်လျှင် အနားက ဖြတ်သွားသော
မမခိုင်က စကားလှမ်းပြောသွားသည်။

“တေးရေ ... Tea Time ရောက်ပြီနော်။ နောက်နေ့တွေ
လုပ်ဖို့ ကျန်သေးတယ်၊ အဲဒီလောက် ကြိုးစားမနေနဲ့ဟေ့”

တေးက တစ်ချက်ရယ်လိုက်ပြီးနောက် လုပ်လက်စ
အလုပ်ကို လက်စသတ်ကာ ...

“ပြီးပါပြီ မမခိုင်ရဲ့။ တစ်ခါတည်း အပြတ်ဖြတ်ပစ်လိုက်
ချင်လို့ပါ”

“သိပါဘူး။ နိုင်ငံခြားခရီးစဉ်အတွက်များ ကြိုးစားနေတာ
လားလို့”

“ဪ ... မဟုတ်ပါဘူး မမခိုင်ရယ်။ သွားရတော့လည်း
စရိတ်ငြိမ်းနဲ့ ရှေ့ပင်းထွက်လို့ ရတာပေါ့နော်”

ရှေ့လထဲမှာ တေးတို့ရဲ့ဆေးကုမ္ပဏီကြီးမှ ဒါရိုက်
တာအဖွဲ့ဝင်များ၏ စင်ကာပူ၊ ဗန်ကောက်၊ မလေးရှား တစ်လ
တာခရီးစဉ်ရှိသည်။ ဝန်ထမ်းတွေထဲကလည်း လေး၊ငါးယောက်
လောက် ခေါ်သွားမည် ဖြစ်လေရာ ဘယ်သူတွေကို ခေါ်သွားမယ်
ဆိုတာ အတိအကျ မသိရသေးချေ။ အားလုံးကတော့ လိုက်ချင်
ကြတာချည်းပင်။ ကုမ္ပဏီရဲ့အစီအစဉ်ဖြင့် စရိတ်ငြိမ်း သွားရမည်
ဖြစ်လေရာ အဆင့်မြင့်ဝန်ထမ်းအားလုံးကတော့ မျှော်လင့်ကြသည်။
ဘို့မှာ လည်ပတ်ရမည့် အစီအစဉ်တွေလည်း ပါတာမို့ အကုန်လုံး
စ တက်ကြွစိတ်ကူးယဉ်ထားကြခြင်းဖြစ်သည်။

တေးကတော့ အဲဒီခရီးစဉ်ထဲမှာ ကိုယ်ပါဝင်မည်
ဆိုတာ အတိအကျသိနေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် တေးက
ကုမ္ပဏီတွင် လူကြီးတွေက သဘောကျသော ဝန်ထမ်းကောင်း
တစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အပြင် ခွင့်ရက်မရှိသလောက် နည်းပါးကာ
Overtime တွေဆိုလည်း မငြင်းစကမ်း ဆင်းသူမို့ ဝန်ထမ်းအချင်း
ချင်းလည်း သဘောကျခင်မင်ရသူဖြစ်သည်။ ဒါကြောင့် တေးက
တော့ အခုတည်းက နိုင်ငံခြားခရီးစဉ်ကို စိတ်ကူးယဉ်ထားလေ
သည်။

“မတေးသိ ပါဆယ်ရောက်လာတယ်”

တေးက စားပွဲမှ ထလိုက်စဉ်မှာပဲ ဂိတ်စောင့်လေးက အခန်းတံခါးဝမှာ လာရပ်ပြီးနောက် အော်ပြောလိုက်တတ်ပြန်သည်။ ကောင်လေးရဲ့ လက်ထဲတွင် အိတ်တစ်ခုနှင့် ဘူးတစ်ခုကို ကိုင်ထားကာ တေးကို မြှောက်ပြနေသည်။

“ဘယ်သူ့ လာပို့ပေးတာလဲ”

“မသိဘူးဗျ။ လူတစ်ယောက်ပဲ။ ရော့ ... မတေးလက်ကို အပ်ခဲ့ပြီနော်”

“အေးပါ ... အေးပါ”

တေးက အထုပ်နှစ်ခုကို စူးစမ်းရင်းမှ မဖွင့်သေးသကဲ့သို့ ကော်ဖီစက်မှ ကော်ဖီသွားဝယ်လာခဲ့ပြီးမှ ဖော့ဘူးအဖြူကို ဖွင့်လိုက်သည်။ အထဲမှာ တေးတွေ့လိုက်ရတာက စားချင်စဖွယ်ကြွပ်ရွံ့နေသော အကြော်စုံပုံပူနွေးနွေးများကိုပဲဖြစ်သည်။ ဘူးသီးကြော်၊ ကြက်သွန်ကြော်၊ တို့ဟူးကြော်၊ ပြောင်းဖူးကြော်၊ အာလူးကြော် စသဖြင့် အမယ်စုံသော အကြော်များနှင့်အတူ စားချင်စဖွယ်အတို့အရွက်အစုံ၊ မန်ကျည်းချဉ် စတာတွေကို တွေ့ရလိုက်သည်။

“ဟယ် ... အကြော်စုံတွေပါလား”

တေးက အံ့သြစိတ်နှင့်အတူ နောက်ထပ် ကြွပ်ကြွပ် အိတ်တစ်ခုတို့ပါ ဖွင့်လိုက်သည်။ ဒါကတော့ City Mart အိတ်

အထဲကဟာကို လှမ်းမြင်နေရသေးသည်။ အထဲမှာက တေးကြိုက်သော အဆိုတော်ချမ်းချမ်းရဲ့ တကယ်ဆိုရင်အချစ်ပဲဆိုတယ် VCD အခွေဖြစ်သည်။ ဒီနေ့မှာ စတင်ဖြန့်ချိပြီး လုက်နှုတ်ထိုးရောင်းချမည်ဟု ကြော်ငြာထားသော ဒီအခွေကို ညနေ ခုနင်းဆင်းလျှင် City Mart မှာ ဝင်ဝယ်ဖို့ တေးက စဉ်းစားထားပြီး သွားပင်။ ဘယ်သူပို့လိုက်တာပါလိမ့်ဟူသော မေးခွန်းကို စဉ်းစားသွားမိစဉ်မှာပဲ တေးရဲ့ မျက်လုံးတွေက အိတ်ထဲမှာထည့်ထားသောစာရွက် ခေါက်လေးတစ်ခုကို သွားပြီးမြင်သည်။ ဖွင့်ဖတ်လိုက်လျှင် ...

“တေး ...

ပျော်ရွှေဖွယ်ရာ နေ့လယ်ခင်းလေးဖြစ်ပါစေ။ တေးရဲ့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေနဲ့ အတူတူစားဖို့ တေးကြိုက်တဲ့ အင်းလျားကန်ပေါင်ကအကြော် ပို့ပေးလိုက်တယ်။ သိချင်း VCD ကလည်း ဒီနေ့မှထွက်တဲ့ တေးကြိုက်တဲ့ ချမ်းချမ်းရဲ့ VCD ပါ။ တေးအတွက် ချမ်းချမ်းက အမှတ်တရ လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်တယ်။

တေးရဲ့

သုမြတ်”

စာအဆုံးတွင် တေးရဲ့ ရင်ထဲမှာ လှိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားလေသည်။ ကမန်းကတန်းပဲ ဆီချင်းခွေကို ကြည့်လိုက်သောအခါ တကယ်ကိုပဲ တေးအတွက် ဆိုသော စာသားလေးနဲ့အတူ အဆိုတော်၏လက်မှတ်လေးကိုပါ တွေ့လိုက်ရလျှင် တေးသည် ကြည့်နူးစိတ်က ဘယ်လိုပျံ့နှံ့မှန်း မသိဘဲ ရင်ထဲသို့ ဝင်ရောက်လာသည်။ ချစ်သူရဲ့ဂရုစိုက်ခြင်းဆိုတာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဒီလောက်ထိတောင် ပီတိတွေ ဖြစ်စေသလားတော့ မပြောတတ်တော့ပါ။ တေးသည် အခွေလေးကို ရင်ဘတ်ထဲမှာ အပ်ထားရင်း ကြည့်နူးပီတိဖြစ်ခြင်းတွေက သွေးကြောထဲကတစ်ဆင့် တစ်ကိုယ်လုံးသို့ လှည့်ပတ်စီးဆင်းသွားသည်။

တေးကြိုက်တတ်တဲ့ ပန်း၊ တေးကြိုက်တဲ့ အစားအသောက်၊ တေးကြိုက်တဲ့ အဆိုတော် ဒါတွေကို သူ ဘယ်လိုလုပ်များ သိထားတာပါလိမ့်။ ဘယ်အချိန်ကများ စုံစမ်းထားပါလိမ့်။ တေးကဖြင့် သူ့ကို အမျိုးမျိုးရစ်နေ ဂျစ်ကျနေချိန်မှာ သူကတော့ တေးရဲ့အကြိုက်တွေကို ဘယ်အချိန်ကများ လေ့လာမှတ်သားထားပါလိမ့်နော်။

တေးက ကြည့်နူးစိတ်နှင့်အတူ အကြော်ဘူးကိုဖုကာ မမခိုင်တို့ရှိရာဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ အားလုံးစားကြစေအလယ်မှာ ချပေးလိုက်သောအခါ မမခိုင်က စပ်စုတော့သည်။

“ဟယ် ... အကြော်တွေက ဘယ်သူပို့လိုက်တာလဲ”

“သူပေါ့”

“သူပေါ့ ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ။ ရှင့် ကိုကိုလား”

“ဒါပေါ့”

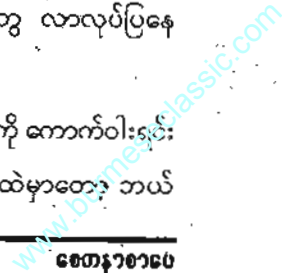
“အမယ်လေး ... သူများရည်းစားတွေများ တော်လိုက်တာ။ အေး ... ကျုပ်တို့ကတော့ အဲလို ပို့ပေးမယ့်သူ မရှိတော့ သူများဟာပဲ ကပ်စားတော့မယ်”

“စားပါ ... စားပါ။ သူကလည်း အားလုံးစားရအောင်လို့ အများကြီး ပို့ပေးလိုက်တာ။ စာထဲမှာတောင် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေနဲ့ အတူတူ စားရအောင်လို့ ပါသေးတယ် ...

အံ့မယ် ... ဓါတွေတင် မကသေးဘူးနော်။ တေးကြိုက်တဲ့ အဆိုတော်ရဲ့ ဒီနေ့စထွက်တဲ့ VCD ကိုလည်း လက်မှတ်ထိုးပွဲအထိ သွားဝယ်ပြီး ဦးဦးဖျားဖျား ထည့်ပေးလိုက်သေးတယ် ...

အင်း ... အခုမှ Romantic တွေ လာလုပ်ပြနေတာ”

တေးက ဘူးသီးကြော်တစ်ချောင်းကို ကောက်ဝါးရှင်း ဘာမှမဖြစ်သလို ပြောလိုက်သော်လည်း ရင်ထဲမှာတော့ ဘယ်

လောက်ကြေနေတယ်ဆိုတာ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပဲ သိလေသည်။
တေးတို့ရုံးက ဝန်ထမ်းများဖြစ်ကြသော ချောစုတို့ သဏ္ဍာန်ငိုတို့က
လည်း တေးရဲ့အနားသို့ ကပ်လာကာ အကြော်လည်းစားရင်း
သိလိုသမျှလည်း စပ်စုကြသည်။

“တေးရဲ့တစ်ယောက်ကို တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူးနော်၊ ချော
လားဟင်”

“အင်း ... ချောတယ်လို့ ပြောရင်လည်း ကိုယ့်ငါးချဉ်
ကိုယ်ချဉ်တယ် ဖြစ်ဦးမှာနော်”

“ဪ ... မဖြစ်ပါဘူး တေးကလည်း။ အံ့မယ် မမြင်ဖူး
ပေမယ့် ကြားတော့ ကြားဖူးသားပါနော်။ တေးရဲ့ကိုကိုက
ဆရာဝန် ရုပ်ချော ၁၂စွာပေါ့ ဆိုတာ ...

အင်း ... ခုပုံစံအတိုင်းဆို တေးကိုလည်း တော်တော်
ချစ်ပုံပဲ။ ဒါမျိုးက ရင်ဘတ်ထဲမှာ အမြဲထည့်ထားနိုင်မှ
ဒါမျိုး ဂရုစိုက်လိုရတာ ...

တို့တော့ ဒီတစ်သက်မှာ ဒီလိုချစ်သူမျိုးလေးတော့
မရနိုင်တော့ဘူးနဲ့ တူပါတယ်။ မသေခင်တော့ အဲဒီလို
ချစ်သူလေး တစ်ယောက်လောက်တော့ ရသွားချင်တယ်
ဟယ်”

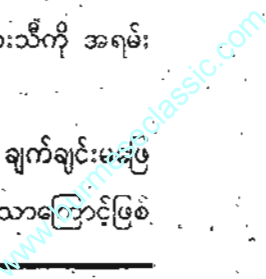
စာရင်းကိုင် သဏ္ဍာန်ငို၏ အပြောကြောင့် စားသောက်
အကြသည့် တစ်ဖွဲ့လုံးက တဟားဟား ရယ်မောမိကြသည်။
ချောစုကတော့ တစ်စုံတစ်ခုကို တွေးမိဟန်ဖြင့် ...

“ချောစုကတော့လေ စုံတွဲအမျိုးမျိုး တွေ့ဖူးတယ် သိလား။
တချို့စုံတွဲတွေကတော့ ပုံမှန်ပါပဲ။ တချို့စုံတွဲတွေကတော့
မိန်းကလေးက အရမ်းချုပ်တတ်တာ ...

ယောက်ျားလေးက မီးကိုသေနေတာပဲ။ ဘယ်နေရာ
ကိုပဲရောက်ရောက် ဌာနချုပ်ကို အမြဲသတင်းပို့ရတယ်။
ကောင်မလေးကို ချစ်လိုက်တာလည်း တုန်လို့ပဲ။ အဲဒါမျိုးကျ
တော့ မိန်းကလေးရဲ့ အရည်အချင်းနဲ့ဆိုင်လား၊ ချုပ်တတ်
လို့လား၊ ဒါမှမဟုတ် ယောက်ျားလေး တကယ်ကိုချစ်တတ်
လို့လား။ ဘယ်လိုလဲ မသိဘူးနော် ...

တေးသီရော ဘယ်လိုထင်လဲ။ တေ သိပဲ မြေကြည်
ပါဦး။ တေးသီကို ခုလို သူက အရမ်းဂရုစိုက်တာ တေးသီ
တော်လို့လား၊ ဒါမှမဟုတ် သူကကို တေးသီကို အရမ်း
ချစ်နေလို့လား”

ချောစုရဲ့မေးခွန်းကို တေးသီသည် ချက်ချင်းမဖြေ
နိုင်ချေ။ အဲဒီမေးခွန်းသည် လွယ်မလို့နဲ့ ခက်နေသောကြောင့်ဖြစ်

သည်။ သူမြတ်သည် တေးသံကို ချစ်သည်ဟုတော့ ခံစား၍ရသည်။ ဒါပေမဲ့ သူမြတ်နဲ့ တေးသီတို့ကြားမှာ အဆင်မပြေမှု ပင်ပစ္စု တွေ ဖြစ်ခဲ့တာလည်း တေးသီ အသိဆုံးပင်။ ဒီလို Romantic ဆန်ဆန်ဖြင့် ပြောင်းလဲလာခဲ့တာဟာ တေးက ချုပ်တာတော်လွန်သောကြောင့်လား။

အဲဒီမေးခွန်းရဲ့အဖြေကို သိသိလျက်နဲ့ တေး မဖြေနိုင်ပါ။

“အင်း ... ပြောရရင်တော့ တေးက ချုပ်တာမကျွမ်းကျင်ပါဘူး။ မချုပ်တတ်လို့တောင် သူနဲ့ ရန်တွေ ဘာတွေဖြစ်သေးတယ် ...

နောက်ကျတော့ သူက ဘာစိတ်ကူးတွေ ပေါက်သွားလဲ မသိဘူး။ တေးကို Surprise တွေလုပ်ပြီး Romantic တွေ ဖြစ်လာတော့တာပဲ”

“ဪ... ဒါဆို သူက Romantic အကြောင်းကို နားလည်တဲ့သူပေါ့။ ဟုတ်တယ်ဟာ။ ချစ်သူနှစ်ယောက်မှာ တစ်ယောက်က Romantic အကြောင်းကို သိနေရင် ပိုပြီးအဆင်ပြေတဲ့ နည်းလမ်းကောင်းတွေကို ဖန်တီးနိုင်တယ် ...

ဒီတော့ ချစ်ခရီးလမ်းမှာ အဆင်ပြေချောမွေ့စေတာပေါ့။ ငါ စာအုပ်တစ်အုပ်ထဲမှာ ဖတ်ဖူးတယ်ဟာ။ တချို့က အချစ်ရဲ့အကြောင်းကို အရမ်းနောကျေပြီး အချစ်ဆိုတဲ့ အရာကို ဘယ်လိုပါးပါးနပ်နပ် ကိုင်တွယ်ရမယ် ဆိုတာကို သိတယ်။ ဆရာကြီးတွေပေါ့ဟာ ...

တချို့ကျတော့ ကိုယ့်ချစ်သူရဲ့စိတ်ကို သိပြီး ကောင်းကောင်း Control လုပ်နိုင်တာ။ တချို့ကျတော့ အချစ်ရဲ့ အကြောင်းကိုလည်း နောကျေတယ်။ ကိုယ့်ချစ်သူရဲ့ အကြောင်းကိုလည်း နောကျေတယ်။ အဲဒီလိုလူမျိုးနဲ့ သွားတွေ့လို့ သူက ကိုယ်မှကိုယ် တစ်ယောက်တည်းပဲ ဆိုရင်တော့ အရမ်းကို စိတ်ချမ်းသာစရာကောင်းတဲ့ အချစ်မျိုးကို ပိုင်ဆိုင်ရပြီသာမှတ် ...

အဲ ... ဒီလိုမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ကိုယ့်တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး ဆိုရင်တော့ အဲဒီလို အချစ်သမားတွေဟာ အရမ်းကြောက်စရာကောင်းတဲ့သူတွေ ဖြစ်သွားကြရောတဲ့” “ဘယ်လို မမခိုင်၊ ကြောက်စရာကောင်းတယ် ဟုတ်လား”

ဒီတစ်ခါတော့ အဲအားတသင့် ဝင်မေးသူများ တေးကိုယ်တိုင်ပင် ဖြစ်လေသည်။ မမခိုင်က တေးကို အသားထဲကြည့်ရင်းမှ ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ပြကာ ...

“ဟုတ်တယ် တေးရဲ့။ သူတို့က Romantic ငိုကာကို အရမ်းကျွမ်းကျင်တော့ ချစ်သူရည်းစားတွေက စိတ်ချလက်ချ နဲ့ နေကြရောလေ ...

ဒါပေမဲ့ အဲဒါဟာ စိတ်ချလက်ချနဲ့ နေစရာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ မိန်းကလေးတွေ သတိပြုမိဖို့ လိုတယ်တဲ့။ စာအုပ်ထဲမှာ ရေးထားတာကတော့ ဘယ်လောက်ပဲ စိတ်ချယုံကြည်နေချင်စရာ အနေအထားပဲဖြစ်ဖြစ် သံသယစိတ်တစ်ခုကတော့ရှိကိုရှိရမယ်တဲ့။ ပြောချင်တာတော့ ယောက်ျားတွေကို အကြွင်းမဲ့ မယုံသင့်ဘူးပေါ့”

အဲဒီစကားကြောင့် တေးသည် ကွေခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ သူမြတ်ဟာ စိတ်ချယုံကြည်စရာ အနေအထားလား ဘာလား ဆိုတာ တစ်ခါမှ မဆန်းစစ်ကြည့်ဖူးပါ။ သူပုံစံကတော့ တကယ့်ကို ထူးချွန်ထက်မြက်သည့် ဆရာဝန်ကောင်းတစ်ယောက်ရဲ့ပုံစံ အပြည့်ရှိကာ ကွယ်ရာမှာ ဘာတစ်ခုမှ မဟုတ်တာလုပ်မည့်ပုံမရှိပေ။ ခုဆို ပိုလိုတောင် တေးကို ဂရုစိုက်လာခဲ့သေးသည်။

“ကံပါ ... တို့ လျှောက်ပြောနေတာနဲ့ တေးတောင် ဖိလင်တွေ ပျက်သွားတော့မယ်။ အိုခေ ... အိုခေ ... စကားကောင်းနေတာနဲ့ ဘရိတ်ခဲတိုင်းမိတောင် ကုန်တော့မယ် ...

စားကြ ... စားကြ”

မမခိုင်က စကားစကို သူပဲစကား သူပဲဖြစ်ပြီး နောက် ကော်ဖီကို လက်စသတ်သည့် အနေဖြင့် ကောက်မော်လိုက်သည်။ တေးသည် ဘာမှမပြောနိုင်ဘဲ တစ်ခုခုကို တွေးတောနေမိကာ အကြံထုတ်နေမိသည်။ ဒီတစ်ပတ် ရုံးပိတ်ရက်မှာတော့ သူမြတ်နဲ့ တေး အေးအေးဆေးဆေး တွေ့ဆုံစကားပြောဖို့ လိုအပ်ပြီဟု စဉ်းစားမိလိုက်လေသည်။

ဝေဖန်စာ၊ အကြံပြုစာ၊ ခိတ်ဆက်စာများ ဝေဖန်လိုပါလျှင် အမှတ် ၁၀၆၊ သုမင်္ဂလာ (၆)လမ်း၊ သုမင်္ဂလာအိမ်ရာ၊ သတင်းအချက်အလက်ဌာန၊ နယ် သို့ ရေးသားပေးပို့နိုင်ပါသည်။

လွန်သည် လက်တွေ့အတန်းများ ပြီးဆုံးသွားသည့် အတွက် ပြန်ဖို့ရာအတွက် ကားပါကင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ သူ တို့လို နောက်ဆုံးနှစ်ဆေးကျောင်းသား ကျောင်းသူတွေက ဆေးရုံ တွေမှာ လက်တွေ့စာလာသင်ရသည် ဖြစ်လေရာ ဒီနေ့ ရန်ကုန် ပြည်သူ့ဆေးရုံကြီးမှာ တာဝန်ကျတာဖြစ်သည်။

စာသင်ချိန်ပြီးဆုံး သွားပြီမို့ သူက ဂျူတီကုတ် ကိုချွတ်ကာ နားကြပ်နှင့် လုံးထွေးကိုင်ရင်း ရုပ်အင်္ကျီ၏ကြယ်သီး တစ်လုံးကိုပါ ဖြုတ်ပစ်လိုက်သည်။

သူဟာ ရုပ်အင်္ကျီကို ကြယ်သီးသုံးလုံးလောက် ဖြုတ်ဝတ်လိုက်ရမှ နေသာထိုင်သာ ရှိသူပင်။ လည်ပင်းအစေ့တစ် ဝတ်ရတာလောက် မုန်းတာမရှိတော့။ ကျောင်းတက်တဲ့အချိန်

စာသင်တဲ့အချိန်တွေမှာသာ ဆရာတွေကို လေးစားမှုဖြင့် တပ်ထား ခြင်း ဖြစ်သော်လည်း ပြီးတာနဲ့ ကြယ်သီးတွေကို ဖြုတ်ပစ်လိုက် တာပဲ ဖြစ်တော့သည်။ အခုလည်းပဲ သူဟာ ကြယ်သီးကိုဖြုတ် ပြီးတာနှင့် ဟိုဟိုဒီဒီ အကြည့်တို့ ရောက်သွားစဉ်မှာပဲ သူ့မျက်လုံး တွေဟာ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ပြေးမြင်သည်။

(ပြေးမြင်သည်ဆိုတော့ သူ့မျက်လုံးတွေကပဲ မျက်လုံး အိမ်ထဲက ပြေးထွက်ကာ သူမဆီကိုပဲ လှမ်းကြည့်တယ်ဟုတော့ မထင်ကြစေလိုပါ။ မြန်မာစကားတွေကလည်း ရိုးရိုးပြောနေတာ တောင် ဝက်ဝုတ္တီအလင်္ကာ မြောက်နေတော့လည်း ...)။

သူ လှမ်းမြင်တာက သူ့မြတ်၏ ချစ်စွာသော ရည်းစားချော နွေတေးသီကိုပဲ ဖြစ်သည်။ နွေတေးသီသည် ရုတ်တရက် ကြည့်လျှင်တော့ သူထင်ရာ သူလုပ်သည့် ဂျစ်တစ်တစ် မိန်းကလေးတစ်ဦးဟု ထင်ရသော်ငြား စိတ်ထဲရှိသလို နေတတ် သည့် သူမပုံစံကို သူကတော့ သဘောကျသည်။ သူ့မြတ်ကို ဂျီ ကျစရာရှိလျှင်ဂျီကျ၊ ပြောချင်သလို ပြောဆိုလျက် ချစ်သူရည်းစား ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုကိုင်တွယ်ရမယ်ဆို သိ လည်းမသိ၊ စိတ်လည်းမဝင်စားသော စတိုင်လ်ကလည်း တစ်ချို့ တော့ ကောင်းတာပါပဲဟု သူက တွေးမိသည်။

လူမှုရေးတွေ သိပ်ထည့်မတွက်သော စိတ်ထဲရှိတဲ့ အတိုင်း ပြောဆိုနေထိုင်တတ်သော သူမဟာ ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းတစ်ယောက် ဘယ်လိုများ ဖြစ်လာသလဲဆိုတာတော့ စဉ်းစားစရာ ဖြစ်နေသည်။ ဒါပေမဲ့ ပုံစံကတော့ အဟုတ်ပဲဖြစ်သည်။ မသိလျှင် ကုမ္ပဏီ၏ မန်နေဂျင်းဒါရိုက်တာလိုလို၊ ကုမ္ပဏီ၏စီအီးအိုလိုလို အပေါက်မျိုးဖြစ်သည်။ နဖူးပေါ်မှာ အတိကျနေသော ဆီးသီးခြောက်၏ အခွံအရောင် ဆံပင်တွေကို နောက်မှာ နောက်တွဲဆံထုံးဆန်ဆန် ပုံဆန်းဆန်းတစ်မျိုး ထုံးဖွဲ့ထားလျက် လည်ပင်းနှင့်အတိ ဖဲသားဆန်ဆန် ဗေဒါရောင် လက်ဖောင်းအင်္ကျီကို မိနီစကတ် အနက်တစ်ထည်ဖြင့် တွဲဖက်ဝတ်ဆင်ထားကာ ပြောင်လက်တောက်ပနေသော လေဒီရှူးအနက်တို့ကြောင့် သူမပုံစံက တကယ်ကို စမတ်ဖြစ်နေသည်။*

အင်း ... အဝတ်အစားဝတ်ထားတာရော၊ မျက်နှာကို ပြင်ဆင်ခြယ်သထားပုံရောကတော့ ကျွမ်းကျင်အဆင့်မှာရှိသည်။ အချစ်ကို ထိတွေ့ပတ်သက်မှုမှာသာ ကျွမ်းကျင်အဆင့်မရောက်သေးတာ။ မိန်းကလေးတွေဟာ ဖက်ရှင်ကို စိတ်ဝင်စားသလောက်သာ ကိုယ့်ချစ်သူကို စိတ်ဝင်စားရင် ကမ္ဘာကြီးဟာ ဒီထက် သာယာလှပသွားမည်ဟု သူ ထင်သည်။

“ဟေး ... နွေတေးသီ”

သူက စိတ်ထဲမှာ သိပ်စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ သူမရဲ့ နာမည်ကို ခပ်သွက်သွက် အော်ခေါ်လိုက်သည်။ ကားပေါ်တက်တော့မည့် သူမက ခေါ်သံကြောင့် ဟိုဒီဝေဝဲရှာဖွေသည်။ ခဏနေတော့မှ သူ့ကိုမြင်သွားလျှင် ဪ ... ရှင်ကိုးဟူသော ပုံစံမျိုးဖြင့် ကြည့်သည်။

“ဘယ်ကို လာတာလဲ”

“ဆေးရုံထဲမှာ မြင်တာပဲ။ ဒီကိုလာတာပေါ့”

တွေ့တယ်မှလား။ ဒီကလေးမဟာ စကားပြောရင် ဘယ်တော့မှ ချေချောမောမော မဖြေတတ်။ တစ်ဖက်သားကို နည်းနည်းလောက်တော့ ထေ့လိုက်ရမှ ကျေနပ်တတ်သလား။ ဒါမှမဟုတ် သူမရဲ့ စတိုင်လ်ကိုက ဒါပဲလားတော့ မပြောတတ်တော့ချေ။

“ဒီကိုလာတာမှန်းတော့ သိနေတာပဲ။ ဒီထဲမှာပဲ ရပ်နေတဲ့ ဥစ္စာ။ ဒါပေမဲ့ လူနာလာမေးတာလား၊ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ တွေ့ဖို့လာတာလား၊ စသဖြင့်ပေါ့”

“ဆရာဝန်ကြီး (xxx)နဲ့ လာတွေ့တာ။ ကုမ္ပဏီကိစ္စနဲ့ပါ။ ရှင်က ဘာလဲ ကျောင်းသားလား”

သူမက သူ့တစ်ကိုယ်လုံးကို ထက်အောက်စုန်ဆန်ကြည့်ကာ ရွဲသလိုလို ခနဲသလိုလိုဖြင့် မေးတာဖြစ်သည်။ သူကလည်း ဒါမျိုးဆို ပြန်ရွဲတတ်သူပီပီ ...

“ဟုတ်တယ်၊ ဘွဲ့လွန်လာတက်နေတာလေ”

“အဟက် ... စိတ်ကူးကလည်း ယဉ်လိုက်တာ”

“နေပါဦး၊ မင်းမှာ ဒီထက် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့

Topic မျိုး မရှိတော့ဘူးလား။ မင်းရဲ့ဘဲမှာ ထူးခြားဖြစ်စဉ်တွေ ဘာတွေ မရှိဘူးလား”

သူမက သူ့ကို အမိပွားပါသော မျက်ဝန်းများဖြင့် ကြည့်တယ်ဆိုရုံ ဖျတ်ခနဲကြည့်ကာ ...

“ရှင် အခု အားသလား”

“အားပါတယ်၊ အိမ်ပြန်တော့မှာပဲဟာ”

“ဒါဆိုရင် ကျွန်မတို့ အေးအေးဆေးဆေးရှိတဲ့ ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ခဏလောက် စကားပြောလို့ ရမလား”

“ရတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ရှိတယ်”

သူမက ဘာလဲ ... ပြော ဟူသော စိတ်မရှည်သည့် ပုံစံမျိုးဖြင့် သူ့ကိုကြည့်သည်။ ကြည့်စမ်း ... ဒီမိန်းကလေးဟာ ဘယ်နေရာမှတို့ စိတ်မရှည်တတ်တဲ့ မိန်းကလေးမျိုးပါလား။

သူမ ပြောချင်တာ ဖြစ်ချင်တာ ပြီးသွားလျှင် တစ်ဖက်သားရဲ့စိတ်စားချက်ကို လှည့်မကြည့်ချင်တော့သော မိန်းကလေးမျိုးဖြစ်သည်။

“မင်း သွားတဲ့ဆိုင်က အေးအေးဆေးဆေး ရှိတဲ့အပြင် အစားအသောက်ပါ ကောင်းဖို့လိုသေးတယ်ကွ။ ကိုယ်အခု ဗိုက်အရမ်းဆာနေတယ်၊ အဲဒါ”

“ပြီးရော ... စမ်းချောင်းက YKKO ဆို ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား”

“ဪ ... ဟိုတစ်ခါက မင်းနဲ့ မင်းသူငယ်ချင်း အတူတူ စားနေတဲ့ဆိုင်ကို သွားလိုက်ရင် ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား”

“ဖြစ်တယ် ... ကျွန်မ သွားနှင့်မယ်”

“ကောင်းပါပြီ။ ဪ ... မင်းက စတင်ဖိတ်ခေါ်တာဆိုတော့ မင်း ကျွေးမှာပေါ့နော်”

သူမက သူ့ကို လေတယ်ဟူသော ပုံစံမျိုးဖြင့် စိတ်ထဲသလို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ကာ ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ချာခနဲ ညှို့ထွက်သွားပြီးနောက် သူမရဲ့ကားပေါ်သို့တက်ပြီး မောင်းထွက်လျှင် သူက အသာပြုံးကာ ခေါင်းယမ်းပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ နောက် သိမ်မကြာခင်မှာပဲ သူတို့နှစ်ယောက်သည် YKKO

ကြေးအိုးဆိုင်ရဲ့ အပေါ်ထပ်မှာ မျက်နှာချင်းဆိုင် အနေအထားဖြင့် စကားပြောဖို့ အဆင်သင့် ရှိနေကြသည်။

သူက ကြေးအိုးဆီချက် ပွဲကြီးတစ်ပွဲနှင့် စတင် ဘယ်ရီတစ်ခွက်ကို အားပါးတရ သုံးဆောင်နေချိန်မှာ သူ့မက ကော်ဖီတစ်ခွက်နှင့် အေးအေးဆေးဆေးပဲ ရှိနေသည်။ သူ့မ ဗိုက်ထဲသို့ ကြေးအိုးဆီချက်တစ်ပွဲ ရောက်သွားတော့မှ နေသာထိုင် သာရှိသွားလျက် သူ့မကို စကားပြောဖို့ သတိရသည်။

“အင်း ... မင်း ငါ့ကို ပြောစရာ ရှိတယ်ဆို ... ပြောလေ”

“ရှင် စားလို့ မပြီးသေးလို့ စောင့်နေတာပေါ့။ ကဲ ... အခု ရော ပြီးပြီလား”

“ပြီးပါပြီ။ ဖျော်ရည်သောက်ရင်းနဲ့တော့ စကားပြောဖို့ ရတယ် မဟုတ်လား”

“ရှင်ကတော့နော်။ ရှင်ရှေ့မှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ထံ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေတာတောင့် အေးအေးဆေးဆေး စားဖို့ သောက်လို့ ဝင်တယ်ပေါ့”

သူက ချိုအစ်နေသည့် ကြက်ပေါင်းရည်တစ်ခွက်ကို ခပ်သောက်လိုက်ရင်းမှ ...

“မိန်းကလေးတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး၊ ဆယ်ယောက်ရှိ လည်း စားဝင်တယ်။ ဘယ်သူ့ကို ဂရုစိုက်နေရမှာလဲ”

သူ့စကားကြောင့် သူ့မက မဲခနဲ တစ်ချက်ဖြစ်သွား သည်။ သူ့မ ဘာမှမပြောခင်မှာပဲ သူက ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“မင်း မြန်မာစကားပုံတစ်ခု မကြားဖူးဘူးလား။ ကြိုက်မရက် ငတ်မရက်တဲ့။ ကဲ ... ပြောပါဦး။ မင်း ကိုယ့်ကိုပြောချင် တာ ဘာလဲ”

“ရှင်သူငယ်ချင်း ပြောင်းလဲလာတာလေ၊ အဲဒါ သွေးရိုး သားရိုးရော ဟုတ်ရဲ့လား”

“ဘာပြောတယ်”

သူက အံ့ဩတကြီး ပြန်မေးလိုက်လျှင် သူ့မက သူ့ကိုပါ သင်္ကာမကင်းပုံစံဖြင့် ပြန်ကြည့်ကာ ...

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကျွန်မ တွေးမိတာတစ်ခုက အဲ ... ကြားဖူးတာလည်း ပါတာပေါ့။ ယောက်ျားတွေဟာ မဟုတ် တာလုပ်ရင် သဘောတွေ အရမ်းကောင်းလာတတ်ကြတယ် ဆို”

“နေစမ်းပါဦး၊ သူ့မြတ်က ဘာတွေသဘောကောင်းလာလို့ လဲ”

“ကျွန်မကို ဂရုတစိုက် ရှိလာတာပေါ့။ သူက အရင်တုန်းက ဒါမျိုးမှ မဟုတ်တာ”

“ဟာ ... မင်းကို ကိုယ် ပြောခဲ့တယ်လေ။ မင်းတို့ နှစ်ယောက်ကြားမှာ လိုအပ်နေတဲ့ Romantic အဖြစ်မျိုးတွေ ရှိလာဖို့ သူမြတ်ကို ကိုယ်ပြောပြမယ်လို့။ ချစ်သူမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုဂရုစိုက်ရမယ် ဆိုတာကို သူ့ကို ကိုယ် ပြောပြခဲ့သားပဲ ...

ဒါကြောင့် သူ ပြောင်းလဲလာတာပေါ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲ အဲဒါဟာ ဘာမသင်္ကာစရာရှိလို့လဲ”

သူ့စကားကို သူမက ဘာမှမဖြေသေးဘဲ ကော်ဖီထိတစ်ငုံ ငုံ့ကာ စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူက ရေသန့်တစ်ခွက်ထိ ကောက်မော့လိုက်ပြီးမှ ...

“နေပါဦး၊ မင်းက သူများ ကောင်းသောပြောင်းလဲခြင်းနဲ့ ပြောင်းလဲလာတာကိုတော့ သံသယစိတ်နဲ့ အပြစ်မြင်မတယ် ...

မင်းကျတော့ရော ဘာတွေပြောင်းလဲလာလို့လဲ”

“အောင်မာ ... ကျွန်မက ဘာတွေပြောင်းလဲစရာလိုလို့လဲ”

“ဟာ ... လိုက်တာပေါ့။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ကိုယ့်ချစ်သူ ယောက်ျားတစ်ယောက် အပေါ်မှာ ကိုယ့်ကို Attraction ရှိလာစေမယ့် နည်းလမ်းတွေ သုံးသင့်တာပဲ။ ဒါမှ အချစ်ဆိုတာ အဓိပ္ပာယ်ရှိပြီး အရောင်တောက်ပလာမှာပေါ့ ...

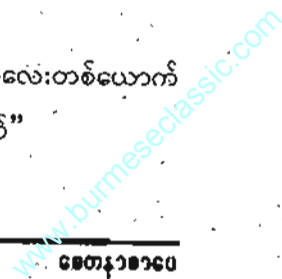
မင်းအနေနဲ့ရော သူမြတ်ကို ဘာတွေများ စိတ်နှလုံးသာယာရွှင်ပြုံးအောင် လုပ်ပေးဖူးလို့လဲ။ ထစ်ခနဲရှိ စိတ်ကောက်မယ်၊ ရစ်မယ် အမျိုးမျိုးသော သံယယတွေနဲ့စွပ်စွဲမယ် ဟုတ်တယ်မှလား။”

“နေစမ်းပါဦး၊ ဒါတွေကို ရှင်ကို သူမြတ်က ပြောပြထားတာပေါ့၊ ဟုတ်လား။”

“ပြောမပြလည်း သိနေတာပဲ။ ကိုယ့် မင်းကို စတွေ့ပြီဆိုကတည်းက မင်းရဲ့ဒေါသကို စကြားဖူးတာ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ဒေါသကြီးတာဟာ ဘယ်လိုမှ မလိုက်ဖက်ပါဘူးကွာ ...

အထူးသဖြင့် မင်းလို - မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဝိုတောင်မလိုက်ဖက်သေးတယ်”

“ကျွန်မက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“ဪ ... မင်းလို ချောချောလှလှ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ဒေါသဆိုတဲ့အရာကြီးနဲ့က ဘယ်လိုမှ မလိုက်ဖက်လို့ပေါ့ကွာ”

ဘယ်လောက်ပဲ ရုပ်ဆိုးတဲ့မိန်းမပဲဖြစ်ဖြစ် ချောတယ်လှတယ် ပြောရင် သဘောကျကြသည် ဖြစ်လေရာ လှတဲ့မိန်းမတွေကတော့ ပိုတောင် သဘောကျကြသေးသည်ဟု ထင်သည်။ သူမက သူ့ကို မျက်စောင်းငွေ့ငွေ့ပါသော အကြည့်စူးစူးတစ်ချက်က တုံ့ပြန်ရင်း ကော်ဖီကို ထပ်၍မော့သောက်ပုံထောက် ချောတယ် လှတယ် ပြောတာကို ကျိတ်၍ကြိုက်နေကြောင်း သုံးသပ်ရသည်။

“ဒါနဲ့ မင်းကို တစ်ခုလောက် မေးချင်တယ်။ စိတ်တော့ မဆိုးနဲ့နော်”

“စိတ်မဆိုးနဲ့နော်လို့ စကားခံကတည်းက စိတ်ဆိုးစရာ စကားဆိုတာ သိပြီးသားပဲ။ စိတ်ဆိုးမှန်း သိနေရင်လည်း မေးမနေနဲ့နော်”

သူမက ကလေးတစ်ယောက်လို နှုတ်ခမ်းကို စုထော်ထော်လုပ်၍ ပြောသည်မို့ သူက အထူးအဆန်းဖြစ်ကာ ငေးကြည့်နေရသည်။ ဒီလိုကျတော့လည်း သူမပုံစံက သူ့ကို တရင်းတနီး

နီးနေပြန်သည်။ သူမရဲ့ စိတ်ရင်းကို သေချာဖတ်ကြည့်မည် ဆိုလျှင်တော့ စိတ်သဘောထားက အဆိုးကြီးမဟုတ်ဘဲ ကလေးဆန်သော အနေအထားမှာရှိကာ စိတ်ထဲရှိသလို နေထိုင်တတ်သော ကောင်မလေးမျိုးပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။

အင်း ... ဒီကောင်မလေးမျိုးဟာ ကောင်းကောင်းဆိုင်တွယ်ထိန်းသိမ်းတတ်ရင် သိပ်ကို ချစ်စရာကောင်းတဲ့ချစ်သူနဲ့ ဖြစ်လာနိုင်သည်။ ခက်တာက သူ့မြတ် ဆိုတဲ့ကောင်မှာ အဲဒီလို အရည်အချင်း မရှိပေ။

“ဒီမှာ ... ရှင် ဘာမေးချင်တာလဲ မေး”

သူက တခြားတစ်ခု စဉ်းစားနေတာကို မမေးရဲတော့ နှုတ်ထင်ပြီး သူမက စတင်လမ်းဖွင့်ပေးတာမို့ သူက သဘောကျစွာဖြင့် ပြီးလိုက်သေးသည်။

“ဪ ... တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ မင်းက ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းတစ်ယောက်နော်”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“အင်း ... မင်းတို့ ကုမ္ပဏီအလုပ်ဆိုတာ အထက်လူကြီးနဲ့ ရော၊ အောက်ကလူတွေနဲ့ရော နောက် ... ကက်စတန်မှာ တွေ့နေ့ရော အဆင်ပြေအောင် ဆက်ဆံရတာ”

သူ့စကားတောင် မဆုံးသေး။ သူမက လက်တစ်ဖက် ကာပြလျက် ...

“တော်ပြီ ... ဆက်မပြောနဲ့တော့။ ရှင် ဘာကိုဆိုလိုချင် တယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိတယ်။ ကျွန်မလို စိတ်ထဲရှိသလို ပြောဆိုနေထိုင်တတ်တဲ့ မိန်းကလေးဟာ ဒီအလုပ်မှာ အဆင်ပြေပါ့မလား ဆိုတာမှလား ...

ရှင် သိထားဖို့က ကျွန်မက ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ် တန်ဖိုးထားတဲ့သူ၊ ကြိုးစားတဲ့သူရှင်၊ ဒီလိုလူမျိုးဟာ အလုပ် မှာ အဆင်မပြောစရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘူး”

“ဒါဆိုလည်း အလုပ်ကို ကြိုးစားသလို အချစ်ရေးမှာလည်း ကြိုးစားလေကွာ”

“အဲမာ ... ဘာကို ကြိုးစားရမှာလဲ”

“ဪ ... ချစ်သူကို ကိုယ်မှကိုယ် စွဲလမ်းသထက် စွဲလမ်း အောင် လုပ်ဖို့ပေါ့”

“တော်စမ်းပါ။ စိတ်မဝင်စားဘူး။ အဲဒီလိုလုပ်မှ ကိုယ့်ကို စွဲလမ်းမယ် ချစ်မယ်ဆိုရင်လည်း နားထားလိုက်တော့ ...

ဒီမှာ ကျွန်မ ရှင်ကို ပြောချင်တာ သူ့မြတ် ခုလို ပြောင်းလဲလာတာတွေဟာ ကျွန်မကို တကယ်ချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ ပြောင်းလဲတာ ဟုတ်၊မဟုတ်ဘဲ သိချင်တာ”

“အဲဒါ ကိုယ့်ကို မေးရသလား။ မင်းကိုယ်တိုင် အကဲမ ဖြတ်နိုင်ဘူးလား”

သူ့စကားက သူမရဲ့အညှာကို ထိသွားဟန်တူသည်။ သူ့ကို တစ်ချက်မော့ကြည့်ကာ ဘာမှပြန်မပြောသဖြင့် နည်းနည်း တောင် သနားချင်သလို ဖြစ်သွားသည်။

“ရှင်က သူ့နဲ့ငယ်ငယ်တည်းက ပေါင်းလာတဲ့သူပဲ။ သူ့ စိတ်ကို ကျွန်မထက် ပိုသိမယ်လို့ထင်လို့ ပြောတာ ...

ကဲ ... ရှင်ပဲ ပြောကြည့်စမ်းပါ။ ရှင်သူငယ်ချင်း ကျွန်မကို အရမ်းချစ်သလား၊ မချစ်ဘူးလား၊ ဂရုစိုက်သလား၊ မစိုက်ဘူးလား”

သူမက သူ့မျက်လုံးတွေထဲသို့ တန်ပြန်စိုက်ကြည့် ကာ ထိုးစစ်တွေ ဆင်လာပြန်သည်။ သူသည် အလျှောက်ကောင်း စေဖို့အတွက် စကားလုံးတွေကို အလျင်အမြန် စဉ်းစားရသည်။

“လူတစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ချစ်ပုံချင်းက မတူကြဘူး နွေတေးသီရဲ့။ သူ့မြတ်ကလည်း သူ့ချစ်တတ်သလို မင်းကို ချစ်ခဲ့တာပဲ။ တစ်ခုရှိတာက မင်းတို့နှစ်ယောက် စတွေ့ခဲ့ တဲ့အချိန် ရည်းစားဖြစ်နေကြတဲ့ အချိန်တွေမှာ ကိုယ်မရှိခဲ့

ဘူးလေ။ ဒီတော့ မင်းနဲ့ပတ်သက်တဲ့ သုမြတ်ရဲ့ရင်ခုန်စ အချိန်တွေကို ကိုယ် လိုက်မဖမ်းမိနိုင်ခဲ့ဘူးပေါ့”

“ထားပါတော့လေ။ ရှင်ကို မေးရတာလည်း ဘာမှအားရ စရာ မကောင်းပါဘူး ...”

ကဲ ... ရှင် စားသောက်လို့ ပြီးပြီဆိုရင် ကျွန်မ ပိုက်ဆံရှင်းတော့မယ်”

“နေပါဦး။ မင်းကျွေးတာ စားပြီးတော့မှ မင်းကို စိတ် ကျေနပ်မှုတစ်ခုခုလောက်တော့ ပေးသင့်တယ်လို့ ထင်တယ်။ သုမြတ်အကြောင်း မင်း ဘာသိချင်လဲပြော”

သူက သူမ သိထားသင့်သော အရာတချို့ကို တကယ်ပဲ ပြောပြဖို့ စိတ်ကူးလိုက်သော်လည်း သူမကတော့ စိတ်ပြောင်းသွားဟန်ရှိသည်။ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချင်း ခေါင်းကိုပဲ အသာယမ်းကာ ...

“နေပါစေ၊ ဘာမှ မသိချင်တော့ဘူး။ ဒီအတိုင်းလေးပဲ ကောင်းပါတယ်။ ရှင်သူငယ်ချင်းကို အရမ်းချစ်တတ်လာတဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ပြောင်းလဲပေးနိုင်တယ် ဆိုရင် တော့ ရှင်ကို တကယ်ပဲ ကျေးဇူးတင်မိမှာပါ ...”

အိုခေ ... ကျွန်မတို့ သွားကြရအောင်။ ရုံးကို ပြန် ဝင်စရာရှိသေးလို့”

သူက တိတ်ဆိတ်စွာဖြင့် ဘာမှမပြောမိတော့ဘဲ သူမရဲ့မျက်နှာကိုသာ ငေးနေမိတော့သည်။ လက်စသတ်တော့ ဒီကောင်မလေးဟာ သုမြတ်ရဲ့ချစ်ခင်ယုယ ကြင်နာမှုကို လိုလား တောင့်တနေတဲ့ ကောင်မလေးပါလား။ ပြောရလျှင်တော့ ကိုယ့် ချစ်သူထံကကိုပဲ အချစ်ငတ်နေသည့် ကောင်မလေး။

ကောင်မလေးရယ် သုမြတ်ကိုပဲ ငါက အရမ်းချစ် တတ်တဲ့လူဖြစ်အောင် ပြောင်းလဲပေးရမတဲ့လား။ ဖြစ်နိုင်မယ်လို့ မင်း ထင်လို့လား။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်စေ သူနဲ့ သုမြတ်တို့ အေးအေး ဆေးဆေး စကားပြောဖို့ လိုအပ်လာပြီဟု ထပ်၍ယူဆလိုက်သည်။

“အင်း ... ရပြီ တော်လောက်ပြီ။ မန်ကျည်းအရည်တွေများ သွားပြီး အရမ်းချဉ်သွားရင်လည်း သီးစုံချဉ်ဟင်းက သိပ် စားမကောင်းတော့ဘူး ...

ဒီလောက်မှ အနေတော်ပဲ။ ဆိတ်အချင်းကတော့ စားခါနီးမှပဲ သုပ်မယ်နော်”

“ဟုတ် ... မလေး”

တေးက အိမ်အကူ ကောင်မလေးကို ညွှန်ကြားပြီး နောက် ရေချိုးရန်အတွက် အပေါ်ထပ်သို့ ပြန်တက်လာခဲ့သည်။ ဒီနေ့ စနေ တနင်္ဂနွေမဟုတ်သော အစိုးရရုံးပိတ်ရက် (အခါကြီး ရက်ကြီး) ဖြစ်လေရာ တေးလည်း အားသလို သူမြတ်လည်း အားသဖြင့် အိမ်မှာ ထမင်းစားဖိတ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ သူမြတ်

ကြိုက်သောဟင်းတွေကို မသိသဖြင့် ကောင်းနိုးရာရာတွေသာ စီစဉ်ချက်ပြုတ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

တေးသည် ရုံးဝန်ထမ်းတစ်ယောက်မို့ ချက်ပြုတ်ခြင်းကို နိစ္စရူဝ မလုပ်ဖြစ်သော်လည်း မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ တော့ ဝါသနာပါ စိတ်ဝင်စားသည်ဖြစ်လေရာ ရုံးပိတ်ရက်များတွင် စိတ်ကူးပေါက်ရင် ပေါက်သလို မီးဖိုချောင်ထဲဝင်၍ ချက်ပြုတ်လေ့ ရှိသည်။ ဒါကြောင့် သူမြတ်ကိုလည်း တမင်တကာ အစွမ်းပြတာ ဖြစ်သည်။ စေတနာရှိလွန်းတာကြောင့် မဟုတ်ဘဲ တေး ဘယ် လောက်အရည်အချင်းရှိတယ်ဆိုတာကို သူ သိစေချင်တာလည်း ပါသည်။ တေးဟာ ဘယ်ဘက်ကမှ ပြောစရာမရှိသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဆိုတာ သဘောပေါက်စေချင်၍ဖြစ်သည်။

တေးသည် အဲဒီအတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း ဂုဏ်ယူလေ့ရှိသူဖြစ်သည်။ တေးရဲ့ရုပ်ရည်ဟာ မြင်သူတကာနစ် သက်သော ရုပ်ရည်မျိုးဖြစ်ပြီး၊ ဝင်ငွေကောင်းသော အလုပ်အကိုင်၊ ဂုဏ်သရေရှိသော မိဘအသိုက်ဝန်းမှ ပေါက်ဖွားလာသူမို့ တေးကို ဆိုလျှင် ဘယ်လိုသားရှင်မျိုးမဆို ကြည်ဖြူကျေနပ်မယ်ဆိုတာ ယုံကြည်ပြီးသားဖြစ်သည်။ ဒါကြောင့်လည်း တေးရဲ့အသိုက်အဝန်း ၏ အစဉ်အလာအရ အသက်နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ကို နောက်ဆုံးထား

ကော ဂုဏ်သုရေရှိ အမျိုးသားကောင်းတစ်ယောက်ယောက်နှင့် လက်ထပ်ထိမ်းမြားကြခြင်းဖြစ်သည်။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်မှာ လှပချောမောပြီး ထက် မြက်ထူးချွန်ရုံသာမက အားကိုးယုံကြည်နိုင်လောက်သည့် ခင်ပွန်းကောင်းတစ်ယောက်ကို ပိုင်ဆိုင်ထားမှသာ Perfect ဖြစ်သည်ဟု သတ်မှတ်ထားသော အသိုင်းဝန်းထဲမှာ မွေးဖွားလာခဲ့သူမို့ တေးသည်လည်း ဝမ်းကွဲညီအစ်မများနည်းတူ စိတ်တိုင်းအကျဆုံးဖြစ်မည်ဟု ထင်သော သူမြတ်ကို ရွေးချယ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ရေချိုးပြီးသော တေးသည် သူမြတ် လာမှာဖြစ်တာကြောင့် အိမ်နေရင်း အဝတ်အစားလည်း မဟုတ်သော အပြင် သွားသလောက်လည်း တောက်ပမနေသော Free Style ကိုပဲ ဝတ်စားဆင်ယင်လိုက်သည်။ ပြာလွင်သော ဂျင်း(နံ)ကိုတော့ မရိုးစတမ်း နှစ်သက်သူ ဖြစ်လေရာ ဂျင်း(နံ)တစ်ထည်နှင့် ဖြူလှလှချည်သားလက်ပြတ် ခါးတိုအင်္ကျီလေးကို ဝတ်ဆင်ပြီးသော အခါ ဝတ်စားဆင်ယင်မှု အပိုင်းက ပြီးဆုံးသွားသည်။

နဖူးပေါ်မှာ ညီညီညာ အတိရှိပြီး ကျောလယ်အောက် ထိရှိသော နီညိုရင့်ရောင် ဆံနွယ်အခွေလိပ်တွေကိုတော့ ဒီအတိုင်းပဲ ချထားလိုက်တော့သည်။ အိမ်နေရင်းမို့ နို့ရည်လေးလူးကာ

Two Way လေးရှိက်ပြီး၊ အသားရောင် နှုတ်ခမ်းနီ၍လေး ဆိုးပြီးသောအခါ တေးရဲ့မျက်နှာပိုင်း ပြင်ဆင်မှုကလည်း ပြီးဆုံးသွားပြန်သည်။ တေးသည် နာရီကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီးနောက် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။

သူမြတ်ကို ဆယ့်နှစ်နာရီ ချိန်းထားသည်။ ဆယ့်တစ်နာရီခွဲနေပြီမို့ အသုပ်တွေ ဘာတွေ စတင်သုပ်တော့မို့ စိတ်ကူး၍ပင်။ အားလုံးပြီးစီးသလောက် ရှိနေတဲ့အချိန်မှာပဲ နည်းသည်ရောက်နေကြောင်း လာပြောသဖြင့် တေးက လက်သုတ်ကစ အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ တေး ထင်ထားသလို သူမြတ်ပဲဖြစ်ပါသည်။ ဒါပေမဲ့ သူတစ်ယောက်တည်းတော့ မဟုတ်ချေ။ သူ့ရဲ့အချစ်တော် အပေအတေ ဆရာဝန်လောင်း ခါလွန်မိုးပါပါသေးခဲလသည်။ ဟန်မဆောင်တတ်သော တေးသည် သူ့ကို မြင်တာနှင့် မျက်မှောင်က ဖျတ်ခနဲ ကျုံ့သွားသည်။

ဒါကို လူကဲခတ်တော်သော သင်းကလည်း ချက်ချင်းရိပ်မိသွားဟန်တူသည်။

“ဟေ့ကောင် သူမြတ်။ ငါက မင်း ဇွတ်အတင်းခေါ်လို့ လိုက်လာတာနော်၊ ဟိုမှာ ဘာလိုက်နေတဲ့ယှက်တာလဲဆိုတဲ့ အကြည့်မျိုးနဲ့ ကြည့်နေပြီ”

“သူ့ကို ကိုယ်ခေါ်လာတာပါ တေးရဲ့။ တေးရဲ့လက်ရာ ဘယ်လောက်ကောင်းတယ်ဆိုတာ သူ့ကို ကြားချင်လို့”

သူမြတ်ရဲ့ အဲဒီအပြောကြောင့် တေးက ကျေနပ် သလိုတော့ ဖြစ်သွားသည်။ သူမြတ်က တေးရဲ့လက်ထဲသို့ ဝယ် လာသော သစ်သီးတွေကို ထည့်ပေးရင်း ...

သူမြတ်ရဲ့အဲဒီအပြောကြောင့် တေးက ကျေနပ်သလို တော့ ဖြစ်သွားသည်။ သူမြတ်က တေးရဲ့လက်ထဲသို့ ဝယ်လာသော သစ်သီးတွေကို ထည့်ပေးရင်း ...

“ကိုယ်တို့သုံးယောက်လည်း အေးအေးဆေးဆေး တစ်ခါမှ မဆိုဖြစ်သေးလို့လေ။ တေး ဖြစ်တယ် မဟုတ်လား”

“ဪ ... အိမ်အထိ ခေါ်လာပြီးမှတော့ နှင်လွှတ်ရမှာ လား”

“နှင်လွှတ်ချင်လည်း လွှတ်ပါကွာ။ အပြုံးတစ်ချက်နဲ့တောင် ကြိုဆိုညှိခံချင်တဲ့ပုံ မပေါ်တဲ့အိမ်ကို ထမင်းလာစားရတာ တော်တော်မျက်နှာငယ်စရာ ကောင်းမယ်ဆိုတာ ကြိုသိပြီး သားပါ”

“ဟုတ်သားပဲ တေးကလည်း”

သူမြတ်က တစ်ချက်ဟန်လိုက်တော့မှသာ တေးက ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင်လေး နေ့ညဖိတ်ခေါ်ဖို့ သတိရတော့သည်။ ဘယ်ဘဝက ရေစက်မှန်းတော့ မသိပါ။ ခါလွန်မှိုးကိုဆိုလျှင် တေးသည် စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့်နဲ့နဲ့ကို ဆက်ဆံလို့မရ။ သူ့ပုံစံကို ဆရာဝန်တစ်ယောက်လို့လည်း မမြင်ချေ။ ရန်ဖြစ်ပြီး ကျောင်း ဆုတ်ခံထားရသော လူတစ်ယောက်ကို သူမြတ်ရဲ့သူငယ်ချင်းတစ် ယောက်အဖြစ် နေရာပေး ဆက်ဆံချင်စိတ်ကို မရှိတာ ဖြစ်လေ သည်။

“သူမြတ် ... တေးရဲ့အကြောင်းကိုလည်း သိရဲ့သားနဲ့။ တေးက ဘယ်တုန်းကများ ရွန်းရွန်းဝေကြီးတွေ လုပ်ဖူးလို့ လဲ။ တေးပုံစံက ဒီအတိုင်းပဲဥစ္စာ”

“ဪ ... ဒါပေမဲ့လည်း နည်းနည်းလေးတော့ လုပ်ဦးမှ ပေါ့ကွာ”

“ကဲပါ ... ချက်ထားတဲ့ ထမင်းတွေ ဟင်းတွေကလည်း အများကြီးပါ။ တစ်ယောက်ပိုလာလို့လည်း ဘာမှအပန်းမ ကြီးပါဘူး ...

ထမင်းစားကြစို့ ... ကြပါရှင်”

တေးက ခါလွန်မိုးကို တမင်ရှုံ့ပြီး ဖိတ်ခေါ်လိုက်လျှင် သူကလည်း ရိပ်မိစွာဖြင့် ပခုံးတစ်ချက်တွန့်ပြသည်။ အဲဒီနောက် တေးက ဦးဆောင်ပြီး သူတို့နှစ်ယောက်ကို ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။ ဟီးထဲအောင် ပြင်ဆင်ထားသော ထမင်းကြီးကို သူမြတ်ထံမှ ချီးကျူးစကား ထွက်လာလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ထားသော်လည်း သူမြတ်ကတောင် ဘာမှမပြောရသေးချေ။ ပါလေရာ ငါးပိချက်က ထပြောသည်။

“ဟား ... ထမင်းဝိုင်းကြီးကတော့ လက်လက်ကို ထလိုပဲ ဒါတွေက နွေတေးသီရဲ့ လက်ဖြစ်တွေပေါ့၊ ဟုတ်လား”

တေးသည် ခါလွန်မိုးကို မျက်စောင်းတစ်ချက် ထိုးမိတော့လိုဖြစ်ပြီးမှ သိပ်ရင်းနှီးသလို ဖြစ်သွားမှာ စိုးတာကြောင့် အမြန်ထိန်းသိမ်းလိုက်ရသည်။ သူမြတ် ဘာပြောမလဲဟု တစ်ချက်ကြည့်လိုက်လျှင် သူမြတ်က ဟင်းပွဲတွေကို ငဲ့ကြည့်ရင်းမှ ဘာအဆက်အစပ်မရှိသော စကားကို ပြောသည်။

“အန်ကယ်တို့ အန်တီတို့ရော မတွေ့ပါလား တေး”
 “ဪ ... မေမေတို့က ပဲခူးက အလှူတစ်ခုကို ခဏသွားတယ်။ အမျိုးတွေဆီလည်း ဝင်ဦးမှာဆိုတော့ ညနေဘယ်လောက်မှပဲ ပြန်ရောက်မယ် ထင်တယ် ...”

ကဲ ... စားကြရအောင်လေ။ ဟင်းတွေ အဆင်ပြေရဲ့လား သူမြတ်”

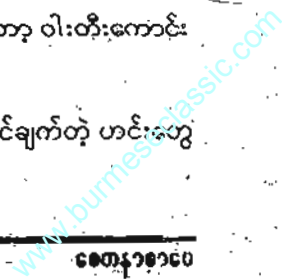
သူမြတ်က ခုံတစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်ရင်းမှ ဟင်းအမယ်တွေကို ရှေ့ခုံကြည့်ရှုကာ ...

“ဘာတွေ ချက်ထားတာလဲ။ ဟင်းတွေကတော့ စုံလို့ပဲ”
 “စားလေ့စားထရှိတဲ့ ဟင်းမျိုးတွေ မဟုတ်ဘူး ဒါက ကြက်သားအုန်းနို့ချက်၊ ဒီဘက်က ဝက်သားနဲ့ သရက်သီးခြောက်နဲ့ ချက်ထားတာ။ အင်း ... ဒါက ခရမ်းသီးကို မီးဖုတ်ပြီး ဆီချက်နဲ့ သုပ်ထားတာပေါ့ ...”

ဒါကတော့ ဆိတ်အချင်းကို ခရမ်းချဉ်သီးအစိမ်း၊ ဂေါ်ဖီစိမ်းတို့နဲ့ သုပ်ထားတာ။ အင်း ... ဒါက သီးစုံချဉ်ဟင်းပေါ့၊ ကျန်တာကတော့ ငံပြာရည်ပုစွန်ခြောက်ချက်နဲ့ တို့စရာ အစုံပဲ”

“ဟား ... ဟင်းတွေက အရသာကတော့ ဘယ်လိုနေမယ် မသိဘူး။ ပြောပြတာနဲ့တင် စားချင်စရာ ကောင်းနေပြီ။ သူမြတ်ရေ ... မင်းကောင်းမှုနဲ့ ငါကတော့ ဝါးတီးကောင်းကောင်း မိပြီနဲ့ တူတယ်ဟေ့ ...”

နွေတေးသီ ... ဒါ မင်းကိုယ်တိုင်ချက်တဲ့ ဟင်းတွေလား”

“ဘာလဲ ... ရှင်က မယုံဘူးဆိုတဲ့ သဘောလား”

“နိုး ... မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီလို ဆိုလိုတာတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့မင်းကိုယ်တိုင် ချက်တာဆိုရင်တော့ တကယ်တော့ ချိုးကျူးစရာ ကောင်းတယ်လို့ ပြောမလို့ပါ ...

ခုခေတ်မှာ ဒီလိုမိန်းကလေးမျိုး ရှားသွားပြီ ... နော် သူမြတ်”

“ဒါပေါ့”

သူမြတ်က ပြုံးစေဖြင့် ထောက်ခံကာ တေးတီးပေးဖို့ မျက်စိပစ်ပြသည်။ တေးကတော့ သူပြောတဲ့စကားမို့ ဂရုမစိုက်ဘဲ မျက်နှာကိုသာ တစ်ချက်မဲ့မိသည်။ တကယ်ကိုပါပဲ။ ဒီနေ့လယ်ခင်းကို သူမြတ်နဲ့ တေးတို့ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောရင်း ကျော်ဖြတ်သွားဖို့ စိတ်ကူးထားခဲ့တာဖြစ်သည်။ တစ်ခါတလေမှာ ဒီလိုအချိန်ကြာကြာ အားလပ်ခွင့်ရသော သူမြတ်နဲ့အတူ နွေးနွေးထွေးထွေးဖြစ်သော အချိန်တစ်ခုကို ဖန်တီးပါမည် ဆိုလေမှ ဒီအမှိုက်ထုပ်က ဘယ်လိုပါလာခဲ့မှန်း မသိချေ။

လကုန်လျှင် တေး နိုင်ငံခြားခရီးစဉ် သွားရတော့မည်။ ဒီအကြောင်းကိုလည်း သူမြတ်ကို ပြောပြဖို့ အစီအစဉ်လည်း ပါလေသည်။ ခုတော့ အလိုက်ကန်းဆိုး မသိသော သူတစ်ယောက်

နှင့် တေးတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ နေ့လယ်ခင်းဟာ Romantic မဖြစ်နိုင်တော့ပြီ။ ခုလည်း ကြည့်ဦးလေ။

ခုမှရောက်ဖူးသော တေးတို့အိမ်ကို အနစ်နစ် အလလက သူ ဝင်ထွက်ဖူးသည့်အိမ်အလား သက်သောင့်သက်သာ အနေအထားနှင့်ရှိကာ ဟင်းတွေကိုတောင် သူ့ဟာသူ ခူးခပ်ထည့်စားနေပြီ။

“ကဲ ... ထမင်းစားဖို့ လာတာဆိုတော့ ဘယ်သူမကျွေးကျွေး စားပြီဗျာ။ ထည့်ပေးမှာလည်း မဟုတ်တဲ့အတွက် ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပဲ ထည့်စားပြီ ...

ဟား ... ဝက်သားဟင်းဥာ တယ်ကောင်းပါလား။ ထင်တောင် ထင်မထားဘူး ... ဟင်း ... ဟင်း”

တမင်ပင် အမြင်ကတ်ဖွယ်ကောင်းအောင် လုပ်ပြနေသလား မှတ်ရအောင်ပင် သူက ဝက်သားကို ခက်ရင်းနဲ့ဖွဲကာ ပါးစပ်ထဲသို့ ထိုးသွင်းပြီး အရသာခံသော မျက်လုံးများဖြင့် ပြောသေးသည်ကို တေးက စိတ်အချဉ်ပေါက်စွာ ကြည့်နေမိသည်။ ဒါကို သူပြန်ကလည်း ရိပ်မိသောကြောင့် တေးရဲ့လက်ကို တံတောင်နှင့် မသိမသာတွက်သည်။ ဒီတော့မှ တေးက စိတ်ကို လျှော့ထားလိုက်ကာ ...

“သူမြတ် ... ထည့်စားလေ။ ရော့ ... ဒါ ဆိတ်အချင်းသုပ် စားကြည့်”

“ဆိတ်အချင်း ! အင်း ... ဆိတ်အချင်း ဆိုတော့လည်း ဆရာဝန်ဆိုတော့ အချင်းတွေ ဘာတွေ စားရမှာ ...”

သူမြတ်က စားရမှာ တွန့်နေသလိုမျိုးနှင့် ရယ်ကျဲကျဲ လုပ်နေသည်။ ကြည့်ရတာ စားဖူးပုံလည်း မပေါ်တာမို့ ရုတ်တရက် လည်း ပါးစပ်ထဲသို့ မထည့်သေးချေ။ ထုံးစံအတိုင်း ပါလေရာ ပါးပိချက်ကတော့ ထိုင်နေရာကတောင် ဖျတ်ခနဲထကာ ကိုယ်ကို ကိုင်းလျက် ...

“ဟာ ... အဲဒါ ဆိတ်အချင်းသုပ်လား။ ငါက သေအောင် ကြိုက်တာကွ။ ဆရာဝန်ဆိုတော့ ပိုတောင်ကြိုက်သေးတယ်။ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် မြင်ဖူးထားတာကိုး”

သူ့စကားကြောင့် သူမြတ်က ရှုံ့မဲ့သွားသလောက် တေးကတော့ ပိုပြီးမြင်ပြင်းကတ်သွားသည်။ သူက ဆိတ်အချင်း သုပ် ပန်းကန်ထဲက အသုပ်များကို ဇွန်းနှင့်ခပ်မောက်မောက်နှစ် ဇွန်း ခပ်ယူကာ သူ့ပန်းကန်ထဲသို့ ပုံထည့်သည်။ ပြီးတော့ ပါးစပ်ထဲသို့ အားပါးတရ ထိုးသွင်းလျက် ...

“ဟား ... ကောင်းသကွ။ အဲဒီလိုပဲ ပြောလိုက်တော့မယ် ...”

သိတယ် မဟုတ်လား။ မန်းတင်ရေးတဲ့ မြို့ပိုင်မောင် ပြီးချို့ စာအုပ်ထဲက အညာသားအဘိုးကြီး အမြဲပြောတဲ့ စကားလေ ...

ဟော့ကောင် သူမြတ်။ မင်း ကောင်မလေးက မင်း ကို စားစေချင်လို့ သုပ်ထားတာကွ။ စားကြည့် ... သောက် ရမ်းခိုက်တယ်”

ဘယ်လိုလူမှန်းလဲ မသိပါ။ သူများအိမ်ရောက်နေ ထာတောင် သတိမှ ရပါလေစ။ တေးရဲ့ချစ်သူ သူမြတ်သည်ပင် လျှင် သူလောက်ကြီး တလွတ်တလပ် ရှိမနေပေ။ ဟန်ကိုယ့်ဖို့ ဆိုသော စတိုင်လ်အတိုင်း နေတတ်သော တေးအတွက်တော့ သူ့ ဝှံ့ဟာ မျက်လုံးထဲမှာ Cross ပဲ ဖြစ်တော့သည်။

သူမြတ်နဲ့ နှစ်ယောက်ချင်း ယှဉ်ထားတော့ တေးသည်* သူမြတ်ကို ချစ်သူတော်ထားရတာ ကံကောင်းလှချည်ရဲ့ဟု မြင်လာ သည်။ ကြည့်ဦးလေ ပိုက်ဆံရှိတာချင်းအတူတူ (သူမြတ် အပြော အရ သူကတောင် ပိုပိုက်ဆံရှိသေးသည်တဲ့) သူမြတ်ကတော့ တကယ့်ကို Gentle Man ဆရာဝန်ရုပ်ပေါက်ကာ သန့်ပြန့်ဝင်း ထွက်နေသည်။ Duty မရှိတဲ့အချိန်မှာတောင် ဗေဒါရောင် Fido စပို့ရှပ်နှင့် ဂျင်း(နီ)ကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်ထားကာ အဆင့်

အတန်းရှိသောပုံစံ အပြည့်အဝ ရှိလေသည်။ ခါလွန်မှီး ဆိုတဲ့ လူကတော့ အဲဒီလိုမဟုတ်ပါ။

တေး ကြည့်လို့မရသည့် ဘာအဆင်မှန်း မသိသော ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး ဒီဇိုင်းတစ်ခု ပါဝင်သည်။ Alter Shirt ကို လည်ပင်းမှာ ကြယ်သီးသုံးလေးလုံး ဖြတ်ထားကာ ဝတ်ထားသော ဂျင်း(နံ)ကလည်း ဖွာရရာများနှင့် ခပ်မွဲမွဲ။ ဆံပင်ပုံစံကလည်း ကာကံထားတာမှန်းမသိ၊ မွေးရာပါမှန်း မသိသော Wave အထပ်ထပ်နှင့် နီညိုရောင် ဖွာရာကြဲဖြစ်ကာ နားတစ်ဖက်မှာက စိန်တစ်ပွင့်နားကပ်က ပါသေးသည်။ လည်ပင်းမှာ ဝတ်ထားတာက နိုင်းတူးဖိုက်ဆွဲပြားနှင့် အိတ်လီပိုးကြိုးဖြစ်ပြီး ဘယ်လက်ညှာလက်မှာ ဆရာဝန်နှင့် မလိုက်ဖက်သော ဖန်စီနာရီ၊ ပုတီးလက်ကောက် စသဖြင့် ဘာတွေမှန်းမသိ ဝတ်ဆင်ထားသေးသည်။

သူ့ကိုမြင်လိုက်လျှင် ဘယ်သူကမှ ဆရာဝန်လောင်း တစ်ယောက်ဟု ထင်မည်မဟုတ်ပါ။ သာမန်လူတစ်ယောက်ဟု တောင် မြင်မှာမဟုတ်ချေ။ ပုံစံကိုမြင်တာနှင့် ဘာကိုမှ အလေးအနက်မရှိသော ခပ်ပေါ့ပေါ့ လူတစ်ယောက်၊ ဝေလေလေဟု တစ်ယောက်ဟုသာ ထင်ကြမှာဖြစ်သည်။ ပြောရလျှင်တော့ သူ့မြတ်ကို ဒီလူနှင့် လုံးဝကို အပေါင်းအသင်း မလုပ်စေချင်ပေ။

“သူမြတ် ထည့်စားလေ။ သိပ်လည်း မစားဘူး။ စားမကောင်းလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ စားကောင်းပါတယ်”

သူမြတ်က အေးအေးဆေးဆေးစားရင်း ပြန်ဖြေသည်။ ဟိုတစ်ယောက်ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ပလုတ်ပလောင်း စားရင်းမှပဲ စကားဖြတ်ပြောပြန်သည်။

“ဟေ့ကောင် သူ့မြတ်။ မင်း ကောင်မလေးက မင်းကို အားပါးတရ စားစေချင်တာကွ။ မင်းက အလှစားပြနေတော့ သူက အားမလိုအားမရ ဖြစ်နေတာ။ ဟုတ်သားပဲ မင်းကလည်း ချက်တဲ့သူ အားတက်အောင် များများစားပြလိုက်လေ”

“စားပါတယ်ကွာ။ ငါက သိပ်မစားနိုင်တာ မင်းလည်း သိရဲ့သားနဲ့”

“သူ့မြတ် ! ဆိတ်အချဉ်းသုပ် မစားဘူးလား”

အခုထက်ထိ ထည့်ပေးထားသော အရာမယွင်းသေးသည့် ဆိတ်အချဉ်းသုပ်ကို တေးကကြည့်ကာ မေးလိုက်လျှင် သူ့မြတ်က ရယ်ကျဲကျဲဖြင့် ...

“ကိုယ်က အဲဒီလို ကလီစာတွေ သိပ်မစားတတ်ဘူး တေး

ရဲ့။ စားကျင့်မရှိလို့ပါ။ တခြားဟင်းတွေ စားပါတယ်။
 တြက်သားဟင်းရော ဝက်သားဟင်းရော ကောင်းတယ်”
 “နွေတေးသီက ဆိတ်အချဉ်းသုပ်တွေ မကုန်မှာစိုးလို့နဲ့
 တူတယ်။ စိတ်ချ ကိုယ် အားလုံးရှင်းပေးမယ်။ တကယ်ပဲ
 ကွာ မင်းကိုတော့ Appreciate လုပ်တယ်။ မင်းချက်တဲ့
 ဟင်းတွေက အရမ်းကို စားကောင်းတယ်”

သူ့ပုံစံက တမင်မြောက်ပြောနေတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ
 တကယ်ကို စားလို့ကောင်းသဖြင့် ချီးကျူးနေတဲ့ပုံစံမျိုး ဆိုတော့
 လည်း တေးသည် ဘာမှမပြောတော့ဘဲ သူမြတ်ကိုသာ စကားပြော
 ဖို့ ဦးတည်လိုက်သည်။ ဒီပုံစံအတိုင်းဆိုလျှင် ခါလွန်မိုး ရှိနေသော
 ကြောင့် သူမြတ်ကိုလည်း ဒီအိမ်မှာ ကြာကြာရှိမနေစေချင်တော့
 ပါ။ ထမင်းစားသောက်ပြီး အချိန်ပွဲတည်းချိန်မှာပဲ တေးက နိုင်ငံ
 ခြားခရီးစဉ်အကြောင်းကို စကားစားလိုက်သည်။

“သူမြတ်ကို တေး ပြောစရာရှိတယ်”

“အင်း ... ပြောလေ”

သူမြတ်က စပျစ်သီးအကြီးကြီးတစ်လုံးကို ဖြတ်စား
 ရင်းမှ အေးအေးဆေးဆေး ပြောသည်။

“တေး ရှေ့လထဲမှာ နိုင်ငံခြားခရီးစဉ်ရှိတယ်”

သူမြတ်က နည်းနည်းအံ့ဩသွားသလိုဖြင့် တေးကို
 ဇွတ်ခုံးပင့်ကြည့်သည်။ အဲဒီအကြည့်တွေထဲမှာ မေးခွန်းတွေလည်း
 ပါဝင်နေတာကြောင့် တေးကပဲ အလိုက်တသိဆက်၍ ဖြေပေး
 လိုက်သည်။

“ကုမ္ပဏီကိစ္စပဲလေ၊ ဟိုမှာ WorkShop နှစ်ခုလောက်တက်
 ဖို့ရှိတယ်။ စင်ကာပူ၊ ဗန်ကောက်နဲ့ မလေးရှားကတော့
 သေချာတယ်။ အင်ဒိုနီးရှားကတော့ သိပ်မသေချာဘူး။
 အဲဒါ တစ်လနီးပါးလောက်ကြာမယ့် ခရီးပေါ့”

“အင်း ... ကောင်းပါတယ်။ တေး နိုင်ငံစုံရောက်သွားတာ
 ပေါ့။ သွားရမယ့်ဒီတံ အတိအကျရော သိပြီးပြီလား”

“ဟင့်အင်း။ လဆန်းပိုင်းထဲပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီတံအတိအကျ
 တော့ မသိသေးဘူး။ လေး၊ ငါးရက် တစ်ခုခုပဲလေ”

“သူမြတ်တော့ လွမ်းရဦးမှာပေါ့ကွာ”

ဒီစကားက ခါလွန်မိုးထံမှ ထွက်လာပြန်တာဖြစ်
 သည်။ သူမြတ်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ပြီးနောက် ပြုံးကာ ...

“ကျန်မာရေးကို ဂရုစိုက်နော် တေး။ အများကြီး သွားကြ
 မှာလား”

“အင်း ... ဆယ်ယောက်လောက် ဖြစ်မယ်ထင်တယ်။ အဲဒါ သုမြတ်ကို တေး စိတ်ချမယ်နော်။ တေး မရှိတုန်းမှာ လုပ်ချင်ရာတွေ လျှောက်လုပ်မယ်တော့ မကြနဲ့”

“ကိုယ်က ဘာလုပ်မှာမို့လို့လဲ တေးရာ”

“ဘယ်သိမလဲ။ ဒါပေမဲ့ သုမြတ်က အဖော်ကောင်းရင် ငရဲပြည်ထိလည်း သွားလည့်ဦးမှာပဲ မဟုတ်လား”

“ဟား ... ကျွန်တော်က သူ့ကိုတော့ ငရဲပြည်တော့ ခေါ် မသွားပါဘူးဗျာ။ နတ်ပြည်လောက်တော့ လုပ်ပါ”

ဒီတစ်ခါတော့ တေးက ခါလွန်မိုးကို တည့်တည့်စီ စိုက်ကြည့်တော့ကာ ...

“ရှင် သူ့ကို မဖျက်ဆီးနဲ့နော်။ ရှင်ဟာရှင် ဘယ်လိုပဲနေ နေ သုမြတ်ကိုတော့ ရှင်ပုံစံဖြစ်အောင် မဆွယ်နဲ့”

“ဟား ... ဘာလှိုင်းကြီး ဖဲ့တယ်ကွာ။ ကိုယ်က မင်းရည်းစားကို ဘာတွေများ ဖျက်ဆီးနေလို့လဲ ...

မင်းကျွေးတဲ့ထမင်းကို စားပြီး မင်းကို ပြောရတာ လည်း မကောင်းဘူး။ မင်း စဉ်းစားကြည့်သင့်တယ်။ ကိုယ်နဲ့ သုမြတ်ဆိုတာ ဟိုးငယ်ငယ်လေးတည်းက ခေါင်းလာတာ။ ကိုယ်ဆိုတဲ့ကောင်က ငယ်ငယ်လေးတည်းက

လည်း ဒီပုံစံပဲ။ အေး ... ဒီထက်ဆိုးရင်တောင် ဆိုးဖို့ပဲ ရှိတယ်။ ဒါတောင် မနေ့တစ်နေ့ကမှ မင်းစ၊တွေ့ဖူးတဲ့ သုမြတ်ရဲ့ပုံစံက ဒီပုံစံပဲ မဟုတ်လား ...

ပြောင်းလဲချင်တဲ့သူက အစောကြီးတည်းက ပြောင်းလဲပြီးသားပဲ။ ဒါကို မဖျက်ဆီးနဲ့လို့ လာပြောတာကျတော့ မင်း အိုက်ဒီယာ ဝေးလွန်းတယ်”

သူက အဲဒီစကားကို ကောလိပ်ဂျင်နေဝင်း စကားပြောသလို ဟန်ကျပန်ကျဖြင့် အေးအေးဆေးဆေး ပြောတာဖြစ်သည်။ သူ ပြောနေတာတွေကလည်း ဟုတ်နေသောကြောင့် စားသည် မျက်လုံးကြီးပြူးကာ ကြည့်နေပြီးနောက် ဘာမှလဲ မပြောနိုင်ပေ။

ဒါပေမဲ့လည်း ဒီလူ့ကိုဆိုလျှင် ဘယ်တော့မှအရှုံးဆေးရိုးထုံးစံ မရှိလေရာ အနိုင်မခံဘဲ ပြန်ပြောမိသည်။

“မဆိုပါဘူး။ လူ့စိတ်ဆိုတာ ဒီနေ့နဲ့ မနက်ဖြန်တောင် တူတာမှ မဟုတ်တာ။ ကျောက်သား ကျောက်ဆောင်တွေ တောင် တိုက်စားပါများလာရင် ပွန်းပဲ့လာကြသေးတာပဲ ...

လူဆိုတာ ကောင်းတာလုပ်ဖို့ထက် မကောင်းတာ လုပ်ဖို့ကိုပဲ ပိုပြီးဓာတ်ကျကြတာပဲ”

“ဟုတ်လား သူမြတ်။ မင်းက မကောင်းတာလုပ်ဖို့ဆွတ်ရင် ပါမယ့်သူပေါ့”

သူမေးနေတဲ့ပုံစံက တေးကို လှောင်သလို မေးနေတာမို့ ဒေါသကထွက်လာရသည်။ တစ်ခုခု ပြန်ပြောဖို့ ပြင်နေတုန်းမှာပဲ သူမြတ်က စကားဖြတ်ပြောလိုက်တာမို့ တေးမှာ အာမှ မပြောသာတော့ချေ။

“တော်ပါတော့ကွာ။ နဂိုကမှ တေးက စိတ်မချဘဲ သံသယတွေနဲ့ ပြည့်နှက်နေပါတယ်ဆိုမှ။ အင်း ... ဒီတိအတိအထမသိရသေးဘူး မဟုတ်လား။” သိရင် ပြောလေ ...

တဲ ... တေး။ ကိုယ်တို့ ဝင်စရာလေးရှိလို့ ပြန်လိုက်ဦးမယ်၊ ညဘက်မှပဲ ကိုယ် ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်”

“ဘယ်ကို ဝင်စရာရှိတာလဲ။ ဒီနေ့ Duty off ဆို”

တေးရဲ့ငြူစုသလို အလိုမကျသလို အပြောထိုသူမြတ်က ချောမော့ဟန်ဖြင့် လက်ဖျားကို တစ်ချက်ဖျစ်ညှစ်ကာ ...

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်တယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ လွန်ရဲ့ကိစ္စလေးတစ်ခုကို ကူညီပေးစရာ ရှိလို့ပါ”

“ဟေ့ကောင်”

ဟိုတစ်ယောက်ထံမှ ဟန်သည်အသံကြီး ထွက်ပေါ်လာလျှင် သူမြတ်က နှစ်သိမ့်သည်အပြုံးဖြင့် ပြုံးပြကာ ...

“မင်းကလည်း အဲဒီလောက် မကြောက်စမ်းပါနဲ့ကွာ။ တေးက ပြောတာ ဆိုတာ ဒဲ့တွေချည်းပေမယ့် စိတ်ရင်းက ကောင်းပြီး နားလည်မှုက ရှိပါတယ် ...

မင်းကလည်း သူ မကြိုက်တာတွေ သွား၊ သွားမစနဲ့ ပေါ့။ အိုခေ ... တေး။ ကိုယ်တို့ သွားတော့မယ်”

“သွား ... သွား။ ဘာမှန်း မသိဘူး”

“မနွေတေးသီ ... ထမင်းကျွေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးပါပဲ။ ခွင့်ပြုပါဦးနော်”

အဲဒီတစ်ယောက်ကိုတော့ တေးက စကားပြောချင်စိတ်ကို မရှိတော့သဖြင့် လက်ပိုက်ပြီး ရွတ်တည်တည်ပဲ ကြည့်နေမိတော့သည်။ လာကတည်းကိုက သူမြတ်သည် သူ့ရဲ့ကားနဲ့ လိုက်လာခဲ့တာဖြစ်ပြီး ကားကလည်း လူလိုပင် တစ်စက်လေးမှ အချိုးမပြေချေ။ ပန်းကန်ပြားပျံလိုလို၊ အာကသယာဉ်တွေလိုလို ဖြင့် မျက်စိနောက်စရာဖြစ်သည်။

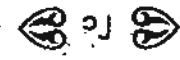
“သွားပြီနော် တေး”

သူမြတ်က တေးကို ကိုယ်လေးငဲ့ကိုင်းပြီး လှမ်း နှုတ်ဆက်သည်။ ခါလွန်မိုးကတော့ မျက်မှန်ထုတ်တပ်လျှော် တေးကို ပြီးစေဖြင့် လက်ချောင်းများကို လှုပ်ခတ်ကာ နှုတ်ဆက် သည်။ ပြီးတော့ ဝုန်းဒိုင်းကြိနေသော တေးဂီတသံကျယ်လောင်စွာ ဖြင့် တေးတိုခြုံထဲမှ ကားကို တရကြမ်းမောင်းထွက်လိုသွားပေး သည်။

တေးသည် အဲဒီမြင်ကွင်းကိုကြည့်ကာ ဘာကိုအလို မကျဖြစ်မှန်းမသိဖြစ်ပြီး ကျန်ခဲ့တာတော့ သေချာပါသည်။

လွန်သည် စာကျက်ရတာ ညောင်းလာသောအခါ ခုတင်ပေါ်သို့တက်ပြီး ဘိုင်းခနဲ မစ်လဲ့မိသည်။ မနက်ဖြန်မှာ စာမေးပွဲရှိသည်မို့ သူ စာလုပ်နေရခြင်းဖြစ်သည်။ အရင်ကလည်း သူ ပုံမှန်လုပ်ခဲ့သည်။ စာမေးပွဲနီးတော့ ပိုလုပ်သည်။ အဲဒီအတွက် စာမေးပွဲ ဖြေလိုက်တိုင်း သူ အမှတ်တွေဟာ အမြဲတမ်းထိပ်ဆုံးမှာ ရှိတာလည်း အဆန်းတော့ မဟုတ်တော့ပြီ။

တကယ်တော့ သူ Brain ဟာ အင်မတန်ကောင်း သည်။ သူ စိတ်ဝင်စားသော ကိစ္စတွေမှာ ခဏလေးနဲ့ သဘော ပေါက် မှတ်မိတတ်ပြီး သူ သေချာလုပ်တဲ့ အလုပ်တစ်ခုဟာ ဘယ်တော့မှ မလွဲတတ်ချေ။ ပြီးတော့ သူဟာ ပုံစံခွက်ထဲက ဘဝ

တွေ့ကိုလည်း မနှစ်သက်တတ်ပါ။ ဆရာဝန်တစ်ယောက်မို့ ဂျွန် တဲမန်းပုံစံ ဝင်နေရမည်ဆိုသော အယူအဆကိုလည်း သူ့လက်မခံချေ။ ဒါကြောင့်လည်း သူ့ပုံစံဟာ အများစံထားသောပုံစံနဲ့ ပြောပြောကြီး လွဲနေတတ်သည်မှာလည်း အဆန်းထော့မဟုတ်တော့ပြီ။

အပေအတေ ခေတ်ပေါ် အလန်ဒီဇိုင်းဖြင့် နေတစ်သော သူ့ကို ဘယ်သူကမှ အင်မတန်ဉာဏ်ကောင်းပြီး စာတတ်သော ဆရာဝန်လောင်းတစ်ယောက်ဟု ထင်ကြမှာ မဟုတ်ချေ။ မဆင်လည်းပဲ သူ့က ရှေ့မစိုက်။ လူ့အထင်ကြီးအောင်လည်း တမင်နေမပြတတ်ပေ။ ဒါကြောင့် သူ့ပုံစံဟာ အများရဲ့မျက်လုံးထဲတွင်တော့ Cross ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နိုင်သည်။ သူကတော့ နေတတ်သလို နေတာပဲဖြစ်သည်။

သူက သူ့မြတ်ကို ရုတ်တရက် သတိရသွားသောကြောင့် ချက်ချင်းပဲ ဖုန်းလှမ်းထိုးလိုက်သည်။ ဖုန်းက တော်တော်ကြာတဲ့အထိ မကိုဇ်ဘဲ ခဏနေတော့မှ ဖွင့်လိုက်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ဟော့ကောင် ... ယောက်ဖ။ ဘယ်မှာလဲ”

“ဟို ... သူ့မြတ် သန့်စင်ခန်း ခဏသွားတယ်။ အခုပြောနေတာ သူ့မြတ်ရဲ့သူငယ်ချင်းလား။ ခဏနေမှ ပြန်ဆက်ပါနော်”

ကြားလိုက်ရသော မိန်းကလေးသံကြောင့် သူ့က ကြောင်သွားပြီး ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေတုန်းမှာပဲ ဒါပဲနော် ဟုပြောကာ တစ်ဖက်က ဖုန်းချသွားသည်။ ဒီတော့မှ ဟယ်လို ဟယ်လို ဆိုသော်လည်း မမီတော့။ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ? ? ။ သူ့နားထဲတွင် အခုနက မိန်းကလေးပြောသွားသော စကားသံတွေကိုသာ ပဲ့တင်ထပ်ပြီး ကြားနေမိသည်။ သူ့မြတ်က သန့်စင်ခန်း ခဏသွားနေတယ်တဲ့။ သွားနေတယ်တဲ့။

သန့်စင်ခန်း ဆိုတာက ဘယ်နေရာက သန့်စင်ခန်းလဲ။ လက်ကိုင်ဖုန်းဆိုတာ ကိုယ်နဲ့မကွာ ဆောင်ထားတတ်တဲ့ ဝတ္ထုတိုတော့ သူ့မြတ်ဟာ ဘယ်မိန်းကလေးတစ်ယောက်ထံမှာ ဖုန်းကို အပ်ထားခဲ့တာလဲ။ အင်း ... ဒီနေရာမှာသာ နေ့တေးသီဆိုရင် ဘယ်လိုနေမှာလဲဆိုတာ သူက သိချင်သွားသေးသည်။ ဗုတ်မှတ်ရရ သူ့မြတ်ရဲ့ဖုန်းကို သူမ ဆက်စဉ်မှာ သူက ဖုန်းကိုင်ခဲ့တုန်းက အကောခံခဲ့ရတာကို ပြန်သတိရသွား၍ဖြစ်သည်။

အပြင်မှာ စွာသလောက် အလုပ်ထဲမှာတော့ ဝန်ထမ်း
ကောင်းတစ်ယောက်၊ ဆက်ဆံရေးကောင်းပုံရသော အဲဒီထဲ
ယောက်ဟာ နိုင်ငံခြားခရီးစဉ်သွားနေတဲ့ အချိန်မို့သာ တော်တော်
သည်။ သူမြတ် ... သူမြတ်။ ဘာတွေများ ရှုပ်နေပြီလဲထင်
မပြောတတ်ပေ။ သူက အတွေးနဲ့အတူ ခေါင်းခါယမ်းနေစဉ်မှာ
ပဲ သူမြတ်ထံက ဖုန်းက ပြန်ဝင်လာသည်။

သူက မသက်သာစွာဖြင့် ဖုန်းကိုဖွင့်ကိုင်လိုက်သည်။

“အင်း ... ပြော သူမြတ်”

“မင်း ဖုန်းဆက်သေးတယ်ဆို”

“မင်း တွေ့တယ် မဟုတ်လား”

“အေး ... တွေ့တယ်လေ၊ ဘာလဲ ... ပြော”

“ဟောကောင် ... ဘာမှ ရူးချင်ယောင် လာအောင်မနေနဲ့
ဖုန်းကိုင်တာ ဘယ်သူလဲပြော”

“ဟား ... မင်းကလည်းကွာ။ မသိရင် ငါ့ဆော်က မေး
တဲ့အတိုင်းပဲ”

“ဟုတ်တယ်လေ။ သူ့ကိုယ်စား မေးပေးတာ။ သူ မရှိတုန်း
သူ့ကိုယ်စား စောင့်ကြည့်ဖို့ ငါ့မှာတာဝန်ရှိတယ်”

“ဟား ... မင်း ဘာဖြစ်သွားတာလဲ။ တေးက မင်းကို
ဒီလောက်နိပ်ကွပ်ထားတာတောင် မင်းက သူ့ဘက်က
လိုက်ချင်နေတာလား။ သူ့ကို မျက်နှာလုပ်ချင်နေတာလား။
အေးဆေးနေစမ်းပါကွာ”

“ဒီမှာ သူမြတ်။ သူ ငါ့ကို ဘယ်လောက်ပဲ နိပ်ကွပ်ကွပ်
ငါက မနာဘူးကွ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ငါက သူထင်တဲ့
အတိုင်းမှ မဟုတ်တာ ...

နောက်ပြီးတော့ ငါက အမှန်တရားဘက်မှာပဲ နေ
တဲ့သူနော်။ ငါ့ကိုပြောတာနဲ့ပဲ သူ့ဘက်က အမှန်တရား
မှာ မနေမယ့်သူ မဟုတ်ဘူး ...

အခုနက ဖုန်းကိုင်တာ ဘယ်သူလဲ”

“ငါ့သူငယ်ချင်းပါကွာ”

သူမြတ်ရဲ့အဖြေစကားကို သူက လျှို့ဝှက်စွာ ပြုံး
ဆိုက်သည်။ အာရုံခံနိုင်စွမ်းအင်ဆိုတာ ချစ်သူတွေမှ မဟုတ်ဘူး
သူမြတ်ရေ။ သိပ်ရင်းနှီးတဲ့ အတွင်းသိ အစင်းသိ သူငယ်ချင်း
အရင်းကြီးတွေမှာလည်း ရှိတတ်ကြတာပါပဲ။

“သူမြတ် ... မင်း ငါ့ကို မလိမ်စမ်းနဲ့ကွာ။ မင်း ငါ့ကိုလိမ်
ရင် ဒေါသထွက်တာထက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရတာက ပို
လိမ်မယ် ...

ငါက မင်း လျှို့ဝှက်ပြီး လိမ်ရမယ့်သူလား။”

သူ့စကားကြောင့် သူမြတ်ထံမှ စကားပြန်မရဘဲ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ တွေ့ဆုံအသွားသော သူမြတ်ကို သူက ထပ်၍ပြောလိုက်သည်။

“ဟင် ? သူမြတ်”

“လွန် ... ငါ နောက်မှ မင်းကို အေးဆေးရင်းပြမယ်ကွာ အိုခေ ... ညနေဘက် ဘီယာဆိုင်မှာ မင်းနဲ့ ငါနဲ့ အေးဆေးဆုံရင်း စကားပြောကြစာပေါ့ ...

ခြောက်ခွဲလောက် ဆုံမယ်ကွာ။ တို့ ထိုင်နေကြဆိုင်ပဲ။ ဟုတ်ပြီနော်”

သူမြတ်ရဲ့ ဟုတ်ပြီနော် ဆိုတာ မဟုတ်ပြီနော်မှန်း သူက သိပ်မကြာခင်ပဲ သိခွင့်ရလိုက်သည်။ သူ့အမေက နာရေးကိစ္စတစ်ခုကို အရေးပေါ်သွားမေးဖို့ ဖြစ်လာလေရာ ဒီနေ့ကျမှ ဒရိုင်ဘာကလည်း တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ခွင့်ယူထားသဖြင့် သူက လိုက်ဖို့ပေးဖို့ အကြောင်းဖန်လာသည်။ အဲဒီလို အပြင်သွားစဉ်မှာပဲ သူမြတ်ကို မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့်အတူ တိုက်ခန်းတစ်ခန်းရှေ့မှာ တွေ့လိုက်ရတာပဲဖြစ်သည်။

ဒီလောက် တိုက်ဆိုင်လွန်းတာကို သူက ယုံတောင် မယုံချင်ပါ။ အဲဒီထက် မယုံချင်တာက သူမြတ်နဲ့ တွဲတွေ့လိုက်ရသော မိန်းကလေးကို သူ သိနေသောကြောင့်ပဲ ဖြစ်လေသည်။ သူမြတ်ရာ ... ဟူသော မချိတင်ခဲ ရေရွတ်မိသံဟာ ပါးစပ်က ဆော့ ထွက်မလာဘဲ ရင်ထဲမှာသာ တိုးတိတ်စွာ ထွက်သွားတာ ဖြစ်သည်။ အဲဒီလိုပြောစော့ သူ့ကို ယောက်ျားအချင်းချင်း ဘာအစားနေတာလဲဟု မေးစရာရှိသည်။

သူ့ဘဝတစ်ခုလုံးရင်းပြီး အနစ်နာခံပေးခဲ့သော အဖြစ်အပျက်တစ်ခုအတွက် သူမြတ် ဘာမှထည့်မစဉ်းစားပေးတော့ သူ့လား မသိချေ။ သူမြတ်ကို သူ ပေါင်းခဲ့စဉ် တစ်လျှောက်လုံးမှာ အထင်မကြီးခဲ့ပေမယ့် အထင်သေးစိတ်ကတော့ ဘယ်တုန်းထဲမှ မရှိခဲ့ပေ။ လူတွေအမြင်မှာ တမင်တကာ Impression တက်အောင် နေပြခဲ့သော သူမြတ်ရဲ့အတွေးကိုလည်း သူက တစ်စုံတစ်ရာ ဝေဖန်ချက် မပေးခဲ့ပေ။

ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်ခါကတော့ ...။ သူက ဆက်မတွေး ချင်စွာဖြင့် အိမ်ကိုတောင် ဘယ်လိုပြန်ရောက်လာမှန်း မသိပါ။ စာတောင် ဆက်မလုပ်နိုင်ဘဲ အိပ်ရာထက်မှာ ပက်လက်မျောနေသည်။ မျောနေရင်းမှ သူ သတိရသွားမိတာက စင်ကာပူမှာ ရှော့

ပင်းထွက်ကောင်းနေမည့် နွေတေးသီချင်းပုံဖြစ်တော့သည်။ စွာထားသီ
ရေ ... မင်းရဲ့ဘဲအကြောင်းကိုသိရင် မင်းတစ်ယောက် ဘယ်လို
များ ဆုံးဖြတ်ဦးမှာလဲလိမ့်ကွာ။

မင်းသည်လည်းပဲ ဆဋ္ဌမအာရုံရနေသလား မှတ်ရ
အောင် ရည်းစားအပေါ်မှာ တင်းကျပ်တဲ့ စည်းကမ်းတွေနဲ့
ဘယ်လိုပဲ ထိန်းချုပ် ထိန်းချုပ် ဖောက်ပြန်ချင်တဲ့လူ သစ္စာမရှိတဲ့
လူဆိုတာ ရအောင် သစ္စာမဲ့တာပဲဆိုတာ မင်းကို သိလည်းခံစား
ချင်တယ်။ စိတ်ထိခိုက်မှာစိုးလို့ သိလည်းမသိစေချင်တော့ပါဘူး
ကွာ။ ခက်တော့လည်း ခက်သည်။ လူတွေဟာ ဘာကြောင့်များ
အပေါ်ယံအမြင်တွေနဲ့ပဲ လူတစ်ယောက်ကို အကဲဖြတ်ချင်ကြတာ
လဲဆိုတာတော့ သူလည်း ခစဉ်းစားတတ်တော့ချေ။

နွေတေးသီရဲ့အမြင်မှာ သိပ်အထင်ကြီး၍ သိပ်တပ်
မက်စရာကောင်းသော သူမ၏ချစ်သူဟာ သိပ်ကိုတောက်ပြန်နေပါ
သည်ဟု သူမသိမှ သိပါလေစ။ သူမကတော့ သူနဲ့ပေါင်းလျှင်
သူမြတ် ဖျက်စီးမည်ဟု ထင်သည်။ သူကသာ သူမြတ်နဲ့ပေါင်းပြီး
မပျက်စီးအောင် နေ့နေရတယ်ဆိုတာ ဒီကလေးမ မသိခဲ့။ သီ
အောင်လည်းပဲ သူက ပြောမှာတော့ မဟုတ်ချေ။ သူငယ်ချင်း
အပေါ်မှာ စောင့်သိရမည့် စိတ်ဓာတ်ရယ်၊ ယောက်ျားပီသသည့်

စိတ်ဓာတ်ရယ်ကြောင့် သူ့ဟာ အဲဒီလို အလုပ်တိုတော့ ဘယ်တော့
လုပ်လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

သူသည် စိတ်ဓာတ်ကျစွာ ဘာမှမပြောချင်စွာနဲ့ပဲ
သူမြတ်နဲ့ ချိန်းထားရာသို့ ထွက်လာခဲ့ရသည်။ တကယ်ဆိုလျှင်
သူမြတ်နဲ့ စကားပြောချင်စိတ်ကို မရှိတော့ပေ။ မင်းသားကတော့
အခြေအနေတွေ ဘာမှမသိဘဲ သူ့ကို ဖောရှောရိုက်ဖို့ ကြိုးစား
ဆန်းပင်။

ပြောင်လက်တောက်ပကာ ပုံကျနေသော ဆံပင်နှင့်
အိပ်ပုံသဏ္ဍာန် ဆွယ်တာအသားရောင်အစင်း၊ စတိုင်လ်ပန်တို့
အတကာ လုံးဝ လူကြီးလူကောင်းဆန်ဆန် သားနားနေသည်။
ချင်းကျက်ကင်တစ်ထည်ဝတ်ကာ ခပ်လေလေပုံစံရှိသော သူ့ပုံစံကိုပင်
တစ်ချက် အကဲခတ်ကာ ...

“မင်း တစ်နေ့ကုန် အိမ်ထဲအောင်းနေတာလား။ ပုံစံကြည့်
ရတာ သိပ်မလန်းသလိုပဲ။”

“အင်း ... ဟုတ်မှာပေါ့”

သူက စိတ်မဝါသလိုဖြေကာ ခုံတစ်ခုံမှာ ပျင်းတီ
ချင်းရွဲပုံစံဖြင့် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ သူမြတ်က သူ့ပုံစံကို တစ်ချက်
အကဲခတ်ကာ ...

“မင်း ဘာထပ်မှာဦးမလဲ။ ငါတော့ ကြက်တောင်ပံချဉ်
စပ်ရယ်၊ နံကင်ရယ်၊ မြိကန်စွန်းရယ်၊ ထမင်းကြော်တစ်ခွက်
ရယ်၊ ဘီယာနစ်ကျားရယ်ပဲ မှာထားတယ်။ ဘာထပ်မှာချင်
သေးလဲ”

“ဘာထပ်မှာချင်သေးလဲ ဆိုတော့ မင်းအတွက် အခေါင်း
တစ်လုံး ထပ်မှာချင်တယ်”

“ဟာကွာ ... လွန်ကလည်း”

“ဟုတ်တယ် ! ။ မင်း သေသင့်နေပြီ”

“လွန် ... မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ငါ့ဖုန်းကို မိန်းကလေး
တစ်ယောက်ကိုင်တာနဲ့ပဲ ဒီလောက် တင်းနေစရာ လို့လို့
လား ...

မင်းပါ တေးရဲ့ဇာတ်တွေ ကူးသွားပြီနဲ့တူတယ်။
ဘာလဲ ? တစ်လုတ်စားဖူး သူ့ကျေးဇူး လုပ်နေတာ
လား။”

“ဟေ့ကောင် ... အဲဒီလောက်တိမ်တုတ်စွာ မဟုတ်ဘူးဆို
တာ ငါ သိတယ်။ မင်းကို ငါ တစ်ခုပဲစေးမယ်။ မင်း ဘာ
လုပ်မှာလဲ ... ပြော”

သူ့စကားကြောင့် သူမြတ်က သူ့ကို အတန်ကြာ
စိတ်ကြည့်သည်။ သူ့မျက်လုံးထဲမှာ ဘာတွေရှိနေလဲ။ ဘာတွေသိ
နေလဲ ဟူသော စူးစမ်းသည့် အကြည့်မျိုးမို့ သူက နှာခေါင်းထဲမှ
လေထွက်ရုံ ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်မိသည်။ သူမြတ်ရာ ... မင်း
လောက်တော့ ...။

“လွန် ... မင်း ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ။ မင်းပုံစံကို ငါ
လုံးဝနားမလည်တော့ဘူးနော်”

“မင်း နားလည်ပါတယ်ကွာ။ နားမလည်ချင်သောင် ဆောင်
နေတာပါ”

သူက ခပ်အေးအေးပဲ ပြန်ပြောပြီးနောက် လာချပေး
သော ဝက်နံကင်တစ်ဖတ်ကို တုန့်ညှပ်ကာ အချဉ်နဲ့တို့ပြီးနောက်
ပါးစပ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။ နောက် ဘီယာကို တစ်ကနီက
တော့လိုက်သည်။ သူမြတ်က ဘာမှမစားသေးဘဲ သူ့လုပ်တာတွေ
တို့သာ လိုက်ကြည့်နေသည်။

အဲဒီနောက် လာချပေးသော ထမင်းကြော်ကို ပန်း
ထန်လုံးတစ်ခုထဲသို့ အနည်းငယ် ခွဲထည့်ကာ သူ စားနေသည်
အထိ သူမြတ်က မစားဘဲ ငြိမ်သက်နေတုန်းပဲဖြစ်သည်။

“မင်း ဒီအတိုင်းပဲ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေတော့မှာလား။”

“လွန် ...။ မင်း ဘာတွေ သိထားလို့လဲ။ မင်းကြည့်ရတာ တစ်ခုခုကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် သိထားတဲ့ပုံစံ ပေါက်နေတယ်။ ဘာတွေကြားပြီး ဘာတွေ သိထားတာလဲ”

အဲဒီလို ရူးကြောင် မူးကြောင် အတွေးကိုတော့ သူက တဟားဟားပဲ အော်ရယ်ကာ ဂုဏ်ပြုပေးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ အပိုင်နိုင်ဆုံး အကြည့်များဖြင့် သူမြတ်ကို စိုက်ကြည့်ကာ

“သူမြတ် ... မင်း မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အဲဒီလောက် တောင် ချစ်တယ်ပေါ့ ... ဟုတ်လား။ အဲဒါ မင်းရဲ့အချစ် စစ်ပေါ့။ အဲဒီလောက် ချစ်တတ်တဲ့မင်းကို ငါက ဂုဏ်ပြု ပေးရတော့မှာလား”

“လွန်”

သူမြတ်က သူ့ကို ထိတ်လန့်တကြား ခေါ်သည်။ သူက သူမြတ်ကို ပြီးခဲ့ခဲ့ဖြင့် စိုက်ကြည့်ကာ ...

“မင်းနဲ့ နင်းနီတို့ ဘယ်တုန်းက ပြန်တွေ့ကြတာလဲ”

သူ့စကားကြောင့် သူမြတ်၏ မျက်နှာသည် ယောက်ျားတန်မဲ့ သွေးဆုတ်ဖြူရောင်သွားသည်ဟု ထင်သည်။ ကယောင်ကတမ်းဟန်ဖြင့် ဘီယာတွေကို တစ်ရိုက်ထိုး မော့သောက် ကာ များသွားသဖြင့် ခွက်ကိုပြန်ချလျှင် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်

နေပုံရသည်။ သူကတော့ အေးအေးဆေးဆေးပဲမို့ ဘီယာသောက် လိုက် အစားစားလိုက်ဖြင့် ခူးတနန့်နန့်ပဲ ရှိနေသည်။

သူမြတ်က မွန်းကျပ်လာဟန်ဖြင့် မျက်နှာကို လက် ဝါးထဲအုပ်ထည့်ကာ၊ ပြီးနောက် ... ခေါင်းမောပြီး အသက်ကို ပြင်းပြင်းရှူသည်။ စိတ်တည်ငြိမ်မှုရအောင် လုပ်နေသည့်ပုံစံမို့ သူက နားလည်စွာဖြင့် ကြည့်ပေးနေလိုက်သည်။ ခဏနေတော့မှ သူမြတ်သည် သူ့ကို တည်ငြိမ်စွာ ကြည့်လာကာ ...

“လွန် ... ငါ မင်းကို တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ”

“ငါ မင်းဆီက ကြားချင်တာ၊ အဲဒီစကား မဟုတ်ဘူး။ မင်း ဘာကြောင့် ဒီလိုအဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ အလုပ်တွေကို လုပ်ခဲ့သလဲ ဆိုတာပဲ သိချင်တာ”

သူမြတ်က ဘာမှပြန်မပြောနိုင်ဘဲ ကျွတ်ခနဲ စုတ် သပ်ကာ ခေါင်းကိုခါယမ်းသည်။ အဲဒီအချိန်မှာ သူမြတ်ရဲ့ဖုန်းက မြည်သံထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။ သူမြတ်က ဖုန်းရဲ့ Display ကို ကြည့်ပြီးနောက် တစ်မျိုးဖြစ်သွားကာ ဖွင့်ကိုင်လိုက်သည်။ သူ ထင်တာ မလွဲဘူးဆိုလျှင် အဲဒီဖုန်းမှာ ငွေတေးသိထံက ဖြစ်ဖို့များ သည်။

“ဟယ်လို”

တစ်ဖက်က ရေဒါတော်တော်ကောင်းသည်ဟု ဆိုသည်။ ဘယ်ရောက်နေတာလဲဟု မေးပုံရသောကြောင့် သုမြတ်စွာ မျက်နှာက တွန့်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

“အင်း ... အပြင်မှာ၊ ဘယ်ရောက်နေလဲ ဟေး”

“.....”

“မဟုတ်ပါဘူး။ လွန်နဲ့ နှစ်ယောက်တည်းပဲ။ ညစာစားနေကြတာ။ အင်း ... မိုးမချုပ်ပါဘူး။ ကိုးနာရီလောက်ဆို ပြန်ဖြစ်မယ်နဲ့ တူတယ် ...”

အာ ... နောက်မကျပါဘူး။ ကိုးနာရီက အစောကြီးပဲ ရှိသေးတဲ့ဟာ။ ဟေးကလည်း ...။ အင်း ... ဆယ်နာရီလောက် ဆက်လိုက်ကွာ။ ဆယ်နာရီဆိုရင် ကိုယ် သေရမယ့်ပေါက် ပြန်ရောက်ပြီ ...”

ဟာ ... ဟုတ်ပါတယ်။ မယုံဘူးလား ... ကဲ ... မယုံရင်လည်း ပြောကွာ။ (သုမြတ်က သူ့ကို အိမ်မှန်းထားသော မျက်နှာမျိုးဖြင့် လှမ်းကြည့်ကာ) မင်းနဲ့ တေးစာပြောမယ်တဲ့”

သူက ကြက်ချဉ်စပ်တစ်ဖတ်ကို စားနေရင်းမှ ဟုတ်လားဟူသော ပုံစံဖြင့် မျက်နှာတစ်ချက်ပင့်တာ ဖုန်းကိုလှမ်းဖျတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ... ပြောပါ”

“ရှင်တို့ ဘယ်မှာလဲ”

လာပြီ ... စလာပြီ။ ကြားလိုက်ရသော အသံဟာ ဘယ်တော့မှ ချို့ချို့သာသာ မရှိပေ။ ဒါကြောင့်လည်း သုမြတ်ဆိုတဲ့ ကောင်ဟာ အိညက် အိညက်နှင့် ချွဲဗတ်သော နင်းနီနီအနားက မခွာနိုင်ခြင်းပဲ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

“ဘီယာဆိုင်မှာလေ”

“ဘာပြောတယ်။ အခုနက သုမြတ် ပြောတော့ စားသောက်ဆိုင်မှာဆို။ ဘီယာဆိုင်မှာ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ”

အင်စတန်ခွကသော ဒီလိုမိန်းကလေးမျိုးကို ဒီတစ်ခါပဲ တွေ့ဖူးသလို ဘီယာဆိုင်မှာ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ ဟူသော မေးခွန်းမျိုးကိုလည်း ဒီတစ်ခါပဲ ကြားဖူးသေးလေသည်။

“ဘီယာဆိုင်မှာပါ ဆိုမှတော့ ဘာလုပ်နေရမှာလဲ။ ဘီယာဆိုင်လာပြီး ထုပ်ဆီးတိုးနေရမှာလား။ အစားလည်းစား။ ဘီယာလည်းသောက်ပေါ့ ...”

ပြော ... ဘာပြောချင်တာရှိလဲ”

“ဘာမှမပြောချင်ဘူး။ ရှင်နဲ့ ဟုတ်သလားလို့ မေးကြည့်တာ။ နေ့စမ်းပါဦး အရင်တုန်းက သုမြတ်က ဒီလိုဘီယာ

ဆိုင်တွေ ဘာတွေ ထိုင်လေ့ထိုင်ထ မရှိပါဘူး။ ရှင် လာတာ မဟုတ်လား”

“ကြီးကြီးစည်ရာကွာ။ အရင်တုန်းကလည်း ထိုင်တတ်တယ် အခုလည်း ထိုင်တတ်တယ်။ မင်းရည်းစားက ငါ နှိုင်းတိုင်း လုပ်မယ့် ငါ ခေါ်တိုင်းလိုက်မယ့် ခပ်ညှည့်ကောင်မျိုး မဟုတ်တာ။ မင်းထင်တာထက် အများကြီးတော်တော် သိရဲ့လား”

သူ့စကားကြောင့် သူမြတ်က ခေါင်းထောင်ထောင် ကြည့်သည်။ ကြောင့်ကြစိတ်တွေနှင့် ချွေးပြန်ချင်နေသော သူမြတ်၏မျက်နှာကို သူက သနားကရုဏာသက်စွာ ကြည့်လိုက်သည်။

“အဲဒီ တော်တဲ့လူကိုပဲ ရှင်က ဖျက်ဆီးချင်နေတာ မဟုတ်လား”

အဲဒီစကားကြောင့် သူက ဟက်ဟက်ပက်ပက်ကြီး အော်ရယ်မိတော့သည်။ အခုချိန်မှာ သနားစရာ အကောင်းဆုံးကို လက်ညှိုးထိုးဖြုတ် ခိုလှောင်တော့ နေ့တေးသီကိုပဲ ထိုးပြရမှာ ဖြစ်တော့သည်။

“ရှင် ဘာရယ်နေတာလဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး။ မင်း ပြောတာကို သဘောကျလို့ပါ။ အိုခေလေ ... မင်း ဒေါ်လာတွေ အများကြီး ကျနေဦးမယ်။ သူမြတ်နဲ့ ပြောလိုက်ဦး”

သူက သူမြတ်ထံ ဖုန်းကိုပြန်ပေးလိုက်သည်။ သူမြတ်နဲ့ သူမ ဖုန်းပြောပြီးသောအခါ ထပ်ဆက်ဦးမယ်၊ စောစောပြန်ဆိုတဲ့ သတိပေးသံနဲ့အတူ သူမက ဖုန်းချသွားသည်။ ဖုန်းကျပ် နေဟန်တူသော သူမြတ်ကို သူက မသက်သာစွာဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီးမှ အေးအေးဆေးဆေးပဲ မေးလိုက်သည်။

“မင်း ဘာလုပ်မှာလဲ သူမြတ်”

“အဲဒီမေးခွန်းကို လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်လလောက်တည်းက ငါ ကိုယ်ငါ ပြန်မေးခဲ့တာ။ နေ့တိုင်းလိုလို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်မေးခဲ့တာပဲ ...

ဒါပေမဲ့ ငါ့မှာ အဖြေမရှိခဲ့ဘူး သူငယ်ချင်း”

သူက ဘာမှပြန်မပြောမီဘဲ သူမြတ်ရဲ့မျက်နှာကို ကြည့်နေမိသည်။ သူမြတ် ကြည့်ရတာ ဒီနေ့တော့ သူ့ကို အထူးဇာတ်ခင်းကာ ရင်ဖွင့်တော့မည်ထင်သည်။ အင်းလေ ... နှစ်ရည်းစားတစ်ယောက်နဲ့ မိဘသဘောကျသည့် ချစ်သူကြားမှာ ဘာများနေသော ယောက်ျားတစ်ယောက်အနေနှင့် ဒီလိုကိစ္စမျိုးမှာ သိပ်သူက တာရှည်မျိုးသိပ်ထားမှာတဲ့လဲ။

အခုလို သူက လမ်းဖွင့်ပေးထားတော့ ဘယ်ကနေ ဘယ်လိုစပြီး အသိပေးရမယ်မှန်း မသိသော သုမြတ် အတွင်း သဘောတောင် ကျပေဦးတော့မည်။

“ငါ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဘူး ဖြစ်နေတယ်”

“မင်း လုံးဝသောက်ဦးနှောက်မရှိတဲ့ကောင်ပဲ သုမြတ်”

သူ့ရဲ့ပျစ်ပျစ်နစ်နစ် အပြောကို သုမြတ်က နားမရှိပါ။ ပြောရလျှင်တော့ ဒီထက်ပိုစွာ မျက်ခွက်တွေကို စုတ်ပြန်နေအောင် ပိတ်ထိုးလည်း နာမှာမဟုတ်ချေ။ အဘယ်ကြောင့်လဲ သော် သုမြတ် အပေါ်မှာ သူ ဘယ်လိုကောင်းခဲ့တယ်ဆိုတာ ဒီကောင် အသိဆုံးပဲဖြစ်သည်။ ဒီကမ္ဘာကြီးပေါ်မှာ အဲဒီကိစ္စကို သူနဲ့ သုမြတ်ကလွဲ၍ ဘယ်သူမှ မသိနိုင်ပေ။

“မင်း ငါ့ကို ဆွဲထိုးချင်နေတယ်ဆိုတာ သိပါတယ်ကွာ ထိုးချင်လည်း ထိုးလိုက်စမ်းပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒီကမ္ဘာကြီးပေါ်မှာ ငါ့အပေါ် နားလည်အပေးနိုင်ဆုံးလူက မင်းတစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိတာပါ ...

Please, ငါ့ကို ကူညီပါဦး လွန်ရာ”

“မင်း နိုင်မယ်ထင်လို့ က,ထားတဲ့ ဇာတ်ပဲ မဟုတ်လား ငါ ဘာပါစရာလို့လို့လဲ”

“မဟုတ်ဘူး သုမြတ်။ ငါ ဒီလောက်ထိ မရည်ရွယ်ခဲ့ဘူး။ နှင်းနီနီ ငါ ပြန်တွေ့တဲ့အချိန်က မင်းနဲ့မတွေ့ခင် တစ်လလောက် အလိုမှာပဲ။ ပထမတော့ ဒီလိုပါပဲကွာ။ ဒါပေမဲ့”

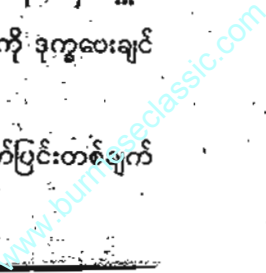
“ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လဲ။ မင်းစိတ်ကို မင်း မနိုင်ဘူးမဟုတ်လား။ မင်းယောက်ျား မဟုတ်ဘူးလားကွာ။ မင်းဘဝ အတွက် နွေတေးသီကို ပြတ်ပြတ်သားသား ရွေးချယ်ပြီးပြီပဲ။ မင်းအမေ သဘောတူတယ် ဆိုပေမယ့် မင်းကိုယ်တိုင်လည်း သဘောကျလို့ လက်ခံခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား ...

အားလုံး အဆင်ပြေနေတဲ့ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ကို ဘာဖြစ်လို့ ရုပ်ကုန်အောင် လုပ်ချင်ရတာလဲကွာ။ ခုတော့ မဆိုင်တဲ့သူတွေ ဒုက္ခရောက်မယ်။

အေး ... မဆိုင်တဲ့သူ ဆိုတာလည်း မင်းနဲ့ နှင်းနီနီက ဘာမှဒုက္ခရောက်စရာ အကြောင်းမရှိဘူး။ မင်းတို့ကြောင့် ကြားထဲက နွေတေးသီက ဒုက္ခရောက်မှာ ...

မင်း ဘာဖြစ်လို့ သူများသာ သမီးကို ဒုက္ခပေးချင်ရတာလဲ”

သူ့စကားကြောင့် သုမြတ်က သက်ပြင်းတစ်ချက်က ခေါင်းကိုဖြည်းဖြည်းချင်း ခါယမ်းသည်။

“ငါ ဒုက္ခပေးတာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ တေးကိုလည်း ငါ သံယောဇဉ်ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ နှင်းနီနဲ့ ငါ့ရဲ့ပတ်သက်မှု ကိုလည်း မင်း သိတာပဲ ...

နှင်းနီနဲ့ ငါ့ကြားထဲမှာ ဖြတ်မရတဲ့ကြီးတွေ အများ ကြီးရှိတယ်။ ချည်ထားခဲ့တဲ့ကြီးတွေ အများကြီးရှိတယ်။ သူ့ကို ငါ သနားတယ်ကွာ”

“ဪ ... နွေတေးသီကတော့ သနားစရာ မကောင်းဘူး ပေါ့”

“တေးဘဝက နှင်းနီရဲ့ဘဝထက်စာရင် အများကြီးမြင့်မား ပြီး ပြည့်စုံပါတယ်ကွာ။ တေးက သူ့ကိုယ်ပိုင်အရည်အချင်း အရလည်း တကယ်တော်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ ...

ငါ့ကိုချုပ်တာကလွဲရင် သူ့မှာ ဘာအပြစ်မှ ကြီးကြီး မားမား ထောက်ပြစရာ မရှိပါဘူး”

“ဘာလဲ ... သူ ချုပ်တာတွေ များလွန်းလို့ မင်းက နှင်းနီ ဆီ ပြန်သွားရတာပါဆိုတဲ့ ဆင်ခြေမျိုး ပေးဦးမလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး ... မဆိုင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ကွာ ဘယ်လို ပြောရမလဲ။ သူမြတ် ... မင်းက အချစ်ဆိုတာကို တကယ် တောတေဆိုင်ဆိုင် မခံစားဖူးတော့ ပြောရတာ ခက်တယ်”

“သွားသေလိုက်စမ်းပါကွာ။ အချစ်ကို တောတေဆိုင်ဆိုင် ခံစားဖူးတဲ့ မင်းက ဘာဖြစ်လို့ နွေတေးသီကို Propose လုပ်သလဲ ...

မင်းမိဘက သဘောတူတယ် ကြည်ဖြူတယ် ဆိုပေ မယ့် မင်းကိုယ်တိုင် Propose လုပ်လို့ အဖြေတောင်းလို့ မင်း ရည်းစားဖြစ်လာတဲ့သူပါ။ သူ့အပေါ်မှာ သူနဲ့ရည်းစား ဖြစ်ရတဲ့အပေါ်မှာ မင် လုံးဝမသာယာပါဘူးလို့ အာမခံ နိုင်လား”

သူမြတ် ပြန်မဖြေချေ။ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ သူက တောက်တစ်ချက်ကို ခပ်တိုးတိုး ခေါက်လိုက်ရင်း ...

“မင်းကွာ ... မင်း လုံးဝမမိုက်ဘူး သူမြတ်။ အခု ဒီကိစ္စ ကို မင်း ဘယ်လိုဆက်လုပ်မှာလဲ ... ပြော ...

မင်း အဓိက စဉ်းစားပေးရမှာ နွေတေးသီ အတွက်ပဲ နော်”

“အခု လောလောဆယ်တော့ ဒီအတိုင်းပဲ အလိုက်သင့် ခဏနေဦးမလားလို့ပဲလားကွာ။ ငါ နှင်းနီကို ဖျောင်းဖျ မှာပါ။ နှင်းနီနဲ့ ငါ့နဲ့က ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး ဆိုတာ လည်း မင်း သိတာပဲ မဟုတ်လား”

“အရူးကောင်။ ငါ သိတာက အာလုပ်ရမှာလဲ။ မင်း သိစို့က အရေးကြီးတာ။ မင်း သိသိကြီးနဲ့ ခိုက်ခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား ...”

တော်ပြီကွာ။ မင်းကို ငါ ရေလည် ဓာတ်ပျက်တယ်။ ဘာမှလဲ ပြောချင်စိတ် မရှိတော့ဘူး။ မင်းဇာတ် မင်းနိုင်အောင်ကတော့။ တစ်ချိန်ချိန်မှာတော့ မင်း ခိုက်ပျိုးခဲ့တဲ့ အသီးအပွင့်ကို မင်းကိုယ်တိုင် ဆွတ်ခူးရမှာပဲ ...

အေး ... မင်းကြောင့် သူများသားသမီး စိတ်မဆင်းရဲရအောင်တော့ ဂရုစိုက်ပေါ့ကွာ။ အသက်သာဆုံး အခြေအနေတစ်ခုဖြစ်အောင် မင်းဘုက်က ပါးပါးနပ်နပ်နဲ့ ကိုင်တွယ်ပေါ့။ ဒါပဲ ငါ ပြောချင်တယ် ...

ငါကတော့ မင်းကို ဘာမှထပ်ပြောမှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

သူက စကားဆုံးတာနှင့် ဝိတ်တာကို ဘေးရှင်းဖို့ ခေါ်လိုက်သည်။ သူ ရှင်းဖို့ပြင်သောအခါ သူမြတ်က အရှင်းမခံချေ။ သူကလည်း ဇွတ်လှပြီး မရှင်းချင်တော့။ သူမြတ်ကို သူတော်တော်ကြီးလည်း အံ့ဩကာ တော်တော်ကြီးလည်း စိတ်ကုန်စိတ်ပျက်ရသည်။ ဒီကြားထဲမှာ တော်တော်ကြီးလည်း သနားမိတာကတော့ အဝေးရောက်နေသူ နွေတေးသီကိုပဲ ဖြစ်တော့သည်။

ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ကို အပေါ်ယံ အသွင်အပြင်ကိုပဲကြည့်ပြီး ဆုံးဖြတ်တတ်တဲ့ နွေတေးသီရေ၊ မင်းရည်းစားဟာ ဘယ်လိုလူမျိုးလဲဆိုတာ သိများ သိသွားခဲ့ရင် အဲဒီနေ့ကို ငါ တကယ်ပဲ မတွေးမိဝံ့ပါလားကွာ။

“ဟယ် ... ငါ့သူငယ်ချင်းက မီးဝင်နေတဲ့ (၄၅)ရက် အလေ ... ဟုတ်ပေါင်း၊ နိုင်ငံခြားသွားတဲ့ (၄၅)ရက်အတွင်း မတရားကို ချောလာတာပဲ ...

ဘာလဲ ... ဒါက ဟိုက Latest ဒီဇိုင်းလား”

ခတ္တာက တေး ဝတ်ထားသော အနက်ရောင် Guess ကိုယ်ကျပ်တီရှပ်နှင့် ချယ်ရီရောင်ရင့်ရင့် ချည်သားဘောင်းဘီ ပေါင်လယ်တိုလေးကို ကြည့်ကာ မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ တေး နိုင်ငံခြားသွားတာ လေးဆယ့်ငါးရက် အထိမို့လည်း သူက မခံချင်အောင် စူးခြင်းဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့လည်း ပါလာသော လက်ဆောင်တွေကြောင့် ချက်ချင်း ပြန်ဖားရုပ်ကို တေးက မျက်စောင်း တစ်ချက်ထိုးကာ ...

“လာလုပ်မနေနဲ့ မိန်းမ။ ရေမွှေး၊ အိတ်နဲ့ အင်္ကျီတွေ အမှိုက်ပုံးထဲ ရောက်သွားမယ်။ ဟင်း ...”

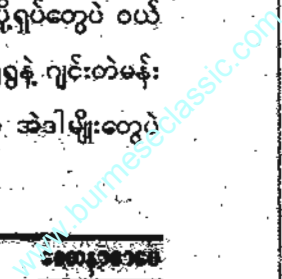
“နောက်တာပါဟာ နင်ကလည်း။ ဘယ်လိုလဲ တော်တော် မှ စုံခဲ့ရဲ့လား”

“စုံခဲ့ပါ။ ပါသွားတာတွေ အားလုံးလည်း တက်တက် ပြောင်။ ပါတာတွေ အားလုံးကုန်ပဲ။ ခရစ္စမတ်နဲ့ နယူးရီးယား လျှော့ဈေးတွေနဲ့တွေ့တော့ ဘာပြောကောင်းမလဲ ဟာ။ ဟိုဟာလေးလည်း တန်ပါတယ်လေ၊ ဒါလေးလည်း တန်ပါတယ်လေနဲ့ အိတ်တွေလည်း သုံးလုံးဖြစ်သွားတယ် ဟေ့”

“ဖြစ်ရမယ်။ အေးပါ ... ငါ့ဖို့တောင် လက်ဆောင်တွေ အများကြီးပါတဲ့ နင်က နင့်အတွက်ဆိုရင်တော့ ပြောမနေနဲ့တော့။ ယုံပါတယ် ...

ဟဲ့ ... နင့်ဘဲဘဲအတွက်ရော ဘာတွေဝယ်ခဲ့သေးလဲ”

“အင်း ... သူ့ဖို့က သူ့ကြိုက်တတ်တဲ့ စပို့ရှပ်တွေပဲ ဝယ်ခဲ့တာ။ သိတယ်မဟုတ်လား။ သူက နုနုရွရွနဲ့ ဂျင်းတဲမန်း စတိုင်လ် စပို့ရှပ်တွေပဲ ဝတ်တာဆိုတော့ အဲဒါမျိုးတွေပဲ ဝယ်ခဲ့တာ များတယ်”

“ဟဲ့ ... နင့်အချစ်တော်ကြီးအတွက်ရော၊ ယောင်ယမ်းပြီး ဘာလေးညာလေး မဝယ်ခဲ့ဘူးလား။”

တေးသည် ခတ္တရဲ့ စကားကြောင့် စိတ်ထဲမှာ ဖျတ် ခနဲပဲ ခါလွန်မိုးဆိုတဲ့ အပေအတေ ဆရာဝန်လောင်းတစ်ယောက် ကို သတိရသွားသည်။ ဘာကြောင့်မှန်းတော့မသိ။ သူ့ကို စိတ်ထဲ မှာ သိပ်ပြီး နှစ်နှစ်သက်သက် မရှိလှပေမယ့်လည်း သူ့မြတ်ကို သတိရသွားတာနဲ့ထပ်တူ သူကပါ ဦးနှောက်ထဲသို့ ရောက်လာ တာလည်း ဆိုးလှသည်။ သူနဲ့တေးဟာ မိတ်ဆွေတွေဟုပဲ ပြောရ မလား အသိတွေဟုပဲ ပြောရမလား ဘယ်လိုတောင် သတ်မှတ်ရ မှန်း မသိတော့ချေ။

ရင်းနှီးတာလည်း မဟုတ်ဘူးဆိုလျှင် မရင်းနှီးဘူး ဟုပဲ ပြောရမလား၊ မရင်းနှီးရအောင်ကလည်း တေးက သူ့ကို စကားတွေများစွာ ပြောခဲ့ဖူးသေးသည်။ အရှိကို အရှိအတိုင်း ပွင့် ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင်တော့ သူနဲ့တေးဟာ မတည့်ဘဲနဲ့ကို၊ ရင်းနှီးနေသည်ဟု ပြောရမှာဖြစ်သည်။ ရန်သူတွေလိုပေါ့။ မနှစ် မြို့ပေမယ့် စိတ်ထဲမှာတော့ အမြဲရှိနေတတ်တာပဲ မဟုတ်လား။

“အင်း ... ငါ့ သွားတာ သူသိနေတာပဲ။ တစ်ခုခု မပေး ဘူးဆိုရင်တော့ မကောင်းဘူးနဲ့ တူတယ်နော်။ အနည်းဆုံး ဆန်တိုဆာအရုပ်ပါတဲ့ ကီးချိန်းလေး ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။”

တေးရဲ့စကားကို ခတ္တက ရယ်ချင်သော မျက်စောင်း တစ်ချက်ထိုးသည်။ ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ ကိုယ်လည်း ဆွတ်နေကြ မဟုတ်သော For Men ရေမွှေးတစ်ပုလင်းကို မျက်လုံးထဲပြေးမြင် တာ ဝယ်လာမိတာဟာ ဘယ်သူ့အတွက်လဲ ဆိုတာတော့ တေး ထိုယ်တိုင်ပင်လျှင် မသိပေ။ သေချာတာတော့ သူ့မြတ်အတွက် မဟုတ်ချေ။ သူ့မြတ် ကြိုက်သော ရေမွှေးကလည်း သပ်သပ်ဝယ် ပြီးသားဖြစ်၏။ အနံ့လည်းကောင်းသော ဘယ်သူ့အတွက်ရယ် လို့လည်း မရည်ရွယ်သော ရေမွှေးတစ်ပုလင်းဟာ ဘယ်သူ့အတွက် နှား ဖြစ်နိုင်မလဲ။

“ငါ့မှာ ဘယ်သူဘယ်ဝါအတွက်ရယ်လို့ မရည်ရွယ်ဘဲ ဝယ်လာတဲ့ ရေမွှေးတစ်ပုလင်းတော့ ရှိတယ်။ သင်းက သိတဲ့အတိုင်းပဲ အားနာတတ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ စင်ကာပူ ပြန်လက်ဆောင် ဘာပါလဲဆိုပြီး ဇွတ်တောင်းရင် တောင်း နေမှာ၊ အဲဒီကျ ပေးရမှာပဲ။”

“အင်း ... ပေးလိုက်ပါဟာ။ နင်ကသာ အမြင်ကတ်နေတာ ငါ့စိတ်ထဲမှာတော့ သူ့ကို ခင်နေတယ်။ သူ့ကြည့်ရတာ ဂျစ်ပစီမိုးတိမ်ဒီဇိုင်းနဲ့ ခင်မို့ကောင်းပါတယ်။ ဆရာဝန် ဆိုပြီး ဆရာဝန်ဒီဇိုင်း လုံးစမပေါက်တာလည်း မိုက်ကယ် ...”

ရှည်စားလေး ဘာလေး မရှိဘူးလား မသိဘူးနော်
ဟဲ့ ... ဟဲ့”

“မိန်းမ ... နင်က ရင်ခုန်နေတာလား”

“ဪ ... ခုန်မယ်ဆိုလည်း ခုန်လို့ရတဲ့ အနေအထားပဲ။
ဒီခိုင်းလည်းအလန်၊ လူကလည်း ဆရာဝန်၊ ဘာလိုသေးလဲ
အချစ်ရယ်ပဲ”

“ဆရာဝန် မဖြစ်သေးပါဘူးဟာ။ အမှတ်တွေ ပေးထား
လည်း လျှော့ဦး”

“အမေလေး ... ခုပဲ Final Part(I) ပြီးတော့မယ်ဟာ၊ ဖေ
သူက စာအရမ်းတော်တဲ့သူနော်။ စာတော်တယ်ဆိုတာ
စာကျပိုးလုပ်နေလို့ မဟုတ်ဘူး။ သူ Brain ကိုက အရမ်း
ကောင်းတာတဲ့။ English လည်း အရမ်းကောင်းတယ်ဆို
ပဲ ...

တော်ရုံ စာမေးပွဲလောက်ကတော့ ပျင်းတယ်ဆိုပဲ”

“နင်က ဒါတွေ ဘယ်ကသိနေတာလဲ”

“ငါ့မောင်ဝမ်းကွဲက ဆေးကျောင်းမှာရှိတယ်လေ။ စကား
ဆက်စပ်ပြီး မေးကြည့်တာပေါ့။ အမေလေး ... နင်အပြင်

ကတ်တဲ့ ဒီခိုင်းကိုပဲ အသည်းအသန်ကြွနေတဲ့ ကောင်မ
လေးတွေလည်း အများကြီးတဲ့နော်။ ဒါပေမဲ့ သူကလုံးဝ
အေးအေးပဲတဲ့ဟာ။ သူ့သတင်းတွေ ကြားရတာတော့ ကောင်း
တာတွေချည်းပဲ ဆိုးတာ တစ်ခုမှမပါဘူး ...

ကျောင်းမှာ ပြဿနာရှာတာ၊ စာမေးပွဲတွေ တဖုံးဖုံး
ကျတာ၊ ကောင်မလေးတွေနဲ့ အိမ်ကလီလမ်းတာ ဘာသံမှ
မကြားရဘူးဟာ။ သာမန်လူတစ်ယောက်ပါပဲ။ သာမန်ထက်
တောင် ကောင်းသတင်းမွှေးပျံ့သေးတယ်။ ဒါကိုမို့ နင်က
ဘာတွေကြည့်မရ ဖြစ်နေလဲ ဆိုတာတော့ ငါ့လည်းသိပဲ
စဉ်းစားမရဘူး”

တေးက စတိုင်လ်ကြီးတစ်ခွဲသားဖြင့် ခေါင်းတယမ်း
ထမ်း ပြောနေသော ခတ္တာကို မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးကာ ...
“စဉ်းစားမရရင်လည်း စဉ်းစားမနေနဲ့တော့ဟေ့။ ကြည့်မရ
တာဟာ ကြည့်မရတာပဲ။ ငါက အဲဒီလို အပေအစောဒီခိုင်း
ကို မကြိုက်တာ”

“အေးလေ ... နင်ကြိုက်ဖို့လည်း မလိုပါဘူး။ နင်အကြိုက်
က ကောင်းသူမြတ် ဖြစ်ဖို့ပဲ အရေးကြီးတာ ...

သူမြတ်နိုး ဘယ်အချိန် ချိန်းထားလဲ။ အိမ်မှာပဲ
လား။”

“ဟင့်အင်း။ ငါက ပစ္စည်းတွေ ပေးချင်လို့ အိမ်ကိုခေါ်
တာ။ သူက အပြင်မှာပဲ တွေ့ရအောင် ချိန်းနေတာနဲ့
ညနေငါးနာရီ ချိန်းထားတယ် ...

ကော့င်းပါတယ်။ ငါလည်း မြန်မာပြည်က ကြေးအိုး
လေးကို လွှမ်းနေတာနဲ့ YKKO မှာပဲ ချိန်းထားတယ်။”

“တွေ့ပြီး အလွမ်းသယ်တော့မယ်ပေါ့လေ။”

“အလွမ်းဘယ်စို့ထက် အမှုစစ်ရမယ်ဟေ့။ တစ်ညက ငါ
အိပ်မပျော်လို့ စိတ်ကူးပေါက်ပြီး သူ့ဆီဖုန်းဆက်တာ
ဖုန်းက Busy ဖြစ်နေတာ အကြာကြီးပဲ။ ညဆယ်နှစ်နာရီ
လောက်ကြီးလေ ...

အဲဒီအမှုကို တွေ့တွေ့ချင်းပဲ စစ်ရမယ်”

“တေးရယ် ... ချက်ချင်းကြီးတော့ မပြောပါနဲ့ဟာ။ သူ့
မှာလည်း သူ့ကိစ္စနဲ့သူ ရှိမှာပေါ့။ အဲဒီလိုတွေ နင် ကြပ်
ကြပ်ချုပ် သိလား။ ဟိုက နင်ကိုပစ်ပြီး ပတ်ချွန်ပုံချွေ
နောက် ပါသွားဦးမယ်”

“အောင်မယ် ... ပါစရာလား။ ငါ့လိုမိန်းမမျိုး သင်း ပတ်
ရှာကြည့်ဦး ... နော်၊ တော်ပြီ မိန်းမစုတ်၊ ပေါက်ကရတွေ
လျှောက်ပြောမနေနဲ့။ ယူစရာရှိတာယူပြီး ပြန်တော့ ...
သွား။ ငါ သွားစရာရှိသေးတယ်”

“သွားမှာပါ သွားမှာပါ။ ဘဲဘဲနဲ့ ဆုံတွေ့ခန်းကို နောက်
မှပဲ နားထောင်တော့မယ် ... တာ့တာ”

www.burmeseclassic.com

ပြီး လျှောက်လာတာဖြစ်သည်။ နိုင်ငံခြားပြန် ဝတ်စုံလား မပြော
တတ်သော ခပ်ဆန်းဆန်းရှိသည့် အနက်ရောင်ဂါဝန်တိုတစ်ထည်
ဖြင့် လှုပ်နေသောစားကို သူ ဘာကြောင့်များ နင်းနီလောက်
ချစ်နိုင်တာပါလိမ့်။

ဒါဟာ အချစ်ဦးတို့၏ဂုဏ်သတ္တိကြောင့် သော်ပဲ
လား။

ဒါမှမဟုတ် ချိုသာခွဲခွဲသော ချစ်စကားတို့ကို မဆို
တတ်သော စားရဲ့မူပိုင်စတိုင်လ်ကြောင့်ပဲလား။

သူ့အတွေးနဲ့သူ ယောက်ယက်ခတ်နေတုန်းမှာပဲ
ဆားက သူ့ကို ဝေဝဲရှာဖွေနေဟန်ရှိရာမှ မြင်သွားကာ သူ့အနား
သို့ လျှောက်လာသည်။ လက်ထဲမှာလည်း အထုပ်တွေနဲ့မို့ သူက
ဇော်တတ်ရပ် ထကြိုတာကို စားက လက်ဖြင့်ဖယ်ရှားဟန်ပြုကာ
ဇွန်မှောင်တွန့်ချိုးချိုးဖြင့်ပင် ...

“ဖယ်ပါ ...။ ပစ္စည်းတွေနဲ့ လာမယ်၊ ဒီရင်လည်း အောက်
မှာတည်းက ကားထဲမှာ ထိုင်စောင့်နေပေါ့။ ခုမှလာပြီး
ဝိနည်းလွတ် ကြိုချင်ယောင် ဆောင်မနေနဲ့။”

တွေ့လား ...။ စားက အဲဒီလို မိန်းကလေးပင်။

ဒီစကားမျိုးဟာ ပြောရင်လည်း အကျိုးမရှိ၊ မပြောလည်း ရှေးသော

စမ်းချောင်း YKKO အပေါ်ထပ်လှေကားထိပ်သို့
စား ရောက်လာကတည်းက သူ့မြတ် မြင်ပါသည်။ မမြင်စရာ
မရှိအောင်လည်း စားရဲ့ပုံစံက ထင်းခဲနဲ့ ဖြစ်နေတာကို ဘယ်လိုမှ
ငြင်းမရချေ။ သလင်းကျောက်တစ်ခုလို ကြည်လင်တင်းပြောင်နေ
သော အသားအရေနှင့် ဒဏ္ဍာရီဆန်သော ဆံနွယ်အဖွေအလိပ်
များကြောင့် စားရဲ့ပုံစံက လူအများကြား၌ ထင်းထွက်နေသည်။
ပြီးတော့ အဲဒီထက် ပိုတာက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုရှိသော
အသွင်အပြင်ဖြစ်သည်။

ဒါဟာ ချောမောလှပတယ်၊ ဉာဏ်ပညာထူးချွန်တယ်၊
လှုပ်ငန်းခွင်မှာလည်း အဆင်ပြေအောင်မြင်တယ်၊ ငွေကြေးဥစ္စာ
လည်းပြည့်စုံတယ် စသဖြင့် တော်တော်များများ ပြည့်စုံအောင်
မြင်နေသော အမျိုးသမီးတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း စားရဲ့မျက်နှာဟာ
မော်ချီလျက် လမ်းလျှောက်တာက ခပ်မတ်မတ်ရှိကာ ရင်ကိုဖွင့်

စကားမျိုး ဖြစ်ရဲ့သားနဲ့ ဟန်မဆောင်နိုင် စိတ်ထဲမှာ မထားဘဲ ပြောချင်ရာ စွတ်ပြောတတ်တာက တေးရဲ့အကျင့်ပဲ ဖြစ်တော့သည်။ ဒီပုံစံနှင့် လုပ်ငန်းခွင်ထဲမှာ ဘယ်လိုများ အဆင်ပြေဆက်ဆံအောင် နေပြီး ရာထူးတွေ တက်နေသလဲတော့ မပြောတတ်တော့ပါ။

“မသိဘူးလေ တေးရယ်။ တေး အထုပ်တွေက ဒီလောက် ကြီးမယ် မထင်လို့ပေါ့”

“ပြောထားပြီးသားပဲ မဟုတ်လား။ လက်ဆောင်တွေ ဝယ်လာပါတယ် ဆိုမှတော့ အထုပ်တွေက သေးနေဦး မလား။ တော်မြီး ပြောရတာမောတယ်။ ရောက်ရောက်ချင် ရန်မဖြစ်ချင်ဘူး။ ပြောလိုက်ရင် သူမြတ်မှာ Reason တွေက အပြည့်ပဲ မဟုတ်လား ...

ဪ ... ဆောရီး (အနားမှာ ရပ်စောင့်နေသော ပိတ်တာကို လှည့်ရင်းပြောကာ) ကြေးအိုးတစ်ဖွဲ့ ဝက်နဲ့ နောက် ရှောက်ချိုသီးအစစ် ခုတယ် မဟုတ်လား။ အိုအေ အဲဒါပဲ”

သူက တေးရဲ့ပုံစံကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီးနောက် သောက်လက်စ ကော်ဖီကိုသာ အသာမော့သောက်နေလိုက်သည်။ တေးက သူ့ကို အကဲခတ်သလို တစ်ချက်ကြည့်ကာ ...

“ဒီကို ပြန်မလာခင် သုံးရက်လောက်က စလုံးစံတော်ချိန် တစ်နာရီ၊ ဒီမှာဆိုရင်တော့ နှစ်နာရီခွဲလောက်ပေါ့။ ဖုန်း ဆက်တာ ဖုန်းကလုံးဝမအားဘူး ...

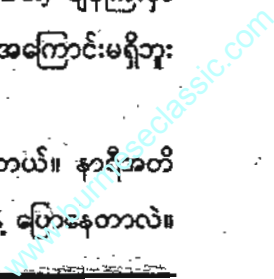
ဘယ်သူနဲ့ ပြောနေတာလဲ”

သူမြတ်က မျက်ခုံးတစ်ချက် ပင့်သွားသည်။ အဲဒီ နေ့ကို သူ ကောင်းကောင်းမှတ်မိပါသည်။ မကောက်စဖူး အကောက် ထူးသော နှင်းနီတစ်ယောက် သူ့ကိုကောက်သဖြင့် အသေအလဲ ချောနေရသော ညတစ်ညဖြစ်သည်။ အဲဒီတုန်းက တေး ဖုန်းဆက် ခဲ့သလား။ တေးသည်လည်း စိတ်ထင်တိုင်း ထလုပ်တတ်သော ဒိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်မည်ထင်သည်။

“ကိုယ် မပြောဘူး ထင်တယ်။ အဲဒီအချိန် ကိုယ် Duty ဝင်ရင်ဝင် မဝင်ရင်လည်း အိပ်နေလောက်ရောပေါ့”

“အိပ်နေရင်လည်း ဖုန်းက ဘာဖြစ်လို့ Busy ဖြစ်နေရတာ လဲ။ Duty ဝင်နေတယ် ဆိုရင်လည်း Duty ချိန်ကြီးမှာ ဒီလောက်အကြာကြီး Busy ဖြစ်စရာ အကြောင်းမရှိဘူး လေ ...

ခုမဟာက တစ်နာရီကျော် ကြားတယ်။ နာရီအတိ အကျ မှတ်ထားတာ၊ ပြော ... ဘယ်သူနဲ့ ပြောနေတာလဲ။

ဒီလောက်အကြာကြီး ဒီအချိန်ကြီး ပြောနေတယ်ဆိုတာ သာမန်ကိစ္စလည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ရိုးရိုးသားသားကိစ္စလည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး။”

မှန်လိုက်တဲ့ နွေတေးသီ။ သံသယစိတ်ကို အခြေမဲပြီး တွေးခေါ်တတ်တဲ့ စွမ်းရည်ကတော့ သူ့မတူအောင် ပြိုင်စံရှားပါပဲ။ ဒါကြောင့်လည်း သူဟာ တေးကို လန့်သထက်လန့်လာတာဖြစ်သည်။ အခုလည်း ဘယ်လိုဖြေရှင်းချက် ထုတ်ရမလဲ စဉ်းစားအနံ့တုန်းမှာပဲ သူ့ခေါင်းထဲတွင် အကြံဉာဏ်တစ်ခုစု ဖျတ်ခနဲ လင်းလက်လာသည်။ ဆောရီးပါ လွန်ရှာ။ မင်း ငါ့ကို အထင်သေးလက်စနဲ့ ဆက်သေးလိုက်ပါတော့။

“ဪ... ကိုယ် သိပြီ။ အဲဒီနေ့က လွန် ကိုယ့်အိမ်မှာ လာအိပ်တဲ့နေ့ပဲ။ ဟုတ်တယ် ... သူ ပြောနေတာ။ ကိုယ်တောင် အဲဒီနေ့က ကောင်းကောင်းအိပ်မပျော်တာ မှတ်မိသေးတယ်”

“သူက ဘာကိစ္စ ပြောရတာလဲ။ သူ့မှာ ဖုန်းမရှိဘူးလား။”
“ဖုန်းရှိတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဘာတွေ့ရုံပဲနေမှန်း မသိပါဘူး။ အဲဒီနေ့က ကိုယ်အိပ်တော့မယ်ဆိုတော့ သူက မအိပ်သေးဘူးတဲ့။ မင်းဖုန်း ပေးစမ်းဆိုပြီး ကလိတော့ ကလိနေတာပဲ ...”

နားထဲမှာ အသံတွေတော့ ကြားတယ်။ အိပ်ချင်မှူးတူးနဲ့ဆိုတော့ ဘာပြောမှန်းတော့ မသိဘူး။”

သူ အဲဒီလို ပြောလိုက်လျှင် တေးရဲ့မျက်နှာက တစ်မျိုးဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် သူ့စကားကို အပြီးသတ် ယုံ့သေးပုံတော့ မရဘဲ စွေစွေစောင်းစောင်းကြည့်ကာ ...

“ပြီးရောနော်။ တေးရဲ့ Brain အကြောင်းကို သူ့မြတ် သိတယ်မဟုတ်လား။ အဲဒီတစ်ယောက်နဲ့တွေ့ရင် မေးကို ကြည့်ဦးမှာ။ မဟုတ်ဘူး ဆိုလိုကတော့ အကြီးကြီးပြဿနာ တက်ပြီမှတ်”

“တေးရာ ... ကိုယ့်ကို ဒီလောက်တောင် အယုံအကြည် ကင်းမဲ့နေပြီလား။ ဘာဖြစ်လို့ သံသယတွေနဲ့ ဆက်ဆံနေရတာလဲ ...”

ကိုယ့်ဆီမှာ တေးအပြင် ဘယ်သူရှိဦးမှာမို့လဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စိတ်ဒုက္ခပေးတဲ့ အတွေးတွေ မတွေးစမ်းပါနဲ့။ တေးပဲ ပင်ပန်းရမှာနော် တေး။ ကိုယ်က တေးကို အဲဒီလို စိတ်ပင်ပန်းတာမျိုးတွေ မဖြစ်စေချင်လို့ပါ။”

သူက ချူဆီထည့်လိုက်သော်လည်း တေးသီကတော့ နားဝင်ဟန်မတူဘဲ ရှောက်ချိုသီးပျော်ရည်ကို တစ်ကျိုက်မော့သောက်ရင်းမှ ဟင်းခနဲမဲ့ကာ ...

“မပင်ပန်းပေါင်။ တေးတို့က သူများပြောသမျှ အလွယ်တကူ မယုံတတ်တာ အကျင့်ကိုဖြစ်နေပြီ။ ကိုယ့်ဦးနှောက်ကိုယ် အလုပ်ပေးရတာ Relax တစ်မျိုးပဲ ...

ဒါနဲ့ နေပါဦး။ အဲဒီ ခါလွန်မိုး ဆိုတဲ့ တစ်ယောက်ဆီမှာ ရည်းစားရှိလား။”

“ရည်းစားရယ်လို့ အတိအကျကြီးတော့ မရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အိမ်ကလီတွေတော့ ရှိတယ်။ ထင်တယ် ...

မပြောတတ်ပါဘူး။ ခုတလော ကိုယ်နဲ့ သူနဲ့ထ သိပ်မတွေ့ဖြစ်ဘူး။”

“ဟင် ... တစ်နေ့ကတင် ရှင်အိမ်ကို လိုက်အိပ်ပြီး ဖုန်းကို ညလုံးပေါက် ယူပြောထားတာ သိပ်မတွေ့ဖြစ်တာလား။”

သူက အဲခနဲ ဖြစ်သွားကာ ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။ အဲဒါကြောင့်ပြောတာ။ တေးကို ဘယ်တော့မှ လျှော့တွက်၍ မရချေ။ တေးသည် သူများပြောတဲ့ စကားတစ်ခွန်းကို အပိုများနှင့်ထောက်ပြီး အပြစ်ရှာတတ်သည့်နေရာမှာ ထိပ်တန်းပဲ ဖြစ်သည်။ သူက မှင်မပျက်စေရအောင် ရုပ်ကိုခပ်တည်တည်ပဲ ထိန်းထားရကာ ...

“အဲဒီညက နောက်ဆုံးပဲလေ။ မဟုတ်ဘူး ကြားထဲမှာက ကိုယ်နဲ့ သူနဲ့ မတွေ့ဖြစ်ကြဘူးလို့ ပြောတာ။ သူကလည်း သူ့စာမေးပွဲနဲ့သူ၊ ကိုယ်ကလည်း ဆေးရုံကိစ္စနဲ့ဆိုတော့ တွေ့လည်း ပေါ့ပေါ့ပါးပါး စကားပဲ ပြောဖြစ်တော့တာ။ သူ ရည်းစားရှိလား မရှိဘူးလား ဆိုတာတော့ အတိအကျ မသိဘူး။”

“ဟင် ... အဲဒါကိုက သူမြတ် မခိုက်တာ။ ပြောတော့ ရှင်တို့က the Best friend တွေဆို Close friend တွေဆို။ ကိုယ့်ရဲ့အရမ်းနီးတဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်မှာ ရည်းစား မရှိ ရှိတောင် မသိဘူးလား။”

သူက တေးကို စိတ်ပျက်စွာ ကြည့်လိုက်သော်လည်း တေးကတော့ သူ့ကို ကြည့်မနေပေ။ ကြေးအိုးကိုသာ အားပါးတရ ငဲ့စားနေသည်။ ဝါသနာအရသာ ရစ်နေခြင်းဖြစ်ပြီး သူ့ထက် ကြေးအိုးကို ပိုစိတ်ဝင်စားနေပုံရသည်။ တေးဟာ အဲဒီလိုပဲ။ ရစ်စရာမရှိလျှင် ကိုယ့်ဆံပင်ကိုယ်တောင် လက်နဲ့လိမ်ရစ်နေမည့် လူစားမျိုးဖြစ်သည်။ ဒါကြောင့် သူမဆံပင်တွေဟာ ကောက်ထားတာ မဟုတ်ဘဲ လက်နဲ့လိမ်ရစ်ပါများလွန်းသဖြင့် ကောက်သွားသလားဟုတောင် သူက ထင်မိလေသည်။

“မရှိဘူး ထင်တာပဲလို့ ပြောပြီးပြီလေ။ ကိုယ်တို့ယောက်ျားလေးတွေက မိန်းကလေးတွေလို မဟုတ်ဘူးကွ။ ထမီယောက်ရဲ့ Personal ကို တစ်ယောက်က သိပ်ပြီးစိတ်ဝင်တစား မရှိကြဘူး ...

ပြောရရင်တော့ သိပ်မစပ်စုကြဘူးပေါ့ကွာ”

သူက တေးကို အမြင်ကတ်စွာဖြင့် ရွဲ့ပြောလိုက်သောအခါ တေးက စားသောက်ရင်းမှ သူ့ကို မျက်လုံးလှန်ကြည့်သည်။ အဲဒီလိုကြည့်ပုံမှာ သွေးအေးသော ကြည့်ပုံမျိုး ဖြစ်တာကြောင့် သူပင် နည်းနည်းလန့်ချင်သွားသည်။ တေးသာ သူ့နှင်းနီတို့ရဲ့ကိစ္စကို သိသွားတဲ့ တစ်နေ့မှာ ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်လာမလဲဆိုတာ သူ တစ်ခါမှ မစဉ်းစားကြည့်ခဲ့ဖူးပါ။

“ဟုတ်လား။ ဒါဖြင့်ရင့် ရှင့်သူငယ်ချင်း ခါလွန်မိုးက ကျွန်မတို့ကြားယဲ ဝင်ဝင်ပြီး ပါနေတာကြတော့ စပ်စုတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“အဲဒါက ခါလွန်မိုးပဲလေကွာ။ ကိုယ်မှ မဟုတ်တာ။ တေးရယ် ... ဒီနေ့ဟာ ကိုယ်နဲ့တေး နှစ်လနီးပါးခွဲပြီး ပြန်တွေ့တဲ့နေ့နော် ...

ဘာဖြစ်လို့ အတိုက်အခိုက်စကားတွေကိုပဲ ဆိုချင်နေရတာလဲ။ စကားအကောင်းပြောဖို့ အစီအစဉ်ပါမလာဘူးလား ... ဟင် ? ”

သူက တမင် Mood ထည့်ထားသော မျက်လုံးများဖြင့် စိုက်ကြည့်ကာ မေးလိုက်လျှင် တေးက ကျေနပ်သွားသလိုဖြင့် နည်းနည်းပြုံးလာသည်။ သူ့ကိုလှမ်းကြည့်လာသော အကြည့်များမှာလည်း ရွှန်းလက်လာသည်ဟု ထင်ပါသည်။ တေးက ကြေးအိုးဝန်းကန်ထဲမှ ငုံးဥတစ်လုံးကို ဆယ်စားရင်းမှ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်ကာ ...

“ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရှေ့မှာက အရေးကြီးတဲ့အချက်တွေကို မေးနေရတယ်လေ”

“ဟား ... ရစ်နေတာတွေက အရေးကြီးတဲ့ အချက်တွေလားကွာ”

“ဪ ... ကြီးတာပေါ့။ တေး မရှိတုန်း သူမြတ် ဘာတွေလုပ်နေသလဲဆိုတာ စစ်ဆေးမေးမြန်းဖို့ လိုတယ်လေ”

“ကိုယ်က ဘာလုပ်ရမှာလဲ တေးရာ။ ကိုယ့်မှာ ဘာလုပ်စရာတွေများ ရှိနေလို့လဲ။ ကိုယ့်အချစ်ကို အဲဒီလို မယုံသင်္ကာတွေ မလုပ်စမ်းပါနဲ့ ...

ကဲ ... ပြော၊ တေးဆိုမှာ ကိုယ့်အတွက် ကောင်း သတင်းလေးတစ်ခုခု ရှိနေမယ်နဲ့ တူတယ်”

အခါများစွာ၌ သူ မြင်ဖူးသမျှ တေးရဲ့မျက်နှာတို့ တွင် ယခုလက်ရှိ မျက်နှာသည် အနူးညံ့ဆုံး ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ထင်သည်။ တေးရဲ့မျက်လုံးများသည် တစ်နေရာသို့ နူးညံ့စွာ နှိပ်ကြည့်နေပြီးမှ စကားတွေက တစ်လုံးချင်း ထွက်လာသည်။

“တေးတို့ကို လူကြီးတွေက စေ့စပ်ပေးတော့မယ်တဲ့”

အဲဒီစကားသည် သူ့နားထဲသို့ မိုးကြိုးပစ်ချလိုက် သလို ဖြစ်သွားသည်။ တေးရဲ့မျက်နှာကို အလန့်တကြား ကြည့် မိတော့မလို ဖြစ်သွားပြီးမှ သူ့မျက်နှာကို မြင်မှာစိုးသဖြင့် ကပူကယာ ခေါင်းငုံ့လိုက်ရသည်။ ချက်ချင်းပဲ ဝမ်းသာသော အိုက်တင် တစ်ခုကို အမြန်ဖမ်းပြီးနောက် တေးကို မော့ကြည့်ရကာ ...

“တေးမေမေက ပြောတာလား”

သူ့အသံက တုန်တောင် တုန်နေမလား မသိပါ။ တေးကတော့ သတိထားမိဟန် မတူပါ။ နှစ်လတာ ဝေးကွာနေ သော မြန်မာပြည်က ကြေးအိုးဆီကနေ မျက်လုံးမခွာနိုင် ဖြစ်နေ သည်။

“အင်းပေါ့။ သူမြတ်ရဲ့အမေက ပြောမပြဘူးလား”

“ဟင့်အင်း ... အဲ ... ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့ညဘက်တော့ ကိုယ့် အမေက ပြောစရာရှိလို့ စောင့်နေမယ်၊ စောစောပြန်ခဲ့လို တော့ မှာလိုက်တယ်။ အဲဒီကိစ္စ ပြောမလို့လားတော့ မသိဘူး။ မနေ့ကလည်း နိုက်ဂျူတီရှိတော့ ကိုယ်နဲ့ မေမေနဲ့ ကောင်းကောင်း မတွေ့ဖြစ်ဘူး”

“ဟုတ်မှာပေါ့။ တေးကိုတောင် မနေ့ညကမှ ပြောတဲ့ဟာပဲ။ အဲဒါ တစ်ရက်လောက် သူမြတ်တို့ မိသားစုကို ထမင်းစား ဖိတ်ပြီး စေ့စပ်ဖို့ ရက်ရွေးမယ်တဲ့ ...

တေးကတော့ Valentine's Day ကို ရွေးချင်တယ်။ ခုမှ ဇန်နဝါရီလဆန်းပိုင်းပဲ ရှိသေးတာဆိုတော့ သူမြတ် လည်း အဲဒီနေ့ကိုတော့ အားအောင်လုပ်ထားလိုက်လေ။ အဲဒီနေ့က ပိတ်ရက်တော့ မဟုတ်ဘူး၊ တေး ကလင်ဒါ ကြည့်တာ မန်းဒေးကျတယ် ...

ဒါပေမဲ့ စေ့စပ်ပွဲပဲဆိုတော့ Week end ဖြစ်ဖို့က သိပ်အရေးမကြီးပါဘူး။ သူမြတ် သဘောထားကရော”

သူ့ သဘောထားကရောတဲ့။ သူကတော့ တေးကို စုတ်တရက် ဘာမှပြန်မပြောနိုင်စွာဖြင့် ကြောင်ငေးပြီး ကြည့်နေ မိသည်။ တကယ့်ကို လျှပ်တစ်ပြက်ရိုက်ချက်ပင်။ စေ့စပ်မယ်တဲ့

ရက်ရွေးတော့မယ်တဲ့။ စေ့စပ်ဖို့ မိဘတွေနဲ့အတူ ရက်ရွေးပြီဆိုမှ တော့ လက်ထပ်ဖို့ ဆိုတာလည်း ... ..။ သူက အတွေးထဲက မေးခွန်းကို ထုတ်ဖော်မေးမိသွားသည်။

“အဲဒီနေ့မှာ လက်ထပ်ဖို့ဒိတ်တွေ ဘာတွေပါ ဆွေးနွေးဖြစ် ကြမယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား ဟေး”

“ဟုတ်မယ် ထင်တယ်။ ဝေးလည်း အတိအကျတော့ မသိဘူးလေ။ မေမေ ပြောတာကတော့ စေ့စပ်တာနဲ့ လက်ထပ်ပွဲကို သိပ်မခြားဘူးလို့ ပြောတယ်။ စေ့စပ်တာ က ဖေဖော်ဝါရီဆိုရင် မင်္ဂလာပွဲကို သင်္ကြန်မတိုင်ခင်လုပ် မယ်လို့ ပြောတာပဲ”

ဘုရားသခင် ...။ သူက တေးရဲ့မျက်နှာကို ချောက်ချားစွာ မကြည့်မိအောင် အတော်ဂရုစိုက်လိုက်ရသည်။ ဒါပေမဲ့ အလွန်ပါးနပ်သော တေးသည် သူ့မျက်နှာကို နည်းနည်းတော့ အကဲခတ်မိသွားဟန်တူသည်။

“သူမြတ် ကြည့်ရတာ စေ့စပ်မယ် ဆိုတာကိုတောင် အံ့သြနေပုံနဲ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ... ဘာအံ့သြစရာရှိလို့လဲ။ တေးတို့က လက်ထပ်ဖို့အထိမစဉ်းစားဘဲနဲ့ Just for Fun အနေအထားနဲ့ပဲ ဆက်ဆံခဲ့တဲ့သူတွေမို့လို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ တေးကို အံ့သြနေတာ၊ အဟင်း ... နည်းနည်းထူးဆန်းနေတာ၊ အဲဒီလို ...”

သူက ပြောမိပြောရာတွေ ပြောထည့်လိုက်လျှင် တေးက မျက်မှောင်ကြွက်ကြည့်ကာ ...

“ဘာကို အံ့သြတာလဲ။ ဘာထူးဆန်းတာရှိလို့လဲ”

“ဪ ... တေးက အရမ်း Active ဖြစ်တဲ့ မိန်းကလေး မဟုတ်လား။ အလုပ်မှာလည်း ကြိုးစားတယ်၊ ထူးလည်း ထူးချွန်တယ်ဆိုတော့ ... ပြီးတော့ တေးအသက်က ခုမှ တွဲမိတီသရိုးပဲ ရှိသေးတာဆိုတော့ လက်ထပ်ဖို့ကို သိပ်စိတ်ဝင်စားသေးမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်လို့ပါ ...”

နောက်ထပ် နှစ်နှစ် သုံးနှစ်လောက်နေမှ လက်ထပ် ချင်မလားလို့လေ။ တေးဆီက လက်ထပ်တာနဲ့ ပတ်သက် ပြီး တစ်ခါမှလည်း မကြားဖူးလို့ပါ”

အလျှောက်ကောင်းသွားသည်ထင်။ တေးရဲ့မျက်နှာ သည် အနည်းငယ် ပျော့ပျောင်းသွားကာ အပြုံးပါးပါးလေး တစ်ခုဖြင့် ...

“တေးက အဲဒီလို အောင်မြင် တိုးတက်ချင်တဲ့စိတ်မျိုး ရှိပေမယ်၊ အိမ်ထောင်ပြုရတာကို စောတယ်လို့တော့ မတွေး မိပါဘူး ...”

အိမ်ထောင်တစ်ခုကို အောင်မြင်အောင် တည်ထောင်ထားတဲ့ အိမ်ထောင်ရှင်မိန်းမသားဘဝကိုလည်း ဂုဏ်ယူချင်သေးတယ်။ ပြီးတော့ Family Plan တွေလည်း စိစဉ်ချင်သေးတယ်။ သူ့မြတ်က ဆရာဝန်ဆိုတော့ ဒါတွေကို ပိုသိမှာပေါ့။ အဲဒါတွေကြောင့် အိမ်ထောင်ပြုရမှာ စိုးရိမ်တဲ့စိတ်မျိုး မရှိပါဘူး ...

ပြီးတော့ တေး အသက်က အခု ဧပရယ်ဆိုရင်ပဲ နှစ်ဆယ့်သုံးပြည့်ပြီ။ နှစ်ဆယ့်လေး နှစ်ဆယ့်ငါးဆိုတာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် အိမ်ထောင်ပြုဖို့ မစောတော့ပါဘူး။”

သူ ဘာပြောရတော့မည်နည်း။ သူသည် မထွေးနိုင်မအန်နိုင်သော အပြုံးကြီးတစ်ခုကို တေးထံသို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် အပ်နှင်းရင်းမှ ခပ်လေးလေးကြီးပင် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရတော့သည်။

“အိုခေလေ။ ဒါဆိုရင် ကိုယ် မေမေ့ကိုမေးပြီး တေးတို့အိမ်ကို လာခဲ့မယ်။ ဒီတစ်ပတ် Week End ဖြစ်ဖို့များပါတယ်”

“ဒီည ဖုန်းဆက်လိုက်လေ။ အန်တီနဲ့လည်း တေး ပြောမယ်။ အဲဒီနေ့ကျရင် အန်တီ ကြိုက်တတ်တဲ့ ဟင်းလေးတွေ စီစဉ်ထားရအောင်လို့”

တေးတို့ကတော့ အပိုင်တွေ လုပ်နေခဲ့ပြီ။ သူ့မြတ်ကတော့ အသက်တောင် ရှူလို့မဝတော့။ အခြေအနေတွေက သူ့ကို ချောင်ပိတ်နေပြီဖြစ်ကာ ထွက်ပေါက်လည်း မမြင်မိတော့။ အားကိုးတိုင်ပင်စရာ လွန်သည်လည်း သူ့ကို ဥပေက္ခာပြုထားခဲ့ပြီဖို့ သူ့အဖြစ်တွေကို သိနိုင်မှာ မဟုတ်ချေ။ သူ့အတွက် ရွေးစရာက ကံတရားရဲ့ အဆုံးအဖြတ်ကိုပဲ စောင့်မလား။ သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲ ဆုံးဖြတ်ရမလား ဆိုတာပဲ စဉ်းစားရတော့မည်။

လွန်သည် အရိပ်လေးတစ်ခုကို ဖျတ်ခနဲ တွေ့လိုက်သောအခါ ဘယ်သူဆိုတာ သိသဖြင့် ရုတ်တရက် ပေါ်လာသော စိတ်အရ ရင်မဆိုင်ချင်သည် ဖြစ်ရကာ ကားဘေး၌ ဝပ်ခနဲ ပုန်းလိုက်မိ၏။ သူနဲ့ကျမှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ကွာ။ အင်းလေ သူမကလည်း အလုပ်ကိစ္စနဲ့ သူကလည်း ကျောင်းကိစ္စနဲ့ လာရသည် ဖြစ်လေရာ ဆေးရုံဝင်းထဲမှာ တွေ့ရတာကတော့ မထူးဆန်းတော့ပြီ။ ထူးဆန်းတာကတော့ သူက ဒီကလေးမကို မဆုံချင်တာပဲ ဖြစ်တော့သည်။

သူမြတ်ရဲ့အကြောင်းတွေကို အားလုံးနီးပါးလိုလို သိထားသော သူဟာ သနားစရာကောင်းသော နွေတေးသီကို မျက်နှာချင်းမဆိုင်ချင်တော့ပါ။ သဗ္ဗေသတ္တာ ကမ္မကတာ ဟူသာ

သဘောထားချင်တော့သည်။ သူ့သာ စာရေးဆရာတစ်ယောက် ဆိုလျှင်တော့ မိန်းကလေးတွေသိအောင် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်လောက်တော့ ရေးချင်သည်။ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ကို အပေါ်ယံသွင်ပြင် လက္ခဏာတွေကြည့်ပြီး ဆုံးဖြတ်လျှင်တော့ အမှန်တရားနဲ့ ဝေးသွားနိုင်တယ် ဆိုတာပဲ ဖြစ်တော့သည်။ ခက်တာက လောကတွင် သူမြတ်လို ဟန်ဆောင်ကောင်းသော အကယ်ဒမီမင်းသားတွေကလည်း အများသားပဲ မဟုတ်လား။

သူက အတွေးနှင့်အတူ သူမ သွားလောက်ပြီအထင်နှင့် မတ်တတ်ထရပ်လိုက်သည်။ ကြည့်လိုက်တော့ တကယ်ပဲ သူမရဲ့အရိပ်ကို မတွေ့ရတော့။ ဒီတော့မှ ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းချပြီး တစ်ဖက်သို့ လှည့်လိုက်လျှင် လိမ်ပြာလွင့်ချင်သယောင် ဖြစ်သွားသော ခံစားချက်မျိုးဖြင့် သူမမျက်နှာ ဝင်းဝင်းပပကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ရုတ်တရက်မို့ ဆတ်ခနဲတောင် တုန်သွားချင်သောစိတ်ကို အမြန်ထိန်းသိမ်းကာ သူမကို ဟဲခနဲ သွားဖြဲပြလိုက်ရသည်။ စိတ်ထဲမှာ တွေးနေမိတာကတော့ သူမ ဘယ်နားကများ ဆောက်လာသလဲ ဆိုတာပင်။

“ဪ ... နွေတေးသီ။ မတွေ့ရတာ ကြာပြီနော်”
 “ရှင် ဘယ်သူ့ကို ပုန်းနေတာလဲ”

“ကိုယ်က ! ။ မင်းကို ! ”

“ဘာဖြစ်တယ်။ ကျွန်မကို ဘာကိစ္စနဲ့ ပုန်းနေရတာလဲ”

“ဪ ... မပုန်းပါဘူး။ ပုန်းစရာလားကွာ၊ တမင်ရဲ့ ခြေတံတဲဟာကို၊ ဘယ်လာတာလဲ”

“ဘယ်ကိုလာရမှာလဲ။ ဆေးရုံထဲမှာတွေ့တဲ့ ဥစ္စာ၊ ဆေးရုံထဲကိုပဲ လာတာပေါ့”

သူက အဲဒီအပြောကို ကျလည်းကျစွာဖြင့် အသာပြုံးကာ ခေါင်းယမ်းမိသည်။ နဖူးပေါ်အတိ ဆံနွယ်တွေကို နောက်ဘက်က ပိုက်ရို ဆံထုံးမြင့်မြင့်လေး ထုံးဖွဲ့ထားသော နေ့တေးသီသည် ဒေါနစိမ်းရောင် ဇာလက်ပြတ်အင်္ကျီကို အနက်ရောင်ခဲဘောင်းဘီတစ်ထည်ဖြင့် တွဲဖက်ဝတ်ဆင်ထားပြီး ကြောရှင်းအထာကျလှသည်။ ဒီလို မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် နှင်းနီဟာ လှပမှုရော၊ ဂုဏ်ကျက်သရေခြင်းရော၊ ဘယ်နေရာကမှ နှိုင်းယှဉ်၍ မရပါ။ သူ့မြတ် ဘယ်လိုမျိုး စိတ်ကူးထားပါလိမ့်။ အချစ်စစ်ကိုပဲ သူက ဂုဏ်ပြုရလေမလားဟု စေ့ခွဲမရ ဖြစ်ရသည်။

“အင်း ... ဆရာကြီးနဲ့ လာတွေ့တာနဲ့ တူတယ်။ တွေ့ပြီး ပြီလား။ မတွေ့ရသေးရင် သွားလေ”

သူမက သူ့ကို မျက်မှောင်ကြွတ်ကြွတ်ဖြင့် ကြည့်

ကာ ...

“နေပါဦး ... ရှင်က ကျွန်မကို ဘာကိစ္စနဲ့ နှင်လွှတ်နေတာလဲ။ ကျွန်မကို ရင်မဆိုင်ချင်စရာ ရှင်မှာ ဘာအကြောင်းတွေများ ရှိနေလို့လဲ”

သူက အဲဒီမေးခွန်းကိုတော့ သဘောကျလွန်းသဖြင့် ဟက်ခနဲပဲ ရယ်မိတော့သည်။ ဇွတ်ခေါ်ချင်တော့လည်း သူမပဲ။ အရောမဝင် လုပ်ချင်ခဲ့တော့လည်း သူမပဲ။ ပါးရည်နပ်ရည်ရှိသော သူမသည် သူ ရှောင်ချင်နေတာကိုလည်း ရိပ်မိနေသေးသည်။

“နှင်မလွှတ်ပါဘူး။ မင်းကို ရင်မဆိုင်ချင်စရာ အကြောင်းလည်း ကိုယ့်ဆီမှာ ဘာမှမရှိပါဘူး”

သူက အေးအေးဆေးဆေး ပြောလိုက်လျှင် သူမက သူ့ကို နက်နက်နဲနဲ စိုက်ကြည့်ကာ ...

“ရှင် ... သူ့မြတ်နဲ့ တွေ့ဖြစ်သေးလား”

“ဟင့်အင်း ... မတွေ့ဖြစ်တော့ဘူး”

သူမ မျက်လုံးတွေက ပိုမိုစူးရှသွားကာ ...

“ဘာဖြစ်လို့ မတွေ့ဖြစ်ကြတော့တာလဲ”

“ဒီလိုပါပဲ။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ရှုပ်နေကြလို့။ ကံ ... လိုယ်သွားစရာလေး ရှိသေးလို့ ခွင့်ပြုဦးကွာ၊ ဟုတ်ပြီလား”

သူက ဆက်မပြောချင်တော့သဖြင့် တကယ်ကို လှည့်ထွက်ဖို့ပြင်သည်။ အဲဒီအခါ သူမက ရှေ့မှပိတ်ရပ်ကာ

“နေပါဦး ... ရှင်ကို ကြည့်ရတာ သူ့မြတ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး တစ်ခုခုကို ဖုံးကွယ်ထားသလိုပဲ။ ရှင်တို့ ဘာတွေမဟုတ်တာ လုပ်ထားကြတာလဲ။ ရှင်ပုံစံကြည့်ရတာ လုံးဝမှမမှန်ဘူး”

သူက အဲဒီအပြောကို ကြိုက်ပဲကြိုက်စွာဖြင့် တဟားဟား အော်ရယ်မိလေသည်။ ဒါကြောင့်လည်း မိန်းမတွေကို ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် နှိမ်ထားတဲ့ စကားပုံတစ်ခုက ထွက်ပေါ်လာတာနော်။

“ရှင် ဘာရယ်တာလဲ”

“သဘောကျလို့ပါ။ ဒီမှာ နွေတေးသီ။ မင်းကို ငါ တစ်ခုပဲပြောမယ်။ သူ့မြတ်နဲ့ ငါနဲ့က မင်း နိုင်ငံခြားသွားတဲ့ အချိန်ကစပြီး ဒီနေ့အထိ လုံးဝမတွေ့ဖြစ်တော့တာပဲ။ အဲဒါ ငါ့ရဲ့အမှန်ဆုံး စကားတစ်ခွန်းပဲ ...

မတွေ့ဖြစ်တဲ့ လူနှစ်ယောက်မှာ မဟုတ်တာအတူတူ လုပ်စရာလည်း မရှိသလို သူ့အကြောင်းတွေ ကွယ်ထားစရာ ဘာအကြောင်းမှလဲ မရှိဘူး၊ ဟုတ်ပြီနော်”

“မဟုတ်သေးပါဘူး။ ငယ်ငယ်လေးတည်းက တွဲလာကြပါ တယ်ဆိုတဲ့ ရှင်တို့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က ဒီလောက် ကြာကြာ မတွေ့ဖြစ်ကြတော့ဘူးဆိုတာ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲလေ ...

“အဲဒီ တစ်ခုခုကို ကျွန်မ သိချင်တယ်”

“ဆောရီးပဲကွာ။ အဲဒါကတော့ မင်းအထင်ပဲ ဖြစ်မှာပါ။ ကိုယ်ကတော့ ဘာမှပြောစရာ မရှိဘူး”

“ရှင် ညာနေတာ”

သူက သူ့မျက်လုံးတွေထဲသို့ တည့်တည့်စိုက်ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်လျှင် သူက ကျစ်ခနဲ စုတ်သပ်မိကာ မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့ လှဲပစ်လိုက်သည်။ နွေတေးသီရယ်၊ မင်းကို ငါ ဘယ်လိုဖွင့်ပြောရမလဲ၊ မင်းကို နာကျင်အောင် မလုပ်ချင်တဲ့ ငါ ဟာ အဲဒါကိုတော့ တရားရဲ့လားဆိုတာ ပြန်ဆန်းစစ်နေရင် ငါ စိတ်တွေဟာ မတရားတာ တစ်ခုကို မခံချင်တာ သက်သက်ပဲလား။

ဒါမှမဟုတ် တွေ့စတည်းက ဘုကျကျအပြောတွေကို သဘောကျမှန်းမသိ သဘောကျခဲ့ရင် ငါ့ရင်ထဲက တစ်စုံတစ်ရာ ဟာ အရောင်ပြောင်းလဲလာချင်ခဲ့တာလား။ တော် ... ရူးချင်ပြီ တွာ။

“ကိုယ် သွားတော့မယ် နွေတေးသိ”

သူက ပြောပြောဆိုဆို ဖျတ်ခနဲ လှည့်ထွက်လိုက်လျှင် သူမက သူ မထင်ထားသော အပြုအမူကို ရုတ်တရက် လုပ်လိုက်တာဖြစ်သည်။ အဲဒါကတော့ သူ့ရဲ့လက်တစ်ဖက်ကို ဖျတ်ခနဲဆွဲထားတာဖြစ်ပြီး လှည့်ကြည့်မိသော သူပင် ကြောင်သွားရသည်။ သူမကလည်း လုပ်မိလုပ်ရာ လုပ်လိုက်တာ ဖြစ်သော်လည်း သူ လှည့်ကြည့်သောအခါ သူ့ကို အငေးသား ပြန်ကြည့်နေသည်။

နူးညံ့သော လက်တစ်ဖက်က သူ့လက်ကောက်ဝတ်ကို အုပ်မိုးဆုပ်ကိုင်ထားသည်မို့ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးက သွေးကြောတွေသည် အဲဒီနေရာမှာ ဆယ်ဆတိုးပြီး ခုန်ပေါက်သွားသည်ဟု ထင်သည်။ မျက်လုံးချင်း စက္ကန့်အတော်ကြာများ စိုက်ကြည့်နေပြီးနောက် ဘာကြောင့်မှန်း မသိဘဲ သူမက စတင်ပြီးအကြည့်လွှဲသွားကာ သူ့လက်တွေကို လွတ်ပေးလိုက်သည်။ ဘာကြောင့်မှန်း မသိဘဲ သူမက သူ့ကို ဆောရီးဟု ခပ်တိုးတိုးဆိုသည်။ ပြီးတော့မှ သူ့မျက်လုံးတွေထဲသို့ တည့်တည့်စိုက်ကြည့်လာကာ ...

“ကျွန်မ သူ့မြတ်နဲ့ စေ့စပ်တော့မယ်ဆိုတာ ရှင် သိလား”

သူ နည်းနည်း Shock ဖြစ်သွားသည်။ ဒီကိစ္စကို မျှော်လင့်ပြီးသား ဖြစ်သော်လည်း ဘာကြောင့်တုန်လှုပ်ချင်သလို ဖြစ်သွားလဲ ဆိုတာတော့ မပြောတတ်ပေ။ သူ့မအတွက် သူ့မြတ်ရဲ့အကြောင်းကို သိနေသူတစ်ယောက် အနေနဲ့ တုန်လှုပ်သွားတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် တခြားအကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့်လား သူ့ရုတ်တရက် ခံစားချက်တွေကို ဘယ်လိုမှ အမိအရ မဖမ်းဆီးနိုင်ခဲ့ပေ။

“မသိဘူး”

“Something is wrong”

တစ်ခုခုတော့ မှားနေပြီတဲ့။ ဟုတ်တာပေါ့ နွေတေးသိရယ်၊ မင်း မှားနေတာ ဟိုအရင်တည်းကပဲလေ။ လူတစ်ယောက်ကို အပေါ်ယံအမြင်နဲ့ ဆုံးဖြတ်တတ်တာရယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထင်ကြီးလွန်းတာရယ်တွေက မင်းရဲ့အကြီးမားဆုံး အမှားတွေပဲလေ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါတွေက ပြင်ဆင်မယ်ဆိုရင် အချိန်မီသေးတယ်။ ခက်နေတာက ... ..။

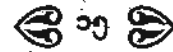
“ကောင်းပြီလေ။ ရှင် မပြောချင်ရင်လည်း ကျွန်မ ဇွတ်မမေးတော့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရှင်တို့ တစ်ခုခု ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိတယ်ဆိုတာကိုတော့ စိတ်ထဲမှာ တည့်ထားလိုက်ပါ ...

ကျွန်မတို့ စေ့စပ်ပွဲက ဖေဖော်ဝါရီ(၁၄)ရက်နေ့လေး
 မြရိပ်ညိုမှာ နံနက်ဆယ်နာရီလုပ်မှာ။ ကျွန်မက ရှင်တို့
 သူမြတ်ရဲ့အရင်းနှီးဆုံး သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အနေနဲ့
 လာခဲ့ဖို့ ဖိတ်ပါတယ်။ ကျွန်မ သွားတော့မယ်”

စကားသံအဆုံးတွင် သူတောင် ဘာမှမပြောရသေး။
 သူမက ခပ်စေ့စေ့ကြည့်ကာ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားတော့သည်။
 သူသည် ကားတံခါးကိုမှီကာ မောဟိုက်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ရသည်။
 မြရိပ်ညိုဟိုတယ် ဖေဖော်ဝါရီ(၁၄)ရက်နှင့် သူ မောဟိုက်ပြီး
 ကျန်နေခဲ့တာဟာ ဘယ်လိုများ ဆက်စပ်နေပါလိမ့်။ သူ့ရင်ထဲ
 မှာ တစ်စုံတစ်ရာအတွက် တာဝန်မကျေသလို အပြစ်မကင်းသလို
 ခံစားနေရတာကရော ဘာကြောင့်များလဲ။

တော်ပြီကွာ ... ဘာမှကို မစဉ်းစားချင်တော့ဘူး။
 ရှုပ်တယ်။

တစ်စုံတစ်ရာ သိနေခြင်းကို ဘာကြောင့် သိနေတာ
 ပါဟု လက်ဆုပ်လက်ကိုင်လည်း မပြနိုင်။ သက်သေလည်း မထုတ်
 နိုင်။ မဟုတ်ပါဘူးဟု ဘယ်သူကပဲပြောပြော ကိုယ့်စိတ်အာရုံထဲ
 မှာတော့ ဒါဟာ ဖြစ်ကိုဖြစ်နေတယ်ဟု သိနေသောကိစ္စဟာ ခက်
 တော့ ခက်နေသလို ဆန်းတော့လည်း ဆန်းလှသည်။ တေးသည်
 ကိုယ့်အိပ်ခန်းထဲမှာ အရှေ့ အနောက် လမ်းလျှောက်ကာ တစ်စုံ
 တစ်ရာကို ပြင်းပြင်းပြပြ စဉ်းစားတွက်ချက်နေမိသည်။

မျက်လုံးထဲမှာ အမှင်လိုမှ ထုတ်မရတာက ခါလွန်မိုး
 ရဲ့မျက်နှာဖြစ်ပြီး သူ့မျက်လုံးတွေထဲမှာ တေးအတွက် လျှို့ဝှက်
 ခြင်းတွေကို မြင်နေရသည်ဟု ထင်သည်။ အဲဒါဟာ ဘာလဲဆို
 တာတော့ အတိအကျ ခန့်မှန်းနိုင်သည်အထိ တေးက ပါရမီမရင့်

သန်သေးချေ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုခုကို သိနေသည်။ သိတာနဲ့ထပ်တူ
ပဲ ဒီကိစ္စဟာ သူမြတ်နဲ့ ပတ်သက်သည် ဆိုတာလည်း သံသယ
ရှိနေသေးသည်။

“ဒေါက် ... ဒေါက် ... ဒေါက်”

တံခါးခေါက်သံအဆုံးတွင် တံခါးနားသို့ လမ်း
လျှောက်ပြီး ရောက်ရှိနေသောတေးက တံခါးလက်ကိုင်ဘုကို ဆွဲ
လှည့်ပြီး ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ တေး ထင်တဲ့အတိုင်း ချိန်းထားသော
ခတ္တာပင် ဖြစ်ပါသည်။ ခတ္တာက တေးရဲ့ပုံစံကို တစ်ချက် အထဲ
ခတ်ကာ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။ လက်ထဲကအိတ်ကို စာရွဲ
ပေါ်တင်ရင်းမှ လူကိုယ်တိုင်ကလည်း တေးအခန်းထဲက ဆုံလည်
ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်သည်။

“လက်နှစ်ဖက် နောက်ပစ်ပြီး တောင်လျှောက် မြောက်
လျှောက်နဲ့ ဘာတွေစဉ်းစားခန်း ဝင်နေတာလဲ”

“ခတ္တာ”

တေးက တစ်ခုခုကို အသေအချာ ပြောတော့မည့်
ပုံစံဖြင့် ခေါ်လိုက်လျှင် ခတ္တာက စိတ်ဝင်တစားဟန်ဖြင့် တေးကို
ကြည့်နေသည်။ ရင်ထဲမှာ တစ်ခုခုရှိနေလျှင် မြဲမထားတတ်သော
တေးက ယတိပြတ် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ကာ ...

“နင် ဆဋ္ဌမအာရုံကို သိလား”

“သိသားပဲ။ အဖွဲ့ ဆိုထားတဲ့ အခွေကိုပြောတာ မဟုတ်
လား”

“သေလိုက်ပါတော့ဟာ။ ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ”

“သိဘူးလေ။ နင်ပဲ ဆဋ္ဌမအာရုံကို သိလားဆို။ ငါသိတာ
တော့ အဲဒါပဲ။ တခြား ဘာဆဋ္ဌမအာရုံတွေ ရှိသေးလို့တုန်း”

“ဝေးတယ်ဟာ”

“ဝေးတယ်ဟေ့ ... ဝေးဝေးပဲ။ ချစ်သူတွေချင်းတောင် ရင်
ဘတ်ချင်း မနီးနိုင်တဲ့ကိစ္စမှာ တို့က လိုက်ပြီးနီးမနေနိုင်
ပေါင်။ ခပ်ဝေးဝေးပဲ”

စောင်းလား မြောင်းလား ပြောနေသော ခတ္တာကို
တေးက မျက်စောင်းတစ်ချက် ပိတ်ထိုးကာ ပြန်လည်ရန်တွေ့တော့
မလို လုပ်ပြီးမှ လမ်းကြောင်းလွဲကာ လိုရင်းကိုပဲ ဦးတည်လိုက်
သည်။

“ငါ့စိတ်ထဲမှာ သူမြတ်နဲ့ ဓါလွန်မိုးကို ပုံစံမကျဘူးလို့
ခံစားနေရတယ်”

“ဟယ် ... သူတို့က Man to Man တဲ့လား၊ ဒုလ္လဘပေါ့”

“တော်စမ်းပါ ခတ္တရာ။ နင် ငါ့စကားကို ဆုံးအောင်နားထောင်ပြီးမှ နင် စကားပြောစမ်းပါ။ ဘာမှ မပြောရသေးဘဲနဲ့ ထင်ရာ မြင်ရာတွေ စွတ်ပြောမနေစမ်းပါနဲ့။”

“သိဘူးလေ။ နင် စဉ်းစားခန်းဝင်နေတဲ့ ပုံစံက အဲဒီလိုမျိုးကြီး ဖြစ်နေတာကိုး။ ကဲ ... ပြော၊ အစအဆုံး ... ပြော”

“နင် သိတဲ့အတိုင်းပဲ။ သူမြတ် ဆိုတာ ခါလွန်မိုးနဲ့ပေါင်းလွန်းလို့ ငါကတောင် သဘောမကျ ဖြစ်နေရတာ။ အခုသူတို့ သိပ်မတွဲဖြစ်ကြဘူးဆိုတဲ့အပေါ် ငါက တစ်ခုခုကို သံသယဝင်နေတယ် ...

သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ခုခု ဖြစ်နေတယ်လို့လည်း ထင်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ ထင်နေတာလဲ။ ဘာလဲ ... အခုနကမေးနေတဲ့ ဆဋ္ဌမအာရုံဆိုတာ အဲဒီ ထင်နေတာကို ပြောတာလား။”

“ဟုတ်တယ်။ နင်ပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ။ ငါတို့နှစ်ယောက်ကိုပဲ နင်က အပြင်လူ နေရာကနေ ဝင်ရောက်ခံစားကြည့်စမ်းပါ ...

နင်နဲ့ ငါနဲ့ အရမ်းတွဲကြတယ်။ ဘယ်ကိစ္စမဆို အတူတူတိုင်ပင် မခွဲစတမ်း ရှိကြတယ်။ အဲဒီလို နေလာကြရင်းမှ မတွဲကြတော့ဘူး၊ မတွေ့ဖြစ်ကြတော့ဘူး၊ ငါ့စေ့စပ်တော့မယ့် ကိစ္စကိုတောင် နင်က မသိတော့ဘူးဆို ဒါ တို့နှစ်ယောက် ဘာဖြစ်နေကြလို့လဲ”

“ပြဿနာတစ်ခုခု ရှိနေလို့ နေမှာပေါ့”

“အေး ... အခု သူမြတ်နဲ့ ခါလွန်မိုးတို့က အဲဒီလိုမျိုး ဖြစ်နေတယ်။ သူမြတ်နဲ့ ငါနဲ့ စေ့စပ်မယ့်ကိစ္စကို ခါလွန်မိုးက သိတောင် မသိဘူးတဲ့၊ ငါ ပြောမှပဲ သိတယ်။ ကဲ ... ဒါ သံသယဝင်စရာကိစ္စ မဟုတ်ပေဘူးလား။”

“ဟုတ်ပေတာပေါ့၊ ဟုတ်ပေတာပေါ့”

အရေးထဲမှ လာနောက်နေသော ခတ္တရာကို တေးကဗျာကံစာင်းတစ်ချက် ပိတ်ထိုးမိရင်းမှ ...

“နောက်မနေနဲ့ မိန်းမ။ ငါ တကယ်ပြောနေတာ”

“အေးလေ ... သံသယဝင်စရာ ရှိတော့ရော ဘာဖြစ်သလဲ။

“သူတို့ ယောက်ျားချင်းကောက်တာ နင်နဲ့ ဘာဆိုင်လဲ”

“အဲဒါကို ပြောတာပေါ့။ အဲဒီကိစ္စကို ငါ့စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုး ဖြစ်နေတာ။ တစ်မျိုးဆိုတာလည်း ဘယ်လိုပြောရမလဲနဲ့ မသိဘူးဟာ ...

စိတ်ထဲမှာ မတင်မကျကြီး ခံစားနေရတယ်။ ဒီကိစ္စဟာ ထင်တာထက် နက်နဲပြီး ကျယ်ပြန့်နေတယ်လို့ ထင်တယ်။ ငါ့စိတ်ရဲ့ ဆဋ္ဌမအာရုံထဲမှာ သိကို သိနေတယ်”

ခတ္တာက တေးကို ရူးသွားပြီလား၊ ကြောင်သွားပြီလားဟူသော အကြည့်မျိုးဖြင့် ကြည့်သည်။

“ငါ ရူးနေတာ မဟုတ်ဘူးနော်”

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရူးနေပြီလို့ ပြောတဲ့လူက ဘယ်တော့မှ မရူးဘူးတဲ့။ နင်ကတော့ ရူးနေတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတော့ ရူးနေတာ သေချာပြီပဲ ...”

ဘာဖြစ်နေတာလဲ မယ်တေးရာ။ နင့်ဟာကို ဟိုလိုလည်းမဟုတ် ဒီလိုလည်းမဟုတ်နဲ့ နင်ပဲ ခါလွန်မိုးနဲ့ခေါင်းတာ မကြိုက်ဘူးဆို။ သူ့မြတ်ကိုလည်း လိုက်ပြောနေတာပဲ မဟုတ်လား။ အခု နင် ဖြစ်စေချင်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်သွားတာပဲ မဟုတ်လား။ တော်ပြီပေါ့၊ ဘာတွေစားနေတာလဲဟာ”

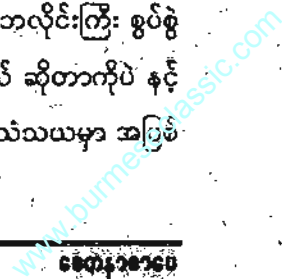
“ဟ ... အဲဒါကိုက သံသယဝင်စရာ အဖြစ်အပျက်ပဲလေ။ ငါ ပြောနေတုန်းက တွဲမြဲတွဲလျက်သား နှစ်ယောက်ဟာ ဘာကြောင့် အခုမှ ခွာပြနေရတာလဲ။ ငါ ပြောတုန်းက တောင် မပြတ်နိုင်ခဲ့တဲ့ သူမြတ်ဟာ ဘာကြောင့် ခုမှတွဲလက်ပြုတ်သွားရတာတဲ့လဲ ...”

ပြီးတော့ ... သူတို့ မတွေ့တော့တဲ့ကိစ္စမှာ ထူးဆန်းအံ့ဩစရာကောင်းတာက ခါလွန်မိုးက ပိုပြီးတိုင်းမာနေတဲ့ပုံစံပဲ။ ခါလွန်မိုးရဲ့ပုံစံကို သူ့မြတ်အပေါ် ပိုတင်းနေတဲ့ပုံစံရှိတယ်။ အဲဒါကို ငါက ထူးဆန်းတာ။ သံသယဝင်တာ။ ရင်ထဲမှာ မတင်မကျ ဖြစ်တာ”

“ဟင်း ... နင်ကိုက သံသယဖြစ်နေတာပါဟာ။ နင် စာရေးဆရာမ လုပ်ပါလားဟင်။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဇာတ်လမ်းတွေ စီနေတယ်”

“ဒီမှာ ခတ္တာမရဲ့။ မသိရင် မှတ်ထား။ လောကကြီးမှာ လေ တီထွင်မှုတိုင်းဟာ သံသယဖြစ်ဖွယ် ကိစ္စတွေကို အခြေခံထားတယ် ...”

လေယာဉ်ပျက်ကျနိုင်တယ်လို့ သံသယရှိလို့ လေထီးကို တီထွင်ထားတာ။ မှန်ကန်တဲ့ရှုထောင့်က ကြည့်တဲ့ သံသယဆိုတာ အကောင်းဘက်ကို ဦးတည်တယ်။ ကောင်းကျိုးပြုတယ်။ ခုလည်း ငါက သူတို့ကို ဘလိုင်းကြီး စွပ်စွဲနေတာ မဟုတ်ဘူး။ ငါ သံသယရှိတယ် ဆိုတာကိုပဲ နင်ကို ပြောပြနေတာ။ စွပ်စွဲမှု မရှိသရွေ့ သံသယမှာ အပြစ်မရှိသေးဘူး ...”

အိုဆေ ? ။ အဲဒီအထိ သဘောပေါက်တယ် မဟုတ်လား”

“ပေါက်တယ် ... ပေါက်တယ်။ မပေါက်ဘူး ပြောနေလည်း ငါ့ကို ဆက်ပြီးပြသနာရှာနေဦးမှာဆိုတော့ ပေါက်တယ် ပြောလိုက်တာပဲ ကောင်းတယ် ...

ကဲ ... အဲဒီတော့ နင်က ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ”

“ဘာလုပ်ချင်လဲဆိုတော့ သူ့မြတ်ကို ချက်ကင် လိုက်ရ လိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ်”

“ခါလွန်မိုးကိုရော”

“သူ့ကို ဘာလိုက်စရာလို့လဲ။ သူက ငါ လက်ထပ်မယ့် သတိုးသားလောင်းလည်း မဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ သူက တောင် သူ့မြတ်ကို ရှောင်ချင်နေတဲ့ ပုံစံမျိုးရှိတယ်လို့ ငါ မြင်တယ် ...

ဒီတော့ သူ့မြတ် ဘာတွေဟောင်းလဲနေလဲ ဆိုတာ သိဖို့အရေးမကြီးဘူးလား”

“အင်း ... နင်တွေ့တာလည်း ဟုတ်တုတ်တုတ်ပါပဲ။ စိတ်ရှုပ်တယ်ဟာ။ ဒီလိုဒုက္ခတွေ မခံစားချင်လို့ မြန်မာ့ ရိုးရာစစ်စစ် ရွှေတင်္ဂေန်နဲ့ပဲ လျှော်တာ ...

ဘာတွေမှန်းကို မသိဘူး။ ရည်းစားတစ်ယောက် ထားရတာ တကယ်ခေါင်းစားတယ်”

ခတ္တာ တွေးသလိုပဲ တေးလည်း တွေးတော့ တွေး မိသားပင်။ တေးကပဲ စိတ်မထားတတ်လို့လား။ ဒါမှမဟုတ် တကယ်ကို အာရုံနောက်စရာ ဖြစ်နေလို့လားတော့ မသိပေ။ တေးသည်လည်း ခုတလောမှာ အချစ်အပေါ်၌ စိတ်ရှုပ်လျက်ရှိနေ လေသည်။

“နင့်ကို ငါ တစ်ခုတော့သတိပေးမယ်နော် တေး။ သူ့မြတ် ကို နှင့်စိတ်ထဲမှာ သံသယရှိနေတယ်ဆိုတာ။ ဒါ နှင့်အထင် လည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒီတော့ ဒီကိစ္စကို နင် သူ့မြတ်ရှေ့ မှာ ယောင်လို့တောင် သွားမဟာမိစေနဲ့ ...

မဟုတ်ခဲ့ရင် နင်က ဖောင်းလဲ ဖြစ်မယ်။ ဟုတ်နေ တယ် ဆိုရင်လည်း သူ့ခြေလှမ်းတွေကို နင်က ရိပ်မိနေ တယ်ဆိုပြီး အသာနောက်ဆုတ်သွားဦးမယ်။ ဒီတော့ အဆိုး အကောင်း ဘာကိုမှ မဝေဖန် မပြောဘဲ ဒီအတိုင်း အသာ လေး ချက်ခံမယ်။ ဟုတ်ပြီလား”

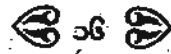
ဆရာမကြီး ခတ္တာက ဟုတ်တိပတ်တိ ပြောနေတာ ဆို တေးက ခေါင်းတဆတ်ဆတ် နားထောင်ကာ မျက်လုံးလဲတွင်

တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ပြေးမြင်လာသည်။ အဲဒီတစ်ယောက်
အဲဒီတစ်ယောက်ဟာလေ အကုန်လုံးကို သိမြင်သည်ဟု ထင်သည်။
ဒါပေမဲ့ ဘာကြောင့်များ နှုတ်ပိတ် နှုတ်ဆိတ် နေရတာလဲ။

သင်းလည်ပင်းကို ညှစ်လို စကားလုံးတွေသာ ထွက်
လာမယ်ဆိုရင် အားပါးတရ ညှစ်ပစ်ချင်လိုက်တာ။

ဝေဝနီစာ၊ အကြံပြုစား၊ ဒီတဲသက်စာများ တော်တိုပါလှိုင်
တပုတ် ဘဝ၊ သုမာလာ (၆)လမ်း၊ သုမာလာအိမ်ရာ၊
သက်နိုးကုန်နိဗ္ဗာန် ဝို၊ ရေးသားပေးပို့နိုင်ပါသည်။

သုမြတ်ကို ဘယ်လို Checking လိုက်ရမလဲဆိုတာ
နည်းလမ်းစဉ်းစားသော တေးသည် သူ့ဖုန်းကို ခေါ်ရာတွင်
လူကြီးမင်းနှင့် အကြာကြီးတိုးသဖြင့် အဲဒီစိတ်ကူးကို ဖျတ်ခနဲ
ရခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့ရဲ့ဖုန်း list ကို ကြည့်ချင်လာသည်။ အဲဒီ
list မှာ ဘယ်သူနဲ့ ... အင်းလေ ... ဘယ်ဖုန်းနံပါတ်နဲ့အများဆုံး
ပြောထားသလဲဆိုတာ ပေါ်လာမှာဖြစ်သည်။ လူတစ်ယောက်မှာ
သူ အမြဲကိုင်တတ်သော ကိုယ်ပိုင်ဖုန်းတစ်လုံး ရှိသည်ဆိုပါ
ဧတု။

သူ့မှာ ရည်းစားရှိခဲ့လျှင် စကားအပြောဆုံး ဖုန်း
နံပါတ်မှာ သူ့ရည်းစားရဲ့နံပါတ်ပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။ ရည်းစားနှစ်
ယောက် ရှိခဲ့ရင်လည်း ရည်းစားနှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ နံပါတ်တွေ

ပေါ်ဟု တေးက ခပ်ချဉ်ချဉ် တွေးမိကား မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရဲ့ ကူညီမှုနှင့် သူ့ရဲ့ဖုန်း list တွေကို ထုတ်ယူကြည့်လိုက်သည်။ တွေ့ပါပြီ။ တေး ထင်ထားတဲ့အတိုင်း ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဖြစ် သော သူ့ရဲ့ဖုန်းမှာ အမယ်စုံသော ဖုန်းနံပါတ်တွေကို အများအပြား တွေ့ရသည်။

အဲဒီထဲကမှ ထူးထူးခြားခြား တွေ့ရတာက ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခုပဲဖြစ်သည်။ ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး၏ ငါးသိန်းတန် ဖုန်းဟုသိရသော အဲဒီဖုန်းနံပါတ်ဟာ သုမြတ်ရဲ့ခေါ်ဆိုမှု အများဆုံးဖြစ်ကာ သုမြတ်ထံသို့လည်း ခေါ်ဆိုမှုအများဆုံးဖြစ်သည်။ တေးကတောင် အဲဒီလောက် ကပ်မလိုက်ချေ။ အဲဒါ ဘယ်သူ့ထံ ဘယ်သူလဲ ဆိုသော မေးခွန်းတွေက တေးရဲ့ခေါင်းထဲတွင် ချာချာလည်ပြီး ရိုက်ခတ်လာသည်။

ထပ်ဆင့်တေးပြီး သိလာရသော အသိများအရ အဲဒီဖုန်းနံပါတ်များမှာ တေး နိုင်ငံခြားသွားချိန်မှာ အဆုံးဆုံးဖြစ် သည်။ အပြန်အလှန် ခေါ်ဆိုမှုများ အများဆုံးဖြစ်ပြီး ထူးခြားတာ တစ်ခုက တေး သိထားသော ခါလွန်မိုးနှင့် သုမြတ်တို့ ဖုန်းဖြော ဆိုမှု မရှိခြင်းပဲ ဖြစ်တော့သည်။ တေးသည် တစ်ခုနှင့်တစ်ခုထိ ဆက်စပ်တွေးရင်း တွေးရင်းနဲ့မှ ရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်လာသည်။

နှလုံးသွေးတွေက တဒိတ်ဒိတ်တိုးလာသည်။ ရင်ခုန်တာကြောင့် တော့ မဟုတ်ပေ။ ဒေါသစိတ်တွေက သွေးဆဲလ်တွေမှတစ်ဆင့် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးသို့ ပျံ့နှံ့နေခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။

တေးက အလွန်ဒေါသကြီးတတ်သည်။ ထစ်ခနဲဆို အဲဒီဒေါသက ထွက်ပြီးသားဖြစ်လျှင် ဝုန်းဒိုင်းကြီးလည်း ပေါက်ကွဲ ပြီးသား ဖြစ်တတ်သည်။ သုမြတ်ဆီမှာ တေး မသိသော ဇယား တစ်ခုခုကတော့ ရှိနေခဲ့ပြီ။ သေချာနေခဲ့ပြီ။ ဖြစ်နိုင်လျှင် သုမြတ် ရဲ့ရှေ့သို့သွားကာ ဖုန်း Call Lists စာရွက်ကြီးကိုပြုလျက် ဒါ ဘာတွေလဲဟု အာခေါင်ခြစ်ကာ အော်ဟစ်မေးပစ်ချင်လှသည်။ ထုရိုက် ပုတ်နှက်ပြီးတော့လည်း မေးပစ်ချင်လှသည်။

ဒါပေမဲ့ တစ်ဖက်က သတိပေးနေသော စိတ်က လည်း နေဦး ... အချိန်မတန်သေးဘူး၊ ဒီဒေါသက မထွက်သင့် သေးဘူး၊ အောင့်ထားဦးဟု နှိုးဆော်နေသေးသည်။ ဒါဟာ ဘာလဲ ? ၊ အန္တရာယ်ရှိသော ကိစ္စဆိုတာ ဘယ်အရာက လှုံ့ဆော်နေမှန်းမသိ လှုံ့ဆော်နေကာ တစ်ခုခု ဆိုတာကိုလည်း သိ နေသည်။ တေး တော်တော်ဒေါသထွက်နေတာမို့ ကိုယ့်ဒေါသ ကိုယ် ပြန်မျိုးချနေရတာကလည်း ရောဂါတစ်မျိုးပင်။ ထပ်ဆင့် ဒေါသထွက်စရာ ကောင်းတာက တေးသည် သိခွင့်ရခဲ့သော ဖုန်း

နံပါတ်ကိုနှိပ်၍ ခေါ်ဆိုကြည့်လိုက်လျှင် ထင်ထားတဲ့အတိုင်း မလွဲစွာ မိန်းကလေးအသံတစ်ခုက နားထဲသို့ တိုးဝင်လာသည်။

“ဟယ်လို”

ဟယ်လိုနစ်လုံးတည်း နားထောင်လိုက်ရတာနဲ့တို နားထဲမှာ အိမ်မိန်းကလေး အသံကြောင့် တေး ရင်ထဲမှာ ဖျင်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

တေးက ဘာမှထပ်မဖြောသဖြင့် တစ်ဖက်က ထပ် မေးသည်။

“ဟယ်လို ... ဘယ်သူပါလဲ”

“ဪ ... ဥမ္မာလား မသိဘူး”

“ရှင် ... မဟုတ်ပါဘူး။ အခု ပြောနေတာ ဘယ်သူလဲ မသိဘူးနော်”

တေးကြားဖူးသမျှသော အသံတွေထဲတွင် ဒီအသံ လောက် ပျစ်ချွဲကာ အိညောင်ညက်နိုင်သော အသံမျိုး တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးသေးချေ။ တော်တော်ကြီးကို အိညောင်ညက်သော အသံ ဖြစ်ကာ ယောက်ျားတွေကို တော်တော်ဖမ်းစားနိုင်မည့် အသံမျိုး ဖြစ်သည်။ တချို့က နဂိုညောင်တာမျိုး ရှိသည်။ မွေးကတည်းက မလှုပ်တလှုပ် မပွင့်တပွင့်ဖြစ်ပြီး သွားလည်းမလှုပ်တလှုပ်၊ လာ

လည်း မလှုပ်တလှုပ်ဖြစ်ကာ နေရာတကာမှာ အေးပြီး မလှုပ် တလှုပ် ဖြစ်သည်။ ဒါမျိုးကို တေးက လက်ခံပေးလိုရသည်။

တချို့ကတော့ မွေးလာကတည်းကလည်း မလှုပ် တလှုပ် မဟုတ်ဘဲ ပျံချက်ကတော့ ထရုတ်ကနေသည်ဟူသော အစားမျိုးထဲကဖြစ်ကာ နောက်ကျမှ ဘယ်လိုလူမြေရှင် အိညောင် ညက် ဖြစ်သွားလဲတော့ မပြောတတ်။ ကိုယ်တိုင်လည်း ပွင့်ပွင့် လင်းလင်း စိတ်မြန်ကိုယ်မြန် နေတတ်သူ တေးသည် အဲဒီလို အိညောင်ညက်တွေကို သိပ်ပြီး ကြည့်မရချင်ပေ။ မိန်းကလေး အချင်းချင်း အိညက် အိညက် လာလုပ်နေလျှင် ပိုဆိုးသေးသည်။

အခုလို ကိုယ်နှင့် Shock ရှိသောသူက အိညောင် ညက် ပထမတန်းစား ဖြစ်နေသောအခါ ပိုတောင်ဆိုးသေးတော့ သည်။

“ဟို ... ဒါ ဥမ္မာ ဖုန်းလားလို့ပါ”

နဂိုတည်းက မကြည်သောကြောင့်ထင်။ တေး အသံက ခပ်ဆတ်ဆတ် ဖြစ်သွားသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး မမ။ ဒါ နင်းရဲ့ဖုန်းပါ”

“ဪ ... တို့ သိထားတာ ဥမ္မာရဲ့ဖုန်းနံပါတ်လားလို့”

ဟို ... ပြန်ဝယ်လိုက်တာလား”

“ဟင် ... မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါ ကတ်ချိုးပြီး ကိုင်တာပါ။
ဘယ်သူ့ဆီကမှ ပြန်ဝယ်ထားတာ မဟုတ်ဘူး။ ကတ်
အသစ်ပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်။ ဒီနံပါတ်ကို ဆက်နေကြလား။”

“ဆောရီး ... မှားသွားပြီ”

တေးက ဆက်ပြောချင်စိတ် မရှိတော့သဖြင့် ဖုန်းကို
ပိတ်ချလိုက်သည်။ လက်ထဲမှာ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားသော
ဖုန်းသည် ဘီယာဘူးခွဲတစ်လုံး ဆိုပါက ရွံ့တွလိမ်ကျစ်သွားမည်
ဟု ထင်သည်။ အခုတော့ မာကျောကျစ်လျစ်သော ဖုန်းပြားပြား
လေးမို့ ဘာမှပုံမပျက်။ ဖုန်းကသာ ပုံမပျက်သော်လည်း တေးရဲ့
တည်ငြိမ်သော နှလုံးသွေးတွေကတော့ ပုံပျက်နေခဲ့ပြီ။

ဒီ အိညောင်ညက်မနှင့် သုမြတ်ဟာ တစ်နည်းတစ်ပုံ
ပတ်သက်နေပြီဆိုတာ တေး ရိပ်မိနေခဲ့ပြီ။ တေးသည် ဒေါသတွေ
ကို တတ်နိုင်သမျှ ချုပ်တီးကာ သုမြတ်ရဲ့အခြေအနေကို လေ့လာ
ဖို့ အစီအစဉ်တွေကို အကွက်ချရသည်။ သူနှင့် အိညောင်ညက်
တို့ကို လေ့လာဖို့ အစီအစဉ်တွေကို အကွက်ချရသည်။ သူနှင့်
အိညောင်ညက်တို့ကို အမိဖမ်းနိုင်ဖို့ရာသည် သုမြတ်ကို နောက်
ယောင်ခံလိုက်မှ ဖြစ်မည်ဆိုတာကို သိတဲ့အတွက် Checking
လိုက်ဖို့အတွက် အကွက်ချရသည်။ လုံးဝရိပ်မိခြင်း မရှိအောင်

ပိပိရီရီ စီစဉ်ရမှာ ဖြစ်တာကြောင့် တေးဟာ သေချာစွာ စဉ်းစား
ရသည်။

အဲဒီအချိန်အတွင်းမှာ သုမြတ်ကို ဖုန်းတောင်းမဆက်
ဖြစ်ချေ။ ခုချိန်ဟာ ဇန်နဝါရီလဆန်းမို့ ဖေဖော်ဝါရီမှာ စေ့စပ်ဖို့
ကိစ္စတွေအတွက် လူကြီးတွေ အလုပ်ရှုပ်နေကြသော်လည်း တေး
က ကိုယ့်ကိစ္စနှင့်ကိုယ် ရှုပ်နေသည်။ အလကားနေရင်း ဒေါသ
ထွက်နေသော စိတ်နှင့်အတူ အလိုမကျသော သုန်သုန်မှုန်မှုန်
မျက်နှာတို့ကြောင့် တေးရဲ့မိခင်ကပင် ပြောယူရသည်။ အင်္ကျီ
အပ်ဖို့လည်း စိတ်မဝင်စား၊ အစားအသောက်ကျွေးဖို့လည်း စိတ်
မဝင်စားသော တေးကို အမေလုပ်သူကတောင် ကြည့်မရချင်တော့
လေ။

“ဟဲ့ ... မိတေး။ နင့် စေ့စပ်ပွဲက ဖင်ထဲဝင်တော့မယ်နော်၊
ခုထိဘာမှလဲ အသေအချာ မစီစဉ်ရသေးဘူး။ ဘာဝတ်မှာ
လဲ ဘာကျွေးမှာလဲ”

ဘာမှလဲ မဝတ်ချင်၊ ဘာမှလဲ မကျွေးချင်ဘူးဆို
တာတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အသိဆုံးပဲ ဖြစ်တော့သည်။ ဖြစ်နိုင်
လျှင် ဒီစေ့စပ်ပွဲကို လုပ်ချင်စိတ်တောင် မရှိတော့ဘဲ ဖျက်တော့
မယ်ဟု ကြီးဝါးပစ်ချင်စိတ်အား အတော့ကို ထိန်းချုပ်ထားရတာ

ဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့ လူကြီးတွေကြားမှာ ပြဿနာဖြစ်လာခဲ့လျှင် တေးက ဘာကြောင့်ပါဆိုပြီး သက်သေသာဓက ပြနိုင်ရမည်။ အခုချိန်မှာ ကိုယ့်ဘက်က မတိကျ မသေချာဘဲ ရမ်းသမ်းပြောလိုက်လျှင် သူ့အပြစ်က ကိုယ့်အပြစ် ဖြစ်လာမည်။

မတိကျ မသေချာဘဲလည်း ရမ်းမပြောရဲသေး။ တော်ကြာ ဟိုလူလည်က ရိပ်မိပြီး ခြေလှမ်းတွေကို လုံခြုံစွာ သိမ်းထုပ်လိုက်လျှင် တေးက လိုက်ရတာ ခက်သွားဦးမည်။ ဒီတော့ တေးသည် မထွေးနိုင် မအန်နိုင်သော ဒေါသနှင့်ဒုက္ခကြီးကို သယ်ပိုးထုပ်ပိုက်ကာ လူက ဘီလူးမနဲ့တောင် တူလာသလား တော့ မပြောတတ်တော့ချေ။ ကျန်တဲ့လူတွေကတော့ တေးခံစား နေရတာတွေကို ဘယ်သူမှ မသိကြချေ။ သူမြတ်ကိုယ်တိုင် ပင်လျှင် မသိ။

စိတ်ကူးပေါက်၍ ဖုန်းဆက်တုန်းကတောင် အချိုးတွေပြောင်းကာ ငြိမ်သက်သဘောကောင်းနေသည်ဟု ထင်ရသော တေးကို အံ့ဩနေသော လေသံဖြင့် ...

“တေး ... ခုတလော အလုပ်တွေ ရှုပ်နေသလား။ ကိုယ့်ဆီတောင် ဖုန်းမဆက်နိုင်သလိုပဲ”

“အင်း ... သူမြတ်လည်း ရှုပ်နေမယ် ထင်လို့ပါ”

အော်ဂလီဆန်ဖို့ ကောင်းလေစွ။ လောကမှာ ကိုယ်မနစ်သက် ဒေါသထွက်ကာ ကိုယ့်ကို ဘတ်ထားသော လူတစ်ယောက်ကို ဘာမှမဖြစ်သလို ပုံစံဖြင့် ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဆက်ဆံပြနေရတာက တော်တော်အော်ဂလီဆန်ဖို့ ကောင်းသည်ဟု ထင်သည်။

“ဟုတ်တယ် တေးရာ။ ကိုယ်လည်း ခုတလောမှ အလုပ်တွေ အရမ်းရှုပ်နေတာ ဆရာကြီးကလည်း တောက်လျှောက်ခေါ်နေတော့လေ ...

တေးနဲ့တောင် အေးဆေးမတွေ့ဖြစ်တော့ဘူး။ ဒီတစ်ပတ်ဆန်းဒေးကျရင် တေး အားလား။ Hot Pot လေး ဘာလေး သွားစားကြရင် မကောင်းဘူးလားလို့”

“ဆန်းဒေး ညနေပိုင်းလား။ ရုံးမှာ OT ဆင်းပေးရမယ် ထင်တယ်။ မအားလောက်ဘူး”

“ဟုတ်လား။ အင်း ... အားတယ်ဆိုလည်း ဖုန်းဆက်လိုက်ပေါ့။ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ ခုတလော တစ်ခုခု လိုနေတယ်လို့ ထင်နေတာရှိတယ်။ သိလား တေး”

“.....”

တေးက စိတ်ကုန်သောကြောင့် ပြန်မဖြေဘဲ နေမိသည်။ ဘာမှမပြောသောကြောင့် စဉ်းစားနေသည်ဟု ထင်ကာ သူကပဲ ဆက်ပြောသည်။

“တေးရဲ့ရန်တွေ စကားတို့၊ အရစ်စကားသံလေးတွေ မကြားရလို့လေ။ အမြဲကြားနေကြမို့လို့လားတော့ မပြောတတ်ဘူး။ အဲဒါတွေ မကြားရတော့ လူက တစ်ခုခု လိုနေတယ်လို့ ထင်မိတယ်”

သွားသေလိုက်။ တေးက စိတ်ထဲမှ ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ကျိန်ဆဲမိသော်လည်း ပါးစပ်ကတော့ ပြုံးပြုံးလေးနှင့်ပင် ...

“ဟုတ်လား။ ဒါမျိုးက ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ ဆိုက်ကိုသဘော တရားအရဆိုရင် ဒါဟာလည်း မသိစိတ်ရဲ့ စွဲလမ်းမှုတစ်ခုပဲလေ ...

အလေ့အကျင့် ဖြစ်နေတဲ့ အရာတစ်ခုဟာ ဖျောက်ဖို့ ခဲယဉ်းတတ်တယ်။ ဒါကြောင့် သူမြတ်လည်း စွဲလမ်းနေတာ နေမှာပေါ့”

“ဟာ ... အဟင်း ဟင်း”

အသံကိုက မသတိချင်စရာဟု တေးကတော့ ချိုးချိုး ဖဲ့ဖဲ့တွေးပစ်လိုက်သည်။ အဲဒီနောက်မှာတော့ တေးက စကားဆက်

ပြောချင်စိတ် မရှိတော့သဖြင့် စကားစပြတ်ကာ ဖုန်းကိုချပစ်လိုက်လေသည်။ သူမြတ်က တေးကို ချိန်းဆိုသော တနင်္ဂနွေနေ့ကို စစ်ဆင်ရေးနေ့အဖြစ် သတ်မှတ်ကာ အဲဒီနေ့မှာ ချောင်းဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ချောင်းလျှင်လည်း ကိုယ့်ကို သူ မမှတ်မိဖို့ က ရုပ်ဖျက်ဖို့ လိုအပ်သည်ဖြစ်လေရာ တေးသည် ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်လို ရုပ်ဖျက်ဖို့ရာအတွက် ယောက်ျားအဝတ်အစား၊ ဆံပင်တု ဘာညာ ဝယ်ဖို့ရာအတွက် စနေနေ့မှာ ရှေ့ပင်းမောလ်တစ်ခုသို့ ထွက်လာခဲ့ရသည်။

ယောက်ျားလေးပစ္စည်းတွေချည်း သီးသန့်ရောင်းသော ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်ရတာဟာ မိန်းကလေးပစ္စည်းတွေရောင်းသော ဆိုင်ထဲသို့ ယောက်ျားတစ်ယောက် ဝင်ရတာထက်တော့ မျက်နှာပူစရာ မကောင်းတာရော၊ နဂိုတည်းက သတ္တိရှိတာကြောင့်ရော တေးက ခပ်တည်တည်ပင်။ လိုအပ်သောပစ္စည်းတွေ ဝင်ဝယ်ပြီး ပြန်အထွက်မှာပဲ တစ်စုံတစ်ယောက်နှင့် တိုက်မိမလို့ဖြစ်သည်။

တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် နင် ဘာလဲ၊ ငါဘာလဲ မော့ကြည့်ကြတုန်းမှာ ဘယ်သူက ဘာလဲဆိုတာ သိသွားကြသည်။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပါပဲလား သူ့ကို ယောက်ျားလေး အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းဆိုင်မှာ တွေ့ရတာ အဆန်းမဟုတ်ပေမယ့် သူမြတ်

ကို Checking လိုက်ဖို့ ပစ္စည်းလာဝယ်သည် ဆိုကာမှ သူ့နဲ့တွေ့
တာ နည်းနည်းတော့ ဆန်းနေသည်။

“ဪ ... မင်းကိုး”

တေးကတော့ ရှင်ကိုးဟု ပြန်မပြောချင်သဖြင့် သူ
ကို နှုတ်ခမ်းစေပြီး ကြည့်နေမိသည်။ သူက တေးလက်ထဲက
အထုပ်တွေကို တစ်ချက်ခွဲကြည့်ကာ ...

“ဘာလဲ ... သူ့ဖြတ် အတွက် လာဝယ်သလား”

စာရင်းမရှိပါဘူးဟု လွတ်ခနဲ ထွက်သွားမိတော့မလို
ဖြစ်သွားသော ပါးစပ်ကို အမြန်ပိတ်ကာ ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်
ပြလိုက်သည်။ သူ့မျက်လုံးတွေက အဲဒီတစ်ခဏမှာ မျက်ခနဲ
အရောင်ပြောင်းသွားသလိုပဲ။ ဘာဖြစ်သွားတာလဲ။ အဲဒီလို ခုဆီ
စလောက်လေး ပြောင်းလဲသွားတာကိုပဲ တေးက သင်္ကာမကင်း
ဖြစ်နေတာဖြစ်သည်။ သူ့ထံမှာ တေး မသိသော လျှို့ဝှက်စုတစ်ခုခု
ရှိနေသည်ဟု ထင်သည်။

“ရုံးပိတ်ရက်မှာ တစ်ယောက်တည်း ရှေ့ပင်းထွက်လာတာ
ပေါ့။ တစ်ယောက်တည်း လာတဲ့သူအချင်းချင်း ဂုဏ်ပြုတဲ့
အနေနဲ့ မင်းကို တစ်ခုခုကျွေးပါရစေ ...

အချိန်က ဟဲဗီးဆွဲလို့ရနေပြီပဲ။ ဘာစားမလဲ”

“မစားချင်ပါဘူး။ ရှင် သွားစရာရှိတာ သွားပါ”

“ဪ ... သွားစရာက အထူးတလည် မရှိပါဘူး။ စာ
ကျက်ရတာ ကျောင်းတက်ရတာ ညောင်းလာတာနဲ့ ဟိုနား
ဒီနား ထွက်လာတာ။ ကိုယ်တို့အိမ်က ဒီမောလ်ကြီးနားမှာ
ပဲ ...

ဘာဖက်ရှင်တွေ ခေတ်စားနေလဲဆိုပြီး ဒီထဲကို
လျှောက်ကြည့်တာ”

“မျက်စိအစာကျွေးတယ်လို့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဝန်ခံလိုက်
ခမ်းပါ”

တေးက အဲဒီလို ပြောလိုက်လျှင် သူက ဟက်ခနဲ
ရယ်မောသည်။ ခေါင်းကိုအသာငဲ့ကာ ဟက်ခနဲ ရယ်မောပုံသည်
ဘာကြောင့် ကြည့်ကောင်းသွားမှန်း မသိပေ။ ငေးခနဲ ဖြစ်သွား
ပြီးမှ အကြည့်တို့ကို ချက်ချင်း ရုပ်ရသည်။

“ဟား ဟား ... မင်းနဲ့ ကိုယ်နဲ့တောင် အေးအေးဆေးဆေး
စကားမပြောရတာ ကြာပြီ။ လာပါ ... ဒီထဲက ကော်ဖီ
ဆိုင်ပဲဖြစ်ဖြစ် ခဏ ဝင်ထိုင်ကြရအောင်။ ကိုယ် ကျွေးမှာ
ပါကွ”

တေးက ဒီတစ်ခါတော့ ထပ်မံ မငြင်းဆန်တော့ဘဲ သူနဲ့အတူ ကော်ဖီဆိုင်ထိုင်ဖို့ လက်ခံလိုက်သည်။ သူ ပြောသလိုပင် သူတို့အိမ်က ဒီနားမှာဆိုတာ ဖြစ်နိုင်မလားတော့ မသိပါ။ သူ ဝတ်စားတာက ခုပဲစာကျက်နေရာက ထလာသယောင် တီရှပ်နှင့် ဘက်ဂီဘောင်းဘီပွဖြစ်သည်။ အင်္ကျီအရောင်ကလည်း သူ့မို့ ဝတ်တတ်သည့် မိတ်ကပ်ရောင်အရင့် ခေါ်မလား သခွား ရောင်ခေါ်မလား ဖစ်တင်တီရှပ်ဖြစ်သည်။

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ သူ့ပုံစံကတော့ သူများတွေနဲ့ သိပ်မတူဘဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ရှိလှသည်ဟု တေး ပထမဆုံး သတိထားမိလာသည်။ ကိုယ်တိုင်ယူစနစ် ကော်ဖီဆိုင်လေးမို့ သူက တေးကို မျက်ခုံးပင့်ကြည့်ကာ ...

“ဘာစားမလဲ၊ ဘာသောက်မလဲ၊ ပြောပါကွယ်”

တရင်းတနီးဆန်သော သူ့ပုံစံကြောင့် တေးက သိပ်မကြိုက်ချင်သလို ဖြစ်သွားသော်လည်း အဲဒီလို Free style ကိုလည်း တစ်ဖက်က သဘောကျမှန်းမသိ သဘောကျတာလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိထားမိသည်။ လူတစ်ယောက်ကို သူ့ရဲ့ ဟန်ပန်စတိုင်လ်တွေကို လက်မခံနိုင်ပေမယ့် နှစ်သက်သလိုလို သဘောကျသလိုလို ဖြစ်တာကလည်း ဘာသဘောလဲတော့ မပြော တတ်ချေ။

“ကော်ဖီပဲ”

“မှန်ရော ... ချစ်ကိတ်ဟဲ့ယူခဲ့မယ်လေ ကြိုက်တယ် မဟုတ်လား”

ချစ်ကိတ်ဟာ တေး အကြိုက်ဆုံး ကိတ်အမျိုးအစား တစ်ခုမို့ တေးက ဘာမှမပြောဘဲ နှုတ်ဆိတ်နေလျှင် ဝန်ခံသည့် သဘောပဲဟု မှတ်ယူကာ ကောင်တာသို့ ထွက်ခွာသွားသည်။ ခဏကြာလျှင် မုန့်လင်ပန်းနှင့်အတူ ရောက်ရှိလာသည်။ ပြီးတော့ စားပွဲထိုးပမာ တေးရှေ့သို့ ကော်ဖီတစ်ခွက်နှင့် ချစ်ကိတ်ကိုချ ပေးသည်။

“သုံးဆောင်တော်မူပါ”

တေးက ဘာမှမပြောဘဲ ကော်ဖီကို တစ်ငုံယူသောက် လိုက်သည်။ သူက တေး ဝယ်လာသော အိတ်တွေကို ငဲ့ကြည့် ကာ ...

“သူမြတ်ဖို့ ဘာတွေ ဝယ်လာတာလဲ”

“ဒီလိုပါပဲ၊ ထွေထွေထူးထူးတော့ မဟုတ်ပါဘူး”

“ချစ်သားပဲနော်။ မထင်ရဘူး”

တေးက ဘာမှပြန်ပြောချင်စိတ် မရှိသဖြင့် ချစ်ကိတ် ကို တစ်ဖဲ့ဖဲ့စားကာ ကော်ဖီငုံရင်း သူ့မြတ် အကြောင်း ဘာတွေ အစ်ထုတ်ရင် ကောင်းမလဲဟု စဉ်းစားနေမိသည်။

“ရှင် သူမြတ်နဲ့ တွေ့ဖြစ်သေးလား”

“မတွေ့ဖြစ်ပါဘူး”

“ရှင်တို့ ပြဿနာတစ်ခုခု ဖြစ်ထားကြတယ် မဟုတ်လား”

တေးက သူ့ကို တည့်တည့်စိုက်ကြည့်ပြီး မေးလိုက်လျှင် သူက တေးကို နက်ရှိုင်းစွာ တန်ပြန်စိုက်ကြည့်နေသည်။ အကြည့်နှစ်ခုတို့က ဘယ်သူ့ ဘယ်သူကမှ ရှောင်လွှဲမသွားကြဘဲ ထူးခြားစွာ စိုက်ကြည့်နေတုန်းပင်။ ခဏကြာတော့မှ သူက တေးကို စိတ်ကုန်သည်ဟူသော ပုံစံဖြင့် ဖျတ်ခနဲ ရှောင်သွားကာ ...

“မင်းတို့မိန်းမတွေ အဲဒါ တကယ်ခက်တာပဲ”

“အောင်မာ ... ကျွန်မကို ရှင် တွေ့ဖူးတဲ့ မိန်းမစာရင်းထဲ ထည့်စရာ မလိုပါဘူး။ ကျွန်မပြောတာ ဟုတ်နေလို့ ရှင် အနေခက်နေတယ် မဟုတ်လား”

“ဟက် ... အနေခက်တယ်။ ဒီမှာ မှတ်ထား။ အနေခက်တယ်ဆိုတာ မဟုတ်တာ လုပ်ထားတဲ့သူတွေမှ အနေခက်တာကွ သိလား ...”

ကိုယ်က မင်းရှေ့မှာ ဘာမှအနေခက်စရာ မရှိဘူး။ အေးဆေးပဲ ကော်ဖီနဲ့မုန့်ကို သုံးမိနစ်အတွင်း ကုန်အောင် စားပြရမလား”

“လာလုပ်မနေနဲ့။ မချီမဆန်နဲ့ စားပိုးနှင့်ပြီး သေမှာကိုလည်း မကြည့်ရဲဘူး”

တေးရဲ့အပြောကို သူက တကယ်ပဲ သဘောကျဟန်ဖြင့် တဟားဟားရယ်မောလေသည်။ အဲဒီလို ရယ်တာကိုလည်း တေးက မျက်စောင်းတစ်ချက် ထိုးမိသည်။ သူက ခေါင်းတယမ်းယမ်းဖြင့် ...

“မင်းကွာ ... ပြောလိုက်မှဖြင့် တုတ်ထိုးအိုးပေါက်ဆိုတာ မင်းလိုမိန်းကလေးမျိုးကို ပြောတာနေမှာပဲ။ ကောင်းပါတယ် အဲဒီလို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းနဲ့ စိတ်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း ပြောတတ်တော့ အစစ်အမှန်တွေနဲ့ပဲ အပေါင်းအသင်းလုပ်လို့ ရတာပေါ့”

“ရှင်ပြောတဲ့ အဓိပ္ပာယ်က အတုအယောင်တွေနဲ့တော့ ကင်းဆေးမယ်ပေါ့ပေ။ ဒါဆို အခု ကျွန်မအနားမှာ ရှိနေတာတွေက အစစ်အမှန်တွေလို့ ရှင် ဆိုလိုချင်တာလား”

“မပြောတတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ”

သူက ရူးချင်ယောင်ဆောင်သည့် အနေဖြင့် ပခုံးနှစ်စက်ကိုတွန့်ကာပြောသည်။ သူက ရူးချင်ယောင်ဆောင်နေမယ့် တေးက အဲဒီထက်ပိုပြီး အများကြီး နားလည်ရသည်။ လာကယ်ဆို

သူသာ သူမြတ် အပေါ်မှာ ယုံကြည်တဲ့စိတ်ရင်းအခံရှိဆဲဆိုလျှင် သူ့ထံမှ မပြောတတ်ပါဘူးခင်ဗျာ ဟူသော စကားကို ထွက်လာ စရာ အကြောင်းမရှိပေ။ အရင်တုန်းကတောင် သူမြတ်ဘက်က သူ ဘယ်လိုရှေ့နေလိုက်ခဲ့သလဲ၊ သူမြတ် အတွက်များဆို သစ်စွန့်ဆံဖျား ကာကွယ်ပေးနေလိုက်တာ။ ခုတော့ ဒီလိုမဟုတ်တော့ ပြီ။ သူ့ဘက်ကတောင် ဒီလိုပြောင်းလဲသွားခဲ့တာ ဘာကြောင့်များလဲ။ ဆေးချာတာကတော့ သူမြတ်ရဲ့ မောင်းလဲတွေပဲ များလိမ့်မည်။

တေးက လျှို့ဝှက်သော အပြုံးတွေဖြင့် သူ့ကိုစိုက်ကြည့်ကာ ...

“ကောင်းပြီလေ။ မပြောတတ်တာလား၊ မပြောချင်တာလား ဆိုတာတော့ ရှင်ကိုယ်တိုင်ပဲ အသိဆုံးနေမှာပါ”

သူက ဒီတစ်ခါလည်း ဟက်ခနဲ ရယ်မောသည်။ ပြီးတော့ တေးကို ထူးဆန်းသော အဓိပ္ပာယ်သက်ရောက်သည့် မေးခွန်းတစ်ခုကို မေးလာသည်။

“အချစ်ဆိုတာကို မင်း ဘယ်လိုနားလည် လက်ခံထားလဲ”

“ဘာတွေလာမေးနေတာလဲ”

“မဟုတ်ဘူးလေ။ Valentine's Day မှာတောင် နေ့စဉ်တွေ မယုံ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟာ အချစ်ဆိုတာကို ဘယ်

လောက်ထိ Romantic ဆန်ဆန် နားလည်သဘောပေါက်ထားလဲလို့ သိချင်ရုံသက်သက်ပါ”

တေးက နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့စေ့ “မသိဘူး” ဟု တုံ့တိဖြေမိသည်။ သူက မျက်လုံးများကို မှေးစင်းကြည့်ရင်း တေး ညာနေတယ်ဟူသော အပြုံးမျိုးဖြင့် ...

“မသိရင်လည်း ပြောရသေးတာပေါ့။ မှတ်ထားကွ အချစ်ဆိုတာ အရမ်းလွတ်လပ်တဲ့ ခံစားမှုပဲ။ လူတစ်ယောက်ကို တကယ်ချစ်မိသွားပြီ ဆိုရင် ဘာမှကို မလိုတော့ဘူး ... သိလား ...

အဲဒီလူက ဆိုးသည်ဖြစ်စေ ကောင်းသည်ဖြစ်စေ၊ ရည်းစားရှိသည်ဖြစ်စေ မရှိဘူးဖြစ်စေ ချစ်လို့ရတယ်။ သူ့ရဲ့ Personal တွေကို သိပ်မစဉ်းစားဘဲနဲ့ ရိုးရိုးလေးပဲ ချစ်သွားလို့ရတယ်။ တကယ်တော့ အချစ်ဆိုတာ သူ့ချည်း ခံစားနိုင်ရင် သိပ်ကိုခံစားလို့ကောင်းတဲ့ အရာတစ်ခုပဲ ...

ကိုယ့်ဖိလ်နဲ့ကိုယ် ငြိမ့်နေတာ”

သူက နောက်ဆုံးစကားကို တေးရဲ့မျက်နှာအား ညှဉ်းတည့်စိုက်ကြည့်ရင်း တစ်မျိုးလေး ပြောလိုက်တာဖြစ်သည်။ ဒီအပြောနဲ့ အဲဒီအကြည့်သည် တေးရဲ့စိတ်နှလုံးသားထဲသို့

တစ်မျိုးဖြစ်ပြေးသွားသည်။ ယောင်ပြီးတော့ပင် ညို့ယူထားခြင်း ခံရသူလို တေးသည် မလှုပ်မယှက်နိုင် ဖြစ်နေသည်။

သူက ဟုတ်တယ်မှလား ဟူသော သဘောဖြင့် တေးကို မျက်ခုံးတစ်ချက်ပင့်ပြသည်။ အဲဒီကျမှပဲ တေးက သတိ ဝင်လာကာ အကြည့်ကို ကမန်းကတန်း လွဲဖယ်ရသည်။ အကြည့် တွေ လွဲလိုက်ပေမယ့်လည်း ထူးခြားသော တစ်စုံတစ်ရာဟာ ကပ်ငြိပါလာသလို ဖြစ်နေတာ ဘာကြောင့်များပါလိမ့်။

“မင်း ရယ်ဒီ ဖြစ်ပြီလား”

“ဘာကိုလဲ”

“ဪ ... စေ့စပ်ပွဲအတွက် ဝတ်စုံတို့ ဘာတို့ပါ။ ကိစ္စ ပိစ္စတွေရော အဆင်ပြေရဲ့လား။ အကူအညီတွေ ဘာတွေ လိုတာရှိရင် ပြောလေ ...

ကိုယ် ကူညီပေးမယ်”

သူ့မျက်လုံးတွေနဲ့ သူ့စကားတွေက အခါများစွာ ထက် နူးညံ့ကာ အဓိပ္ပာယ်တွေ ပျော်ဝင်နေသည်ဟု ထင်သည်။ ရှင် ကူညီနိုင်တာ ရှိပါတယ် ခါလွန်မိုးရယ်။ သူငယ်ချင်းကောင်း ပီသသလို ဒါမှမဟုတ် နာစေးနေတဲ့ ယုန်တစ်ကောင်လို ရှင် မနေထိုင်ဘဲနဲ့လေ။ ဒါပေမဲ့ ရှင်ကို ကျေးဇူးတင်ရပါတယ် ...

ရှင်မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲကို ကြည့်ရင်းနဲ့ တစ်စုံ တစ်ရာကို အာရုံခံစား မိလာရလို့ပေါ့။

“ရှင် ကူညီခဲ့ပါတယ်”

“ဘာတွေလဲ ... အများကြီးပဲဆိုတော့ မှတ်တောင် မမှတ်မိ တော့ဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်။ တချို့ အကူအညီတွေကတော့ ကာယ ကံရှင်တောင် ကူညီမှန်းမသိ ကူညီလိုက်တဲ့ အကူအညီတွေ ပေါ့ရှင်”

ဆရာဝန်ဦးနောက်ပိုင်ရှင်သည် တေး ပြောလိုက်သော စကားရဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို ငါးစက္ကန့်လောက်အတွင်းမှာပဲ အဖြေရှာ နိုင်သွားဟန်တူသည်။ တစ်ခုခု ပြောတော့မည့်ဟန် ပြင်နေတုန်း မှာပဲ တေးက အထုပ်တွေကို ကောက်ဆွဲပြီး မတ်တတ်ထရပ်လိုက် ကာ ...

“ကဲ ... နောက်မှ ထပ်တွေ့ကြတာပေါ့။ သိုင့်သိုင့်”

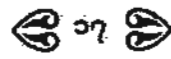
“ဟာ ... နေဦးလေ။ ချက်ချင်းကြီးပဲ”

သူက ကမန်းကတန်း တားသော်လည်း တေးက အားလုံးကို စိတ်နည်းနည်းနာချင်သော အပြုံးတစ်ခုနှင့်အတူ ချာ ခနဲ လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။

တေး ရင်ခုန်နေသည်။ ရင်ခုန်တာ အချစ်ကြောင့်
မဟုတ်ပါ။ တစ်စုံတစ်ရာ မှားယွင်းနေသည်ဟု ထင်ရသော
အခြေအနေတစ်ခုထဲသို့ ချဉ်းကပ်သွားချိန်မှာ တိုက်ပွဲဝင်ရတော့
မည့် သူ့ရဲကောင်းတစ်ယောက်လို ရင်ခုန်နေခြင်းမျိုးပဲ ဖြစ်တော့
သည်။

စနေနေ့ညတည်းက တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်ခဲ့သော
ခါလွန်မိုးသည် တစ်စုံတစ်ရာကို နက်နက်နဲနဲ စဉ်းစားနေမိခဲ့သည်
မှာ နွေတေးသီ၏ အဓိပ္ပာယ်ပါဝင်နေသော စကားများကြောင့်
ဖြစ်သည်။ သူမထံမှာ တစ်စုံတစ်ရာသော လျှို့ဝှက်အရိပ်အကဲများ
ကို သူ မြင်တွေ့နေရသော်လည်း အဓိပ္ပာယ်မဖော်တတ်ခဲ့ချေ။
ဒါပေမဲ့ တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်ဘဲ စဉ်းစားလို့ရခဲ့သည့် အဖြေက
တော့ သူ့မြတ်ရဲ့ခြေလှမ်းတွေကို သူမ ရိပ်မိသွားပြီ ဆိုတာပဲဖြစ်
သည်။

ဒါဆိုရင် သူမ ဘယ်ကအဖြေရှာသွားတာလဲ။ သေ
ချာတာကတော့ သူ့ပါးစပ်က တစ်ခွန်းတလေသော်မှ မပြောခဲ့ပါ။
သူမ ရှာတွေ့သွားတာသည် သူ့မျက်ဝန်းတွေထဲကပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။

အား ... အဲဒီတစ်ခဏမှာ သူ့ရင်တွေ ဒိန်းခနဲ ဆောင်ခုန်သွားသည်ဟု ထင်သည်။ နွေတေးသီရယ်ဟု မချင့်မရဲ ရေရွတ်မိသံများမှာ သူ့နှလုံးသားထဲတွင် ပဲ့တင်ထပ်ပြီးသွားသည်။ နွေတေးသီဟာ သူ့မြတ်ကို Checking လိုက်တော့မည်။ လိုက်လျှင်လည်း သူမလို အင်မတန် Sharp ဖြစ်သော မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့လက်က သူ့မြတ်နှင့် နင်းနီတို့ ပြေးလွတ်နိုင်မည် မထင်တော့။

ကောင်မလေးရယ် သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဖမ်းမိသွားတဲ့အချိန်မှာ မင်းခံနိုင်ရည်ရှိပါဦးမလားကွာ။ အဲဒီအချိန်မှာ သူမတစ်ခုခု ဖြစ်သွားမှာကို သူ တကယ်ပဲ စိုးပါသည်။ ဒါကြောင့် သူသည် မိုးလင်းခါနီးမှာတော့ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ပြတ်ပြတ်သားသားချကာ နွေတေးသီတို့ အိမ်နားမှာ ကားကို မယောင်မလည်နှင့် ရပ်ပြီးသားဖြစ်သွားသည်။ ဘယ်လိုစေ့ဆော်မှုတွေရဲ့ စွမ်းအားများလည်းတော့ မသိ။ ဒီနေ့ တနင်္ဂနွေသည် သူ့အတွက်ရော တခြားသူတွေအတွက်ရောပါ တစ်ခုခု ထူးခြားနေလိမ့်မည်ဟု ထင်သည်။ အထူးသဖြင့် နွေတေးသီဟာ ဒီတနင်္ဂနွေမှာ တစ်ခုခု လုပ်တော့မည်ဟု သူ ထင်နေတာလည်း ထူးဆန်းမနေဘူးလား။

သူ ထင်ထားသလိုပင် နွေတေးသီရဲ့အိမ်ထဲမှ ကားတစ်စီးထွက်လာတာကို နံနက်ခြောက်နာရီခန့်တွင် တွေ့လိုက်ရ

သည်။ သူ သိထားသော သူမရဲ့ကားတော့ မဟုတ်ပေ။ Surf အနက်ရောင်တစ်စီးပေါ်မှာ ဆံပင်ကောက်ကောက် သားရေဥှာကင် ဝတ်ထားသော လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ခေတ္တတော့ ကြောင်သွားသေးသည်။ နွေတေးသီတို့အိမ်သားတွေထဲမှာ ဒီလူကို တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးပါ။ ဆံပင်ကောက်ကောက်နှင့် ဥှာကင်ဝတ်ထားသော လူမိုက်စတိုင်လ်ဟာ သူမတို့နှင့် ဘယ်လိုများ ပတ်သက်နေပါလိမ့်။

နှုတ်ခမ်းမွေးစေနှင့် ခပ်ဖြူဖြူလူဟာ ... ဟား ? ... ? ...။ အဲဒီတစ်ခဏတွင် သူ့ခေါင်းထဲ၌ ဖျတ်ခနဲ အလင်းတန်းတစ်ခုက ဖြတ်ပြေးသွားသည်။ ဒါ ... ဒါဟာ၊ သူက လက်ညှိုးတထောင်ထောင်ဖြင့် အံ့ဩမဆုံး ရှိနေတုန်းမှာပဲ ဆံပင်ကောက်ကွေးကွေးက ကားကို လမ်းမဘက်ဆီသို့ ဦးတည်ပြီး မောင်းထွက်သွားသည်။ သူသည် ကမန်းကတန်းပင် အဲဒီကားနောက်က လိုက်ရသည်။ သိသာသွားမှာ စိုးသောကြောင့် ကပ်လည်းမလိုက်ရဲချေ။ သူ့စိတ်ထဲမှာ သိနေတာက အဲဒီကား ဘယ်ကိုဦးတည်ပြီး သွားနေသလဲ ဆိုတာပဲဖြစ်သည်။

သူ ထင်တာ မလွဲပါ။ သူမရဲ့ကားသည် သူ့မြတ်ရဲ့ အိမ်သို့ ဦးတည်နေတာဖြစ်တော့သည်။ နွေတေးသီ ... မင်း သိပ်

တော်ပါလား။ သုမြတ်ကို နံနက်ခြောက်နာရီထဲက Checking လိုက်ရင် တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခုတော့ သိရမှာပဲဗျို့။ တွက်ဆနိုင်တဲ့ မင်းရဲ့ဦးနှောက်ဟာ တကယ်ပဲ ကြောက်စရာကောင်းပါတယ်။ သူများစိတ်ကို တွက်ဆနိုင်တဲ့ဦးနှောက်နဲ့ လူလုပ်ရတာ ရုတ်တရက် ကြည့်ရင်တော့ ကောင်းလှပြီလို့ ထင်ရပေမယ့် တကယ်တမ်းမှာ အဲဒီလူအတွက် မစားသာဘူးလေ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ လူဟာ ဘာမှမသိရရင် စိတ်ချမ်းသာတယ်။

တော်တော်များများကို သိရင် နေ့ရထိုင်ရတာ စိတ် မချမ်းသာတော့ဘူး။ လူတွေရဲ့သဘောထားအမှန်ကို သိရတာ စိတ်ညစ်ဖို့ ကောင်းလှတယ်လေ။ သူ ထင်တဲ့အတိုင်းပင် သူမရဲ့ ကားဟာ သုမြတ်ရဲ့အိမ်နဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ ရပ်သွားတော့သည်။ သူကလည်း သူမ မရိပ်မိအောင်ဘဲ သူမကားနဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရပ်ထားသည်။

အင်း... တော်တော်လည်း အကွက်စိတဲ့ နွေတေးသီ ပဲ။ လူကိုလည်း ရုပ်ဖျက်ထားသလို ကားကိုလည်း လဲထားသေး သည်။ ဒီကြားထဲမှာလည်း သုမြတ် သင်္ကာမကင်း မဖြစ်အောင် သူမ အကောင်းဆုံး နေထိုင်နိုင်လိမ့်မည်ဟုလည်း သူက ယုံကြည် ပါသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် အချိန်တွေက ကြာလာခဲ့သည်။ နံနက်ဆယ်နာရီခန့်အောက်ထိ ဒုက္ခခံပြီးတဲ့ အချိန်မှာတော့ သုမြတ် တို့အိမ်ထဲမှ သုမြတ် မောင်းသောကားက ထွက်လာသည်။ သုမြတ်ရဲ့ကား ထွက်သွားပြီးလျှင် Surf က နောက်မှလိုက်သည်။ အဲဒီ Surf ရဲ့နောက်မှာကျတော့ သူ့ရဲ့ကား။ သုမြတ်ရဲ့ကားသွား ရာ လမ်းကြောင်းသည် ဘယ်ကိုလဲဆိုတာ သိနေသော သူ့အတွက် တော့ မကြာခင်မှာ ပွဲကြီးပွဲကောင်းတွေ့တော့မှာကို ကြိုတင်ပြီး ရင်ထိတ်လို့နေသည်။

အဲဒီနောက် သုမြတ်ရဲ့ကားသည် တစ်ခါက သူ့တွေ့ ခဲ့ဖူးသော (.....)မြို့နယ်၊ (.....)ရပ်ကွက်ရှိ တိုက်ခန်းတစ်ခန်း ဆီသို့ ဦးတည်နေပြီးနေသည်။ သိပ်မကြာခင်မှာပဲ ရောက်ရှိသွား ကာ သုမြတ်က ကားပေါ်က ဆင်းသွားသည်။ အဲဒီနောက် တိုက် ခန်းပေါ် တက်သွားလျှင် ရုပ်ဖျက်ထားသော နွေတေးသီသည်လည်း သုမြတ်၏ နောက်မှ မယောင်မလည်ဖြင့် လိုက်ပါသွားလေသည်။ သုမြတ်က ရိပ်မိလား မရိပ်မိဘူးလား မသိပေမယ့် သူ့မှာတော့ ကြားထဲက အသည်းတွေယားနေသည်။

အပေါ်ကလူတွေရဲ့ခြေသံကို နားစွင့်ပြီး လိုက်ပါလာ ခဲ့သည်ဖြစ်လေရာ ခြောက်လွှာမြောက် အရောက်မှာတော့ ခြေသံ

တွေက ရုပ်တန်ခွားတော့သည်။ တံခါးဖွင့်သံ ပိတ်သံတွေ ကြား
ပြီးနောက် ခေတ္တတိတ်ဆိတ်သွားကာ သူလည်း ဘာဆက်လုပ်ရ
မှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။ သူမြတ်ကတော့ အခန်းထဲ ဝင်သွား
လောက်ပြီ။ သူမက အပြင်မှာ ဘာရုပ်လုပ်ပြီး ကျန်နေခဲ့လဲ။

သူက ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ယတိပြတ်ချကာ
လှေကားထစ်များကို ဆက်တက်လာခဲ့သည်။ ခုနစ်လွှာရဲ့ လှေကား
ထစ်မှာ ရုပ်ဖျက်ထားသော ကိုလူချောကို တွေ့ပါပြီ။ လက်သီး
ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ရင်း အသက်ကို ဖုတ်လှိုက် ဖုတ်လှိုက်
ရှုနေရဟန်တူသော သူမက သူ တက်လာတာတောင် သိဟန်မတူ
ချေ။ သူက စိတ်မကောင်းစွာနှင့်ပင် သူမကို တီးတိုးခေါ်လိုက်
သည်။

“နေ့တေးသီ”

ဆတ်ခနဲ တုန်သွားဟန်ရှိသော သူမက သူ့ကို
အလန့်တကြား လှည့်ကြည့်သည်။ မျက်နှာကို မိတ်ကပ်အညိုတွေ
လိမ်းကာ တော်တော်ကြီးကို ရုပ်ဖျက်ထားနိုင်စွမ်းရှိသော်လည်း
သူကတော့ အရိပ်ယောင်လေး မြင်လိုက်တာနဲ့တင် သူမမှန်းသိ
နေတာက နှလုံးသားရဲ့ အာရုံခံစားနိုင်မှုတစ်ခုကြောင့်ပဲ ဖြစ်လိမ့်
မည်။ သူ့မြတ်က မသိနိုင်တာတော့ သူ ဆက်မတွေးချင်တော့ပါ။

ကိုယ့်သူငယ်ချင်းရဲ့ လက်ထပ်ရမယ့် ချစ်သူဟု သိထားသော်လည်း
ဘယ်လိုမှ မရှောင်နိုင်ဘဲ ချစ်မိသွားတာကတော့ သူလည်းပဲ
ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်သောကိစ္စပဲ ဖြစ်တော့သည်။

“ရှင် ... ရှင်”

သူ့ကို မြင်သွားသောအခါ သူမက အံ့သြသွားသော
ပုံစံဖြင့် လက်ညှိုးတစ်ထိုးထိုး ဖြစ်နေသည်။

“နေ့တေးသီ ... မင်း ဒီလို မလုပ်ချင်ပါနဲ့”

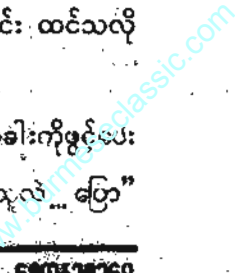
“ဘာဖြစ်တယ်၊ ရှင်က ဒီနေရာကို ဘယ်လိုရောက်နေရ
တာလဲ။ ရှင်လည်း ဒါတွေကို သိနေခဲ့တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူး နေ့တေးသီ။ တကယ်တော့”

“တော်တော့။ ရှင်လည်း အကျင့်မကောင်းတဲ့သူပဲ။ ရှင်တို့
တွေ တစ်ကျိတ်တည်း တစ်ညာဏ်တည်းပဲ မဟုတ်လား ...
ဟင် ? ၊ ရှင်တို့ အတူတူ ဖူပေါင်းပြီး ဒီလိုအောက်တန်း
ကျတဲ့ အပြုအမူမျိုး လုပ်ထားတာ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ ... မဟုတ်ရပါဘူး။ မင်း ထင်သလို
မဟုတ်ပါဘူး”

“တော်ပြီ ... ဆက်မပြောနဲ့တော့။ ဟိုမှာ တံခါးကိုဖွင့်ပေး
လိုက်တဲ့မိန်းမက အဲဒါဆို ဘယ်သူလဲ။ ဘယ်သူလဲ ... ပြော”

သူမအသံက တိုက်ခန်း၏ လှေကားထဲတွင် ခုခု ကျယ်လောင်စွာ ဟိန်းထွက်သွားသည်။ သူက စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ကျစ်ခနဲ စုတ်သပ်မိသည်။ နွေတေးသီကို ဒီလိုပုံစံမျိုးနှင့် တကယ်ပဲ သူ မမြင်ချင်ပါ။ သူမလို အရည်အချင်းရှိပြီး ပညာတတ် ထက်မြက်သော မိန်းမတစ်ယောက်သည် သူမြတ်လို ယောကျ်ားတစ်ယောက်အတွက် ဒီလောက်ကြီး ပေါက်ကွဲဖို့ မတန်ဟု ထင်ပါသည်။

“တောက်”

သူမက တက်တစ်ချက်ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ခေါက်ပြီးနောက် ချက်ချင်းပဲ ခြောက်လွှာသို့ ပြန်ဆင်းသွားသည်။ အဲဒီနောက် ခြောက်လွှာကတဲလ်ကို ဒေါသတကြီး ဖိနှိပ်တော့သည်။ သူက စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ခေါင်းကိုခါယမ်းရင်း ဘာလုပ်စရာမှ မသိ ဖြစ်နေသည်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ အောက်ထပ်က အသံတွေထဲ စတင်ကြားနေခဲ့ရပြီဖြစ်သည်။

တေး ကိုယ်တိုင်သည်လည်း ဒီလိုမြင်ကွင်းမျိုးပဲ မျှော်လင့်ထားပြီး ဖြစ်ခဲ့ငြား တကယ်နဖူးတွေ ဒူးတွေ မြင်တွေ့ရသောအခါ ဒေါသစိတ်က ငယ်ထိပ်သို့ ဆောင့်တက်သွားသည်ကိုယ်ကိုမှ လုပ်ရက်လေခြင်း၊ ပီပီရီရီ လှည့်စားခံရခြင်း၊ အပြစ်

အကျယ် ရှက်ရွံ့ခြင်း စသဖြင့် အဲဒါတွေအားလုံးက တေးကို ဖိစီးနှိပ်စက်ထားကာ လူက နတ်ပူးသလို တဆတ်ဆတ် တုန်နေသည်။

“သူမြတ် ... အပေါက်ဖွင့်စမ်း”

ခေါင်းပေါ်က ဆံပင်တုကြီးကိုလည်း ဆွဲချွတ်ပစ်ကာ ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်လိုက်သော တေးကို အထဲမှ မိန်းကလေးက အံ့ဩတကြီး စိုက်ကြည့်နေသည်။ အော်သံတွေကြောင့် သူမြတ်ပါ ရောက်လာပြီးနောက် တေးကို မြင်သောအခါ အကြီးအကျယ် အံ့ဩသွားသည်။ တေးက သူမြတ်ရဲ့ သွေးပျက်နေသော မျက်နှာကို ရွံရှာစွာကြည့်ကာ ...

“အပေါက်ဖွင့်လို့ မပြောနေတယ်လေ။ ရှင် သတ္တိမရှိဘူးလား ... ဖွင့်”

တေးက ဒေါသကို မထိန်းနိုင်စွာဖြင့် သံပန်းတံခါးကို တဂျိမ်းဂျိမ်းမြည်အောင် ဆွဲဆောင့်မိသည်။ သူမြတ်က ခေါင်းထယမ်းယမ်းနှင့် ရှိနေတုန်းမှာပဲ ဟိုမိန်းကလေးကတော့ သတ္တိကောင်းစွာဖြင့် တေးကို တံခါးဖွင့်ပေးလေသည်။ တေးက တံခါးကို ဆွဲဖွင့်ပြီး အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားကာ အိမ်ထဲတစ်ဝိုက်ကို ဝေဖိုက်ကြည့်ရှုမိသည်။ ပရိဘောဂ များများစားစားမရှိဘဲ တစ်

ယောက်တည်းနေဟန် သိသာနေတာကြောင့် တေးက သူတို့နှစ်ယောက်ကို လှည့်ပြီးရင်ဆိုင်လိုက်သည်။

“သူမြတ် ! ရှင် ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ။ ဘာသဘောလဲ၊ ဒီမိန်းကလေးနဲ့ ရှင်နဲ့က ဘယ်လိုပတ်သက်နေလဲ ... ပြော ...

ကျွန်မကို ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး အမှန်အတိုင်းဖြေပြီး အမှန်အတိုင်း ဖြေရှင်းပါ”

သူမြတ်က တေးကို တောင်းပန်တိုးလျှိုးသော အကြည့်များနှင့်ကြည့်ပြီး ဘာမှမပြောနိုင်ချေ။ တေးရဲ့ရင်အစုံက သာ နိမ့်ချည်မြင့်ချည်ဖြင့် ဆူဝေနေသလောက် သူမြတ်ကတော့ ကြက်ကြီးလည်လိမ်ထားသလို၊ ခွေးအကြီး လှည်းနင်းထားသလို တအိအိဖြင့် ဘာအသံမှ မသွက်နိုင်တော့ချေ။

တေးသည် အလုံးအရင်း ထွက်လာသော ဒေါသများဖြင့် သူ့ရင်ဘတ်ကို ဆောင့်တွန်းကာ ...

“ပြောလေ ... ရှင်ပါးစပ်က ဘာကြောင့် ပိတ်ထားရတာလဲ ပြော။ ရှင်ပါးစပ်က ဝန်ခံတာကို ကျွန်မနားနဲ့ ဆတ်ဆတ် ကြားချင်တယ်”

“တေး”

“မခေါ်နဲ့။ ရှင် ကျွန်မကို အဲဒီလို အများဆွတ်ခေါ်စရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘူး။ ရှင် တော်တော်သစ္စာမရှိတဲ့လူ ပါလား သူမြတ်ရဲ့၊ ဟမ် ... ရှင်ကိုလေ ထင်တောင်မထင် ထားဘူး။ ဒီလိုလူမျိုးလို့ ဘယ်တုန်းကမှ ထင်မထားခဲ့ဘူး ...

ခုတော့ ရှင်က ကျွန်မကို ပီပီရီရီကြီးကို လိမ်လာ လှည့်စားခဲ့တာပေါ့ ... ဟုတ်လား”

“ဒီမှာ ... ကျွန်မ ပြောပါရစေ”

တေးက ကောင်မလေးထံသို့ စူးစနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ကောင်မလေးရဲ့မျက်လုံးတွေက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုရှိတာကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် တေး ရင်ထဲတွင် ဧဝေဧဝါ ဖြစ်သွားသည်။ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ တကယ်ဆိုရင် သူမက ရှက်စွဲထိတ်လန့်နေရမှာ။ တေးကို မျက်နှာချင်းမဆိုင် ဖြစ်နေရမှာ မဟုတ်လား။ ခုတော့ သူမပုံစံက တစ်စုံတစ်ရာကို ပိုင်နိုင်စွာနှင့် တိကျလို့နေသည်။

“တကယ်တော့ ကျွန်မနဲ့ ကိုကိုနဲ့က လွန်ခဲ့တဲ့ လေးနှစ် လောက်တည်းက တွေ့ခဲ့တာပါ”

“ဘာပြောတယ်”

တေးက သူမြတ်ထံသို့ စူးခနဲ လှည့်ကြည့်မိလျှင်
 သူမြတ်က တေးရဲ့အကြည့်တွေကို ရင်မဆိုင်ဘဲ ခေါင်းငုံ့ရှောင်
 ထွက်သွားသည်။ ကြည့်စမ်း ... တေးက အဲဒါဆို ဘာလဲ။
 သူမြတ်နဲ့ တေး ရည်းစားဖြစ်တာဖြင့် တစ်နှစ်တောင် မရှိသေးတဲ့
 အချိန်မှာ သူတို့တွေ့တာက လေးနှစ်တောင် ရှိခဲ့ပြီတဲ့။

ဘုရား ... ဘုရား ... သူတို့ ... သူတို့ဟာ တေးကို
 ရိုက်ချက်ပြင်းပြင်းတွေနဲ့ ရိုက်ချနေခဲ့ကြတာပါလား။

“ဟုတ်ပါတယ်။ တစ်နေ့မှာ ဒီလိုကိစ္စမျိုးတွေ ဖြစ်လာမယ်
 လို့ ထင်ထားလို့ ကိုကိုကို ကျွန်မ ဖွင့်ပြောဖို့ သတိပေးခဲ့
 တယ် ...

ဒါပေမဲ့ သူက မပြတ်သားခဲ့ဘူးလေ။ တကယ်တော့
 ကိုကိုနဲ့ ကျွန်မနဲ့က မိဘတွေ သဘောမတူလို့ ခိုးပြေးခဲ့
 ဖူးပါသေးတယ်။ ကိုကိုအိမ်က ပြန်သိမ်းသွားတာပါ။
 အဲဒီအတွက် ကျွန်မအင်ကိုတွေနဲ့ ရန်ဖြစ်ပြီး ကိုခါလွန်စိုး
 ကတောင် ကိုကိုကိုယ်စား ကျောင်းထုတ်ခံလိုက်ရတာပါ။

မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်လို့ နောက်ဆုတ်ခဲ့ကြပေမယ့် ပြန်
 တွေ့ခဲ့တဲ့အခါမှာ သံယောဇဉ်ခပြတ်နိုင်ကြဘူးလေ။ ဒီ
 သံယောဇဉ်တွေက မမအတွက် အဆိပ်အတောက် ဖြစ်နေ

ခဲ့တယ်ဆိုရင် တောင်းပန်ပါတယ်။ ခုလိုဖြစ်ရတဲ့အဓိက
 တရားခံဟာ ကိုကို ပါပဲ။ ကိုကိုမှာ အပြစ်အရှိဆုံးဆိုတာ
 သူကိုယ်တိုင်လည်း သိပါတယ်။ ဒီတော့ မမကို တောင်း
 ပန်စရာ စကားလုံး မရှိဘူး ထင်ပါရဲ့”

ကောင်မလေးရဲ့ တိုးတိတ်သော စကားသံအဆုံးတွင်
 တေးသည် ရှက်လွန်းအားကြီးတာရော။ ဘာဖြစ်သွားမှန်းမသိသော
 ခံစားမှုတစ်မျိုးဖြင့် နှလုံးဆီမှ လေတစ်ချက် ရှိုက်ခနဲတက်လာကာ
 လူက ခိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ဖြိုလဲကျသွားတယ်ဟုသာ နောက်
 ဆုံး သိလိုက်တော့လေသည်။

“ကျွတ် ... ဘာလဲကွာ”

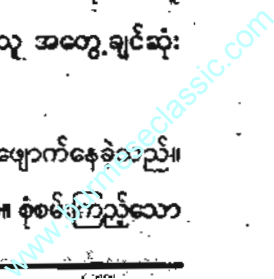
ဘယ်အချိန်ပဲခေါ်ခေါ် စက်ပိတ်ထားပါသည်ဟုသာ ဖြေသော အဖြေကိုရနေသဖြင့် လွန်ကဲ စိတ်ပျက်စွာဖြင့် ဖုန်းကို စားပွဲပေါ် ပစ်ချလိုက်သည်။ အခြေအနေတွေအားလုံးကို အမှန် အတိုင်း ပေါ်လွင်သွားသောအခါမှာ နွေတေးသီနဲ့ သူမြတ်တို့ရဲ့ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းပွဲ ပျက်သိမ်းသွားရတာတော့ အဆန်းမဟုတ် တော့ပါ။ လူကြီးတွေကို သူမကပဲ သွားရောက်တွေ့ဆုံပြီး ဒီလို ဒီလိုတွေ ရှိပါကြောင်း တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပဲ ရှင်းပြကာ သူမြတ် နှင့် စေ့စပ်ဖို့အရေးတွေ ပျက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သူမြတ်နှင့် နှင်းနီသည်လည်း ရဲဝံ့စွန့်စားစွာပင် နှစ်ဦးသဘောတူ လက်မှတ်ထိုး လက်ထပ်လိုက်ကြောင်းကိုလည်း

သူမြတ်ပဲ ဖုန်းဆက်ပြောပြခဲ့သဖြင့် သူ သိခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ ရုပ်ရှင် ကားတစ်ကားသာ ဆိုလျှင်တော့ ဒီနေရာမှာပဲ ဇာတ်သိမ်းသွားပြီ ဖြစ်သော်လည်း သူ့ရင်ထဲမှာ မပြီးနိုင် မစီးနိုင် ကျန်နေခဲ့တာဟာ ဘာကြောင့်ပါလဲ။ ရှင်းပါသည်။ စတွေ့တည်းကကို ဘယ်လိုမှ အချိုးမပြေသည့် စတိုင်လ်ကို မသိစိတ်ထဲက သဘောကျနှစ်ခြိုက် နေခဲ့သော သူဟာ နောင်များမှာတော့ သူမကို ချစ်မိနေပြီဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သေချာသွားခဲ့တော့တာဖြစ်သည်။

ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို အပေါ်ယံအမြင်ကိုသာ ကြည့်ပြီး ဆုံးဖြတ် အထင်ကြီးတတ်သော မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဒီအချိန်မှာ သူ ဟားတိုက်ရယ်မောနိုင်သော်လည်း ပြုံးနိုင်ဖို့တောင် ဝေးစွ။ သူမအတွက်တောင် ကြားထဲက နင့်နေအောင် ခံစားခဲ့ရ သည်။ အားပေးနှစ်သိမ့်ချင်ခဲ့သည်။ ဒီအခြေအနေကြီးဟာ သူမ လို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုရှိသော မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အရှက်နဲ့မာနကို ဘယ်လောက် ရိုက်ချိုးပစ်လိုက်မလဲဆိုတာ သူ နားလည်ခံစားပေးလို့ရသည်။ ခုချိန်မှာတော့ သူ အတွေ့ချင်ဆုံး ဟာ သူမမျက်နှာပဲ ဖြစ်ပါသည်။

ဒါပေမဲ့ သူမက လုံးဝကို ခြေရာဖျောက်နေခဲ့သည်။ ဖုန်းလည်းပိတ်ထားသလို၊ ရုံးလည်းမတက်တော့။ စုံစမ်းကြည့်သော

အခါ လစာမဲ့ခွင့်တောင် ယူထားသည်ဟု သိရသည်။ မိတ်ဆွေ
တွေကြားမှာ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေကြားမှာ ယောက်ျားကောင်း
တစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ်တော့မည်ဟု သိထားပြီးမှ အဲဒီယောက်ျား
က သစ္စာဖောက်သွား၍ လက်ထပ်ဖို့ ပျက်သွားရသည်ဟူသော
အရေးကို သူမ ဘယ်လောက်တောင်များ ရှက်ရွံ့ ခံစားမိမှာပါ
လိမ့်။

ဖြစ်နိုင်လျှင် သူမရဲ့လက်ဖျားလေးတွေကို ဆုပ်ကိုင်
ကာ အားပေးနှစ်သိမ့်ချင်သည်။ အဲဒီလို တွေးမိသွားလျှင် တစ်ချိန်
က သူ့လက်တစ်ဖက်ကို သူမ လှမ်းဆွဲခဲ့တာကို ဖျတ်ခနဲ သတိရ
သွားသည်။ အား ... နွေတေးသီရယ် ... မင်းနဲ့ ငါနဲ့ ရေစက်
ကလည်း ဆိုးပါတယ်ကွာ။

အိမ်ထဲမှာပဲ နေလာတာ ဆယ်ရက်ကျော်ခန့် ကြာ
သောအခါ တေးသည် အိမ်ထဲမှာပဲ မနေနိုင်တော့ပါ။ အလုပ်ကနေ
ခွင့်တစ်လ ယူထားသည်မို့ ကျန်တဲ့အချိန်တွေကို အလကားမဖြုန်း
တီးပစ်ချင်တော့ပေ။ ဆယ်ရက်အတွင်းမှာလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
အကောင်းဆုံး ပြန်လည်တည်ဆောက်ခဲ့ပြီးပြီ။ ရရှိလာသော ခွန်
အားတွေနှင့် အကောင်းဆုံး နေထိုင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးနောက် တေး
ပထမဆုံး သတိရမိသူမှာ ခါလွန်မိုးသာ ဖြစ်လေသည်။

သူကတော့ တေးကို ကောင်းကောင်းကြီး ဟားနေ
လောက်ပြီထင်သည်။ သူ့ကို အထင်အမြင် လွဲခဲ့သလောက်
သူက ရပ်တည်မှု အမှန်ဆုံးလှ ဖြစ်ခဲ့သည်။ လူတစ်ယောက်ကို
အပေါ်ယံအမြင်နှင့် မဆုံးဖြတ်သင့်ကြောင်းကို သူက အကောင်း
ဆုံး သက်သေပြခဲ့ခြင်းပဲ ဖြစ်တော့သည်။ အဲဒီနေ့ကတော့ စိတ်
ပြေလက်ပျောက်ဖြစ်အောင် ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် တေး အပြင်

သို့ ပြန်ထွက်ခဲ့သည်။ ဘယ်သွားရမှန်း မသိသဖြင့် နောက်ဆုံး
တော့ အသစ်ဖွင့်ထားတာ နှစ်ရက်ပဲရှိသေးသော ပြည်လမ်းက
တော်ဝင်စင်တာ ရှေ့ပင်းမော်လ်ကြီးထဲသို့သာ ထွက်လာခဲ့သည်။

ဟိုဟိုဒီဒီ လျှောက်ငေးရင်း လမ်းလျှောက်လာသော
တေးရဲ့ရှေ့သို့ တစ်စုံတစ်ယောက်က ကျော်တက်ပြီး ရပ်လိုက်
လျှင် တေး လုံးဝထင်မထားသော လူတစ်ယောက် ဖြစ်လို့နေ
သည်။ သူက တေးကို အနက်ရှိုင်းဆုံးသော မျက်ဝန်းများဖြင့်
ကြည့်ရှုနေကာ ...

“နေ့တေးသိ”

သူနဲ့ တေးသည် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မမြင်
ဖူးသောလူတွေလို စိုက်ကြည့်နေမိကြသည်။ ကိုရီးယားကားတွေ
ထဲက ဖြကွက်တွေအတိုင်း ပြောရမည်ဆိုလျှင် တစ်နေရာရာမှာ
တွေ့ဆုံကြသော မင်းသားနှင့် မင်းသမီးတို့မှာ အကြည့်ချင်းတွေ
အကြာကြီးဆုံပြီးသည့် နောက်တစ်ခန်း၌ ကော်ဖီဆိုင်တစ်ဆိုင်ဆိုင်
မှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်မိလျက်သား ဖြစ်သွားကြသည်။

တေးနဲ့ သူသည်လည်း တော်ဝင်စင်တာထဲရှိ Cafe
Amore မှာ ဘယ်လိုမျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်မိသွားသလဲ မပြောတတ်
တော့ပါ။ ကော်ဖီဆိုင်ရဲ့ မှန်ချပ်တွေမှတစ်ဆင့် အပြင်သို့ ငေးကြည့်

ပြီး တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် တော်တော်နဲ့ စကားမဆိုမိကြချေ။
ခဏနေတော့မှ သူ့ထဲက စကားသံ ထွက်လာသည်။

“အဆင်ပြေရဲ့လား”

“.....”

တေးက ဘာမှပြန်မဖြေသေးဘဲ သူ့ကို တစ်ချက်
ကြည့်လိုက်လျှင် သူက တေးရဲ့မျက်ဝန်းတွေထဲသို့ နူးညံ့စွာ ငေး
စိုက်ကြည့်နေသည်။ တေး အထင်မကြီးခဲ့သော ယောက်ျားတစ်
ယောက်ရဲ့အကြည့်တွေကို ခုချိန်မှာတော့ ဘာကြောင့် လက်ခံနေ
မိတာတဲ့လဲ။

“ကိုယ် မင်း အပြင်ထွက်လာမယ့်နေ့ကို နေ့တိုင်းပဲ စောင့်
နေခဲ့တာ။ ခုလို တွေ့တာဟာ မတော်တဆ မဟုတ်ဘူး
နေ့တေးသိ”

“ရှင်ကတော့ ကျွန်မကို ကောင်းကောင်းကြီး ဟားနေမှာ
ပဲနော်”

“ကိုယ် မင်းကို ဘယ်တုန်းကမှ မဟားခဲ့ပါဘူးကွာ။ မင်း
အပေါ်မှာတောင် တာဝန်မကျေသလို ဖြစ်နေခဲ့တာ။ ဒါပေမဲ့
လည်း အဲဒီလိုပြောဖို့ ဆိုတာက ...”

သူ့စကားမဆုံးခင် တေးက လက်ကာပြလိုက်သည်။

“ထားလိုက်ပါတော့။ အဲဒီအကြောင်းတွေ ပြန်မပြောတာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်မှာပါ။ ကျွန်မ အားလုံးကို နားလည် သဘောပေါက်သွားပြီ ...

တကယ်တော့ သုမြတ်က လောကကြီးအကြောင်း အထူးသဖြင့် ဟန်ကောင်းပြီးမယုံကြည်ဖို့ကောင်းတဲ့ လူတွေ အကြောင်း သိအောင် ကောင်းကောင်းကြီး Lessons ပေး လိုက်တာပါပဲ။ စိတ်ထားတတ်ရင် သူ့ကို ကျေးဇူးတင်ဖို့ ကောင်းပါတယ်”

“နွေတေးသီ ... ဒါတွေက မင်းရဲ့ တကယ့်စိတ်ရင်းအမှန် ဆိုရင်တော့ ကိုယ် တကယ်ဝမ်းသာပါတယ်”

တေးက အရသာရှိလှသော Cafe Mocha ကို ခပ် ဖြည်းဖြည်း သောက်ရင်းမှ သူ့ကို ပြုံးထေ့ထေ့ ပြန်စိုက်ကြည့်မိ သည်။

“စိတ်ရင်းအမှန်တွေပါလို့ သံသယရှိနေတာလား။ ဒါဆိုရင် တော့ ဝမ်းနည်းစရာပဲ။ ကျွန်မနဲ့ သုမြတ်က ဓေတနာ အကျိုးပေးအတိုင်း ခံစားရတာပါ။ သူကလည်း သူ့အတွက် ပွဲတက်လှမယ့် မိန်းမတစ်ယောက် ရှာဖွေသလို ကျွန်မက လည်း အဲဒါမျိုး စဉ်းစားခဲ့တာပဲလေ ...

ကိုယ်တွက်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်မလာတဲ့အခါ မမြတ်တာ ကလွဲလို့ အရုံးတော့ မရှိခဲ့ကြပါဘူး။ သူ မကောင်းလို့ဖြစ် ရတဲ့ဒီကိစ္စမှာ ကျွန်မ ဘာကြောင့် ဝမ်းနည်းရမှာလဲ။ ဒီထက်ကောင်းတဲ့ ယောက်ျားမျိုးနဲ့ တွေ့ဦးမယ်လို့ ယုံကြည် ထားတယ်ရှင်”

ဒီတစ်ခါတော့ သူက အံ့သြသွားပုံဖြင့် မျက်ခုံးပင့် ကာ ...

“ဟား ... ကိုယ်ထင်ထားတာက မင်းဟာ ယောက်ျားတွေ ကို တော်တော်နာကြည်းပြီး တော်တော်လည်း အယုံအကြည် ကင်းမဲ့သွားမယ် ထင်တာ ...

ခုတော့ စိတ်မကုန်သေးဘူး ဆိုတဲ့ အထာပေါ့။ ဟုတ်လား ... ဟား ဟား”

သူက စသလို နောက်သလိုဖြင့် ရိလျှင် တေးက မျက်စောင်းတစ်ချက် ထိုးမိသွားသည်။ ပြီးတော့ စကားနိုင်လှချင် စိတ်တွေလည်း ပေါ်လာပါသည်။

“ဘာလို့ စိတ်ကုန်ရမှာလဲ။ လောကမှာ တချို့ယောက်ျား တွေက တကယ့် အမှန်အကန်တွေလေ”

“ဥပမာ ကိုယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

သူက ပြုံးစေပြင်ပြောလျှင် တေးကလည်း သူ့ထံ
မချီမချည် ပြန်စိုက်ကြည့်ကာ ...

“အချစ်ဆိုတာကို လူတိုင်းက စိတ်ဝင်စားကြတယ်။ သူ
ဟာ အရမ်းကို အောင်မြင်ကျော်ကြားတဲ့ အရာတစ်ခုဖြစ်
ပေမယ့် သူ့ရဲ့အရည်အချင်းတစ်ခုကိုလည်း လူတွေထ
သိပ်ကြောက်ကြပုံပြန်တယ်။ အဲဒါက ဘာလဲဆိုတော့ တကယ်
ချစ်မိပြီဆိုရင် အသည်းကွဲသွားနိုင်လို့လေ”

“ကိုယ်ကတော့ မကြောက်ပါဘူးကွာ။ နွေတေးသီ
ကိုယ့်ကို မင်းရဲ့အရင်းနှီးဆုံး မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အဖြစ်
သတ်မှတ်ပေးပါလား။ မင်း ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းနဲ့အတူ
မျှဝေခံစားပေးမယ့် မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ယောက်အဖြစ်
ကိုယ် အမြဲရပ်တည်ပေးချင်တယ်။ နော်”

သူ ပြောချင်သော အဓိပ္ပာယ်က ဒီထက်မကဘူး
ဆိုတာ တေး သိသည်။ အရင်ထဲကလည်း သူ့မျက်လုံးတွေထဲ
ကပဲ အမှန်တရားကို တေး ရိပ်မိခဲ့တာလေ။ ဒီအချိန်မှာတော့ သူ
ဟာ ဒီလိုစကားပဲပြောမှာ အဆန်းမဟုတ်တော့ပြီ။ တေး ကိုယ်
တိုင်ကရော သူ့ကို မငြင်းချင်ခဲ့တော့ပါ။

“ကျွန်မတို့ အချိန်ကာလတစ်ခုကို အတူ ဖြတ်သန်းကြည့်
ကြတာပေါ့။”

တေးရဲ့စကားအဆုံးတွင် သူက ဝမ်းမြောက်စွာ
ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ပြီးတော့ တေးရဲ့စကားကိုလည်း ထပ်မံဖြည့်
စွက်ပါသေးသည်။

“အချစ်ရဲ့အောင်မြင်ကျော်ကြား လူကြောက်များတဲ့ အရည်
အချင်းဆိုတာ အသည်းကွဲခြင်း ဆိုပေမယ့် ကိုယ်ကတော့
သိပ်မကြောက်ပါဘူး။ ...

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ တကယ်ချစ်မိပြီဆိုရင် ချစ်
သူပေးခဲ့တဲ့ အသည်းကွဲဒဏ်ကို အမှိုက်စားဖိလင်
တစ်ခုပဲလေ။ ဟုတ်တယ်မှလား။”

ဒါကိုတော့ တေးက ပြန်မထောက်ခံဘဲ ပြုံးပြုံးလေး
ငေးကြည့်နေလိုက်သည်။ အသည်းကွဲတယ်ဆိုတာ အမှိုက်စားဖိလင်
ဟုတ်၊မဟုတ် တေး ကိုယ်တိုင်လည်း မသိသေး။ ဒါမျိုးက ကိုယ်
တိုင်ကြုံဖူးမှပဲ သိလိမ့်မည်။ ကိုယ်တိုင်ကြုံဖူးဖို့အတွက် တကယ်
ချစ်တတ်ဖို့တော့ လိုလိမ့်မည်။ ဒီတစ်ခါတော့ တေးသည် နှလုံး
သားအစစ်နှင့်ချစ်ဖို့ စိတ်ကူးထားခဲ့လေသည်။

တစ်နေ့နေ့မှာတော့ အချစ်စစ်ကို တွေ့လာလိမ့်မည်
ဟု ယုံကြည်ထားခဲ့သည်။

ချစ်ခင်လေးစားသော

ဆုမြတ်မွန်မွန်

3:30 (A.M)
8-2-2011

ဝေဖန်စာ၊ ဆဲကြံမြှူစာ၊ ဖိတ်ထက်စာများ ဝေဆိုလိုပါလျှင်
အမှတ် ၁၀၆၊ သုမင်္ဂလာ (၆)လမ်း၊ သုမင်္ဂလာအိမ်ရာ၊
သတင်းကွန်ပျူတာလမ်း၊ ရေးသားပေးပို့နိုင်ပါသည်။

ဝေ တ နှာ စာ ပေ

၆

အ မှတ် တ ရ အ စိ အ စ ဉ်

မင်္ဂလာပါ

မဆုမြတ်မွန်မွန်

ညီမကတော့ မမကို အရမ်းအားကျတဲ့ ပရိသတ်
တစ်ဦးပါ။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းဝန်ခံရရင် မမရေးတဲ့စာအုပ်အားလုံး
ကိုတော့ မဖတ်ဖူးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ညီမ ဖတ်ဖူးသမျှကိုတော့
အရမ်းနှစ်သက်ပါတယ်။ မမဆီက အကူအညီ(သုံးခု)လောက်
တောင်းချင်ပါတယ်။ ပထမတစ်ခုကတော့ ညီမကစာရေးဆရာမ
ဖြစ်ချင်ပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် မမက ညီမ ဘယ်လိုကြိုးစားရ
မယ်ဆိုတာအကြံဉာဏ်လေးပေးစေချင်ပါတယ်။ ဒုတိယကတော့
မမရဲ့ Biography လေး သိချင်ပါတယ်။ တတိယကတော့ မမရဲ့
ဓာတ်ပုံလေးပေးစေချင်ပါတယ်။ မမ မအားတဲ့ကြားက စာပြန်
ရတယ်ဆိုရင်တော့ အရမ်းအားနာပါတယ်။ Please! ညီမရဲ့ စာကို
ဆက်ဆက်ပြန်ပေးပါနော် မမ။ မမရဲ့ပြန်စာကိုမျှော်နေမယ်နော်။

မေ ဒီထက်မကအောင်မြင်ပါစေလို့

ဆုပြုလျက်

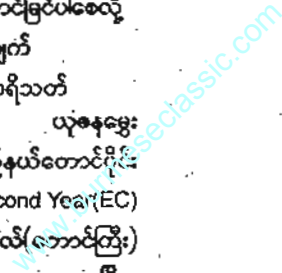
မေရဲ့တာဝန်ပရိသတ်

ယုစနုဗွေ

ရုမ်းပြည်နယ်တောင်ပိုင်း

B.Tech Second Year(EC)

နည်းပညာတက္ကသိုလ်(ဘောင်ကြီး)

စေတနာစာပေ

၁

အမှတ်စဉ် ၇ အစီအစဉ်

သို့

မင်္ဂလာပါနော်

သမီးနာမည်က ရူပါနှင်းအိပါ သမီးက ဒသမတန်း အောင်မြင်ထားပါတယ်။ စာမေးပွဲပြီးပြီးချင်း စာအုပ်ဆိုင်သွားတော့ မမမြတ်ရဲ့စာအုပ်တစ်အုပ်ကို တွေ့တယ်လေ။ 'နူးညံ့ခြင်း' ဖြစ်ပွဲလေအရမ်းကောင်းတယ်။ မမမြတ်ရဲ့ Idea ကို သမီး အရမ်း ချီးကျူးပါတယ်။ စာအုပ်အားလုံးကိုကြိုက်ပါတယ်။ အကြိုက်ဆုံးကတော့ 'ပန်းတစ်ပွင့်၏မူပိုင်ရာသီဥတု' ဤမှန်သောအမုန်းတရားကြောင့်' ပါ။ မမမြတ်ရဲ့တချို့စာအုပ်ကို အပိုင်တောင်ဝယ်ထားတာ။ မမမြတ် ယခုထက်မက အောင်မြင်ကျော်ကြားသော စာရေးဆရာမကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ပါစေလို့ တောင်းဆိုခြေလျက် ...

ရူပါနှင်းအိ

တ/ဆ ဦးသန်းဦး+ဒေါ်မာစာအေး
ဝဲဗူးတိုင်းအနောက်
မင်းလှမြို့နယ်
အောက်ကိုင်းလေးတော့ရွာ

စေတနာစာပေ

၁

အမှတ်စဉ် ၇ အစီအစဉ်

သို့

မဆုမြတ်မွန်မွန်

ညီမက မမရဲ့စာဖတ်ပရိသတ်တစ်ဦးပါ။ တစ်ခါမှ မိတ်ဆက်မရေးဘူးလို့ သည်းခံပြီးဖတ်ပေးပါ။ မမရဲ့ idea နဲ့ စာဖတ်ပရိသတ်အပေါ် attractive ဖြစ်အောင် ရေးနိုင်တဲ့ မမရဲ့ ပင်ကိုယ်စွမ်းရည်ကို အရမ်းအားကျမိပါတယ်။ မမရဲ့စာအုပ်တွေကို ညီမထွက်တိုင်းအားပေးနေပါတယ်။ မမကို ညီမ အရမ်းခင်ချင်တယ်။ မမရဲ့ဓာတ်ပုံကို ထည့်ပေးစေချင်ပါတယ်။ ညီမကို မမရဲ့ညီမတစ်ယောက်အဖြစ် ခင်တယ်ဆိုရင် ပြန်စာလေးရေးပေးပါနော်။ Phနပါတ်ပေးမယ်ဆိုရင်လည်း ရှိချင်ပါတယ်။

မမရဲ့ပြန်စာကို ရွှေငွေနေမဲ့

မမရဲ့ညီမ

မွန်နီဇော်

လမ်း-၄၀၊ စာမဂ္ဂလမ်းဗဟိုကား

မန္တလေးမြို့

'အတ္ထဝါစာ' အလှူငွေရောင်းဝယ်ရေး

စေတနာစာပေ

၆

အမှတ်တရအပီအစဉ်

သို့

မဆုမြတ်မွန်မွန်

ကျွန်တော် ခင်မင်ရင်းနှီးစွာဖြင့် မိတ်ဆက်စာလေး ရေးလိုက်ပါတယ်။ ဒီစာကတော့ ကျွန်တော့်ဘဝရဲ့ ပထမဆုံး မိတ်ဆက်စာပါ။ အမှားပါရင် နားလည်ခွင့်လွှတ်ပေးပါ။ မဆုရဲ့ စာအုပ်တွေ တော်တော်များများကို ဖတ်ဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မဆုရဲ့ စာအုပ်တွေထဲက 'မန္တလေးသား' စာအုပ်ကို အနှစ်သက် ဆုံးပါ။ မဆုရဲ့ ပရိသတ်တစ်ယောက်အနေနဲ့ မဆုရဲ့ ဓာတ်ပုံလေး တစ်ပုံလောက် လိုချင်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ဆီကို ပြန်ပို့ပေးမယ် ဆိုရင် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

မဆုတစ်ယောက် အောင်မြင်ပါစေလို့
ဆုတောင်းလျက်

ညီညီထွန်း(မိတ္ထီလာ)
အမှတ်-၉၈၆၊ မေတ္တာလမ်း၊
(၉)ရပ်ကွက်၊ တ/ဥက္ကလာတ။

စေတနာစာပေ

၆

အမှတ်တရအပီအစဉ်

သို့

မမဆုမြတ်မွန်မွန် မင်္ဂလာပါ

ညီမက မမရဲ့ စာဖတ်ပရိသတ်တစ်ယောက်ပါ။ မမ ကို အရမ်းခင်မင်ချင်လို့ မိတ်ဆက်စာရေးလိုက်တာပါ။ ညီမက မိတ်ဆက်စာတစ်ခါမှ မရေးဖူးလို့ အမှားပါရင် ခွင့်လွှတ်ပါလို့ တောင်းပန်ပါရစေ။ မမရေးတဲ့ စာအုပ်တွေအားလုံးဖတ်လို့ကောင်း ပါတယ်။ 'အချစ်ဦးနှင့်လွဲပြီသည်နောက်ဖူးစာ' စာအုပ်ကို ညီမ အရမ်းကြိုက်တယ်။ မမရဲ့ စာအုပ်တိုင်းက ဇာတ်လမ်းတွေက မထပ်ဘူးနော်။ တစ်မျိုးစီဖတ်လို့ကောင်းတယ်။ မမ ညီမလေး ကို ခင်တယ်။ မမရဲ့ ပရိသတ်တစ်ယောက်လို့ အသိအမှတ်ပြု တယ်ဆိုရင် မမရဲ့ ဓာတ်ပုံနဲ့ ပြန်စာလေးပေးပါနော်။ ညီမလေး ဆက်ဆက်စောင့်မျှော်နေမယ်နော်။

မမရဲ့ ဘဝလေး ခိုးဆန်းပန်းလေးလို ထာဝရလန်းဆန်း နိုင်ပါစေလို့ ညီမဆုတောင်းလိုက်ပါတယ်။

မမရဲ့ စာအုပ်တိုင်းကို အမြဲတမ်းအားဝေးနေမယ့်
ထာဝရ ပရိသတ်

နွယ်လေး
ပုသိမ်တက္ကသိုလ်
ဓာတုဗေဒ-ဟတ်ယုနစ်

ဝေ တ နှာ စာ ပေ

၁၆

အ မှတ် တ ရ အ စိ အ စ ဉ်

သို့

မဆုမြတ်မွန်မွန်

၂၉-၈-၁၀ နေ့ရက်မှစ၍ နောင်နှစ်ပေါင်းများစွာတိုင် ကျက်သရေမင်္ဂလာအပေါင်း ခညောင်းပါစေလို့ ဆန္ဒပြုပါတယ် ဗျာ။ မဆုမြတ်တစ်ယောက် နေမင်းရဲ့ အရောင်ဆင်းလို့ ဂုဏ် သတင်းတွေလည်း ထိန်လင်းပါစေ။

မဆုမြတ် ကျွန်တော်လေ မဆုမြတ်ရဲ့ ထွက်သမျှစာ အုပ်တိုင်းကို တစ်အုပ်မကျန် ဖတ်စုတဲ့ မဆုမြတ်ရဲ့ အခိုင်စာဆုံး ဖရိုသတ်တစ်ဦးပါ။

မဆုမြတ်ရဲ့ စာအုပ်တွေထဲမှာ ကျွန်တော် အကြိုက်ဆုံး စာအုပ်ကတော့ အများကြိုက်တဲ့ 'နူးညံ့ခြင်းပြိုင်ဖွဲ့ဆိုတဲ့စာအုပ် လေးပါပဲ။ ဝတ္ထုရဲ့ ဇာတ်လမ်းက ကျွန်တော်ဘဝနဲ့ တိုက်ဆိုင်တဲ့ အတွက်ပေါ့ဗျာ။ နောက်နောင်မှာလည်း ဒီထက်သာတဲ့ စာတ် ကောင်တွေနဲ့ ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ စာအုပ်ကောင်းတွေကို ရင်ခုန်စွာ စောင့်မျှော်နေမို့...

မဆုမြတ်ရဲ့ အခိုင်စာဆုံးဖရိုသတ် သူရိန်ရဲရင့်

ရွှေသာဖြေ-တန်ဆည်
ဓေတ္တ-အဓရဂူရ

ဝေ တ နှာ စာ ပေ

၁၆

အ မှတ် တ ရ အ စိ အ စ ဉ်

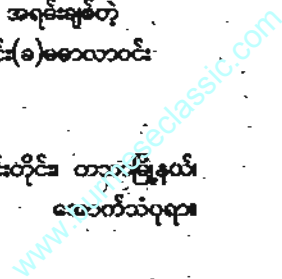
သို့

မမမွန်လိုခေါ်မယ်နော်။ ညီမလေးက မမမွန်ရဲ့ စာအုပ် တွေကို အမြဲတမ်းစောင့်ပြီးဖတ်နေတဲ့သူပါ။ မမမွန်ရဲ့ စာအုပ်တွေ ကို အရမ်းသဘောကျတယ်။ မမမွန်ရဲ့ စာအရေးအသားတွေကို ညီမလေးတို့ လူငယ်တွေအတွက် အများကြီး ဗဟုသုတဖြစ်စေ တယ်။ မမမွန်က မကြီးစိုးမြတ်သူတွေနဲ့ တူတယ်နော်။ မမမွန် ညီမလေးဆီကို ဓာတ်ပုံနှင့်စာပြန်ပေးပါနော်။ အခု မမမွန်ရဲ့ ကျွန်မတင်တဲ့ ရွှေမင်းသားဆိုတဲ့ စာအုပ်ကို နောက်ဆုံးဖတ်ပြီး တာပါ။ နောက်ထွက်ခဲ့စာအုပ်တွေကိုလည်း စောင့်ပြီးဖတ်နေ မှာပါနော်။

မမမွန်ရဲ့ ဘဝမှာ အောင်မြင်မှုသရဖူကိုဆောင်းနိုင်ပြီးတော့ နေ့ရက်တိုင်းမှာ ပျော်ရွှင်မှုတွေ ပြည့်နှက်နေပါစေလို့ ဆုမွန် တောင်းပေးလိုက်ပါတယ်။

မမမွန်ကို အရမ်းချစ်တဲ့ ညီမလေး ဝင်း(ခ)မာလာဝင်း

စစ်ကိုင်းတိုင်း၊ တာဝန်မြို့နယ်၊
လောက်သံဂူရာ။

စေတနာစာပေ

၁၆

အမှတ်တရအစီအစဉ်

သို့

မင်္ဂလာပါ... မမမွန်

ခင်မင်လေးစားစွာဖြင့် စာရေးလိုက်ပါတယ်။ ညီမလေးက ပထမဦးဆုံးအကြိမ် စာရေးလိုက်တာပါ။ ညီမလေး မမမွန်ဆို စာရေးချင်နေတာ ကြာပါပြီ။ စာမပြန်မှာစိုးတာနဲ့ ဒီအတိုင်းပဲ နေလိုက်မိတာပါ။ မမမွန်ရေးတဲ့ 'ကျွန်မတင်တဲ့ရွှေမင်းသား' စာအုပ်ကို အရမ်းပဲ Crazy ဖြစ်တယ်။ အဲဒီစာအုပ်ထဲက မင်သမီးဟန်ဝတီရဲ့စိတ်ထားကို ညီမလေး သဘောကျတယ်။ မမမွန်ရေးတဲ့ ဝတ္ထုစာအုပ်တွေအားလုံးက ရှေ့ဆက်ဘာဖြစ်မယ်ဆိုတာကို တွေးလို့မရဘူး။ ကိုရီးယားဇာတ်ကားတွေလိုဘဲ။ မမမွန်ရဲ့အရေးအသားနဲ့ ဇာတ်လမ်းဖွဲ့စည်းပုံကို အရမ်းဘဲ Crazy ဖြစ်သွားတယ်။ ညီမလေး မမမွန်ကို အရမ်းဘဲအားကျတယ်။ မမမွန်လို စာရေးဆရာမ တစ်ယောက်ဖြစ်ချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ညီမလေးက မမမွန်လို Idea မမီဘူးလေ။ ညီမလေး မမမွန်ကို ခင်မင်လေးစားတယ်။ မမမွန် ညီမလေးဆီကို စာပြန်ရေးပေးပါနော်။ မမမွန်ရဲ့ဇာတ်ပုံလေးရော ထည့်ပေးပါနော်။ ညီမလေး စောင့်မျှော်နေမယ်နော်။ မမမွန်ရဲ့ ဆက်လက်ထွက်ရှိခဲ့စာအုပ်တွေကို ဆက်လက်အားပေးပါမယ်။

မမမွန်ရဲ့ ရှေ့လျှောက်လှမ်းမဲ့ဘဝခရီးမှာ အဆပေါင်းများစွာ အောင်မြင်မှုတွေ ရရှိပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးလိုက်ပါတယ်။

ဆန္ဒနဲ့ဘဝ တစ်ထပ်တည်းကျပါစေ ညီမလေး ကြည့်ကြည့်အေး

မကွေးတိုင်း၊ ရေစကြိုမြို့နယ်၊
သမန္တပျံ မိတ္တူနိုး

စေတနာစာပေ

၁၆

အမှတ်တရအစီအစဉ်

သို့

မဆုမြတ်မွန်မွန် မင်္ဂလာပါ

ခင်မင်ရင်းနှီးစွာနဲ့ မဆုမြတ်လို့ပဲခေါ်မယ်နော်။ ဖြိုးက မမရဲ့ ထာဝရ အမာခံပရိသတ်တစ်ဦးပါ။ မဆုမြတ်ရဲ့ စာအုပ်အားလုံးကို ဖတ်ရပါတယ်။ အားလုံးကိုလည်း ကြိုက်ပါတယ်။ စာအရေးအသားကို အရမ်းသဘောကျတာက တစ်အုပ်နဲ့တစ်အုပ် ဇာတ်ကြောင်းမထပ်တာကိုပါ။ အရမ်းတော်တယ်။ စကားပြောရင် အင်္ဂလိပ်စကားကို ညှပ်ပြီးပြောတာကိုပဲကြိုက်တယ်။ Idea တွေက အရမ်းကောင်းလို့ နှစ်မြို့က်မိပါတယ်။ တချို့ စာအုပ်တွေက ဇာတ်လမ်းရိုက်တာ တွေ့ရပေမဲ့ စာအုပ်လောက် feel မလာဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကြည့်ဖြစ်ပါတယ်။ ကြိုက်ပါဗာပယ်။ နောက်ထပ်ထွက်မယ့် စာအုပ်တွေကို ဆက်ပြီးအားပေးဖို့ မျှော်နေမယ်နော်။ ဖြိုးဆီကို စာနဲ့ဓာတ်ပုံနဲ့ ပြန်ပါနော်။

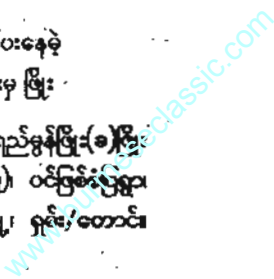
မဆုမြတ် ဘဝမှာ အောင်မြင်မှုသရဖူကို ထာဝရဆောင်းနိုင်ပြီး ပျော်ရွှင်ကျေနပ်မှုတွေ ပြည့်နှက်နေပါစေ။

အမြဲအားပေးနေမဲ့

အဝေးကြီးမှ ဖြိုး

နှင်းရည်မွန်ဖြိုး(ခ)ဖြိုး

အမှတ်(၁၂) ဝင်ဖြစ်လှိုင်၊
ရပ်စောက်မြို့၊ ရှမ်း/တောင်

စေတနာစာပေ

၁၈

အမှတ်တရအစီအစဉ်

မဆု

ဝေးက မြင်းခြံမြို့နယ်(နဘူးအိုင်)ရွာလေးကပါ။ မဆုရဲ့ ပရိသတ်တစ်ဦးပါ။ မန္တလေးကိုလာလည်တုန်း ဝေး ညီမလေးက 'ဆုမြတ်မွန်မွန်' ကောင်းတယ်ဆိုပြီး ပေးဖတ်လို့ 'ရင်ခွင်ဆီသို့ လှေကားထစ်များ'ကို စပြီးဖတ်ဖူးပါတယ်။ အရမ်းကြိုက်သွားပါတယ်။ စာအုပ်မပြီးမချင်း ထမင်းမစားဘဲ လက်ကမချနိုင်အောင်တို ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ရွာကိုမပြန်ခင်ထွက်ပြီးသမျှစာအုပ်အားလုံးသွားငှားပြီး တစ်နေ့(၃)အုပ်နှုန်းဖတ်လိုက်တာ တစ်အုပ်နဲ့တစ်အုပ် မတူအောင်ကောင်းပြီး ရင်ထဲမှာ အရမ်းကို ထိတာပဲ။ ဘယ်စာအုပ်ကောင်းတယ်လို့ ရွေးလို့မရအောင်ကို အကုန်လုံး ကြိုက်ပါတယ်။ တစ်အုပ်နဲ့တစ်အုပ်မတူအောင် ဆန်းဆန်းပြားပြားလေးတွေ ရေးနိုင်တဲ့ မဆုကို အရမ်းလည်းလေးစားတယ်။ ချစ်လည်းအရမ်းချစ်ပါတယ်။ မဆုရဲ့ချစ်စရာကောင်းတဲ့မျက်နှာလေးကို မြင်ရတာ ကိုယ့်သွေးသားအရင်းအချာတစ်ယောက်လို့ ချစ်ပါတယ်။ ခုလိုမျိုး မိတ်ဆက်စာတစ်ခါမှမရေးဖူးပါဘူး။ အမှားတွေကို ခွင့်လွှတ်ပါနော်။

မဆု ထာဝရအောင်မြင်ပါစေ
 အလှမ်းဝေး
 အင်းခရမြန်မာ့ဆက်သွယ်ရေး
 သင်ပုန်းတုန်းရပ်ကွက်၊
 ပြည်ကြီးတံခွန်မြို့နယ်၊ မန္တလေးတိုင်း

စေတနာစာပေ

၁၈

အမှတ်တရအစီအစဉ်

မဆုမြတ်

မိုးငယ်ကိုမှတ်မိလား။ ဒီလထုတ်ဖြစ်တဲ့ 'သင့်ထံ၌အချစ် ရှိသည်ဖြစ်စေ မရှိသည်ဖြစ်စေ' စာအုပ်ကို ဖတ်ပြီးသွားပြီ။ နောက်ထပ်ထွက်မိစာအုပ်ကို မျှော်နေတယ်နော်။ မြန်မြန်လေး ထွက်ပါတော့လို့ ဆုတောင်းနေမိတယ်။ စာအုပ်အိုင်မှာ တစ်ခါ တည်းမှာထားရတယ်။ စာအုပ်ရောက်ရင်အကြောင်းကြားဖို့လေ။ မဆုမြတ်ဆီ စာရေးရင် တစ်ခါမှစာမပြန်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ဝတ္ထုထဲမှာပဲဖော်ပြတယ်နော်။ မိုးငယ်ကို ကျေးဇူးပြု၍ ပရိသတ် တစ်ဦးကို လက်ဆောင်ပေးတဲ့အနေနဲ့ မဆုမြတ်ရဲ့ အမှတ်တရ လက်မှတ်လေးထိုးထားတဲ့ဓာတ်ပုံ(၁)ပုံလောက်ပေးလို့ရမလား။ မဆုမြတ် အဆင်ပြေမှပေးနော်။ မိုးငယ် နားလည်ပေးနိုင်ပါတယ်။ မဆုမြတ် စာပေလောကမှာ အတောက်ပဆုံးကြယ်တစ် ပွင့် ဖြစ်ပါစေလို့ ဆုမွန်ကောင်းတောင်းလိုက်ပါတယ်။

မဆုမြတ်ရဲ့ ပရိသတ်
 မိုးငယ်

မြတ်နိုးချစ်ဖူး(ခ)မိုးငယ်
 အမှတ်-၄၉၆၊ ပန်းခြံလမ်း၊
 စာတိုက်အနောက်၊ ကော့ကရိတ်မြို့၊
 ကရင်ပြည်နယ်။

ဝေ တ နှာ စာ ပေ

၏

အ မှတ် တ ရ အ စီ အ စဉ်

သို့

မင်္ဂလာပါ မဆုမြတ်မွန်မွန်

ကျွန်တော်က မဆုမြတ်ရဲ့ ပရိသတ်တစ်ဦးပါ။ မဆုမြတ်ရဲ့ စာအုပ်တွေ တော်တော်များများ ဖတ်ဖူးတယ်။ အရမ်းကောင်းတယ်ဗျာ။ အကြိုက်ဆုံးစာအုပ်ကတော့ 'သူ့မျက်တောင်များတွေ ပေါ်မှာတစ်ရေးအိပ်ခွင့်' ကိုအရမ်းကြိုက်တယ်။ မဆုမြတ်ရဲ့ ဇာတ်လမ်းဖန်တီးမှုက အရမ်းမိုက်တယ်နော်။ မဆုမြတ် English အသုံးအနှုန်းတွေများများထည့်သုံးပေးပါလို့ အကြံပြုပါရစေ။ မဆုမြတ်ကို ပထမဆုံးမိတ်ဆက်စာရေးတာမို့လို့ အမှားပါရင် ခွင့်လွှတ်ပေးပါ။ မဆုမြတ် ကျန်းမာရေးဂရုစိုက်နော်။ အရမ်းအေးလို့ပါ။ မဆုမြတ် စာပေလောကမှာ အတိုင်းအဆမရှိ အောင်မြင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းရင်း ....

မဆုမြတ်ကိုအခြံအားပေးတဲ့ ပရိသတ်တစ်ဦး

သက်ဝိုင်မှူး(3-Zool'93)
Third Year (Zoology)
Pakokku University

ဝေ တ နှာ စာ ပေ

၏

အ မှတ် တ ရ အ စီ အ စဉ်

သို့

မင်္ဂလာပါ ဆရာမ

လေးစားမှုနဲ့ ဆရာမလို့ခေါ်မယ်နော်။ မိတ်ဆက်စာရေးတာ ပထမဆုံးမို့ အမှားအများကြီးပါမှာပါ။ ခွင့်လွှတ်ပေးဖို့ တောင်းဆိုပါတယ်။ လက်ရေးမလှလည်း သည်းခံပေးပါနော် ဆရာမ။ ဆရာမ စာအုပ်ကို ရှစ်တန်းနှစ်ကတည်းက ဖတ်တာပါ။ သမီး အခု 'သင့်ထံ၌အချစ်ရှိသည်ဖြစ်စေ မရှိသည်ဖြစ်စေ' စာအုပ်ကိုဖတ်ပြီးလို့ရေးလိုက်တာပါ။ စာအုပ်ကအားလုံးကောင်းပါတယ်။ အရေးအသားက attraction ရှိတယ်နော်။ လက်ကကို မချချင်ဘူး။ ဆရာမရေးတဲ့ဇာတ်ကောင်တွေက အများအားဖြင့် အရမ်း sharp ဖြစ်တယ်။ 'selfconfidence' ရှိတယ်။ စာဖတ်တာလည်း ဝါသနာပါတယ်။ ဟာသလည်းပါတယ်။ အရမ်းတော်တယ်နော်။ ဆရာမရဲ့ Birthday ကိုသိပါရစေ။ လက်မှတ်ထိုးထားတဲ့ ဓာတ်ပုံ(၃)ပုံလောက်နဲ့အတူ စာပြန်ပေးပါနော် ဆရာမ။

ဆရာမကို ထာဝစဉ်လေးစားအားပေးလျက်ရှိတဲ့ ပရိသတ်တစ်ဦးအနေနဲ့ ရှိနေမှာပါ။

မအိန်ဇော်
၇၅၀-126

နည်းပညာတက္ကသိုလ်(မော်လမြိုင်)

စေတနာစာပေ

၁၆

အမှတ်တရအစီအစဉ်

သို့

မင်္ဂလာပါ ဆရာမ

လမင်းက ဆရာမရဲ့စာဖတ်ပရိသတ်တစ်ဦးပါ။ လမင်းကို ဆရာမရဲ့ပရိသတ်အဖြစ် လက်ခံပေးပါနော်။ ဆရာမရဲ့စာအုပ်ကို 'မောင့်သဘော' ဝတ္ထုထိဖတ်ပြီးသွားပြီ။ နောက်တစ်အုပ်ထွက်နေပြီဆိုတာ အသံပဲကြားတယ်။ အခုထိ စာအုပ်ကို မတွေ့သေးဘူး။ ငှားတဲ့သူများမများ ဆရာမ တွေးကြည့်တော့ပေါ့။ လမင်းတို့မြို့မှာက ဆရာမရဲ့စာအုပ်ကို အရမ်းကြိုက်ကြတယ်လေ။ ဒါကြောင့် စာအုပ်ဆိုင်တွေက တစ်ခါဝယ်ရင် စာအုပ်ကို (၃)အုပ်လောက်အထိ ဝယ်ထားတာ။ ဒါတောင်မှ လက်မလည်ဘူး ဖြစ်နေတယ်။ ဖတ်ချင်တော့လည်း စောင့်ရမှာပေါ့လေ။ ဆရာမရဲ့ဓာတ်ပုံလေးတစ်ပုံလောက် အမှတ်တရပေးလို့ရမလား။ လမင်းရဲ့ ပထမဦးဆုံးမိတ်ဆက်စာမို့လို့ အမှားပါရင် ခွင့်လွှတ်ပါနော်။

ကရင်ပြည်နယ်မှ ဆရာမရဲ့ပရိသတ်
ဝိုင်းလမင်း

ဝိုင်းလမင်း(ခ)လမင်း
မြန်မာ့ဆက်သွယ်ရေးရုံးဝင်းနောက်
ဝန်းခြံလမ်း၊ (၃)ရပ်ကွက်၊
ကော့ကရိတ်မြို့၊ ကရင်ပြည်နယ်။

စေတနာစာပေ

၁၆

အမှတ်တရအစီအစဉ်

သို့

မဆုမြတ်မွန်မွန် မင်္ဂလာပါနော်။

မဆုမြတ်မွန်မွန်ကို အမွန်လို့ပဲ ခေါ်မယ်နော်။ ဒါ မောင်လေးရဲ့ပထမဆုံး မိတ်ဆက်စာမို့လို့ အမှားပါရင်ခွင့်လွှတ်ပါနော်။ မောင်လေးက မမွန်ရဲ့ဝတ္ထုတွေကို တော်တော်များများလည်း ဖတ်ပြီးပါပြီ။ ကြိုက်လည်းကြိုက်ပါတယ်။ အခု ဒီမှာ နောက်ဆုံး ထွက်တဲ့ 'သင့်ထံ၌ အချစ်ရှိသည်ဖြစ်စေ မရှိသည်ဖြစ်စေ' စာအုပ်ကိုလည်း အရမ်းကြိုက်ပါတယ်။ မမွန်ရဲ့ထွက်သမျှစာအုပ်တွေထဲမှာမှ 'မန္တလေးသား' 'အတူတူပိုဖူးတဲ့သူ' 'ကလေးအထာ' 'အသည်းကြီးဝတ်ရည်' 'အကြည့်မှာရင်ခုန် အတွေ့မှာလှိုက်လော' နောက်ဆုံးတော့ သူမကို ကျွန်တော် ခူးထောက်လိုက်ရတယ် 'မောင့်သဘော' အဲဒီစာအုပ်တွေကို အရမ်းကြိုက်ပါတယ်။ အမွန်ရဲ့စာအုပ်တွေကို video ရိုက်တာလည်း ကြည့်ဖြစ်ပါတယ်။ အမွန်တစ်ယောက် စာပေလောကမှာ အလင်းလက်ဆုံးကြယ်တစ်ပွင့် ဖြစ်ပါစေလို့ ဆုတောင်းလျက်ပါ။

အမွန်ရဲ့ထာဝရ ပရိသတ်

စိုးမြင့်နော်(ခ)စိုးလေး
မြို့မရဲစခန်းဝန်း
ကျောက်ဆည်မြို့၊
မန္တလေးတိုင်း

စေတနာစာပေ

၁၆

အမှတ်တရအစီအစဉ်

သို့

မဆုမြတ်မွန်မွန်

ကျွန်တော်က မမွန်ရဲ့ စာဖတ်ပရိသတ်တစ်ဦးပါ။ မိတ်ဆက်စာရေးတာ ပထမဆုံးမို့ အမှားပါရင် ခွင့်လွှတ်ပါနော်။ မမမွန်ရဲ့ စာအုပ်တိုင်းက အရမ်းကိုဆွဲဆောင်မှုရှိပါတယ်။ အခုထွက်တဲ့ 'သင့်ထံ၌အချစ်ရှိသည်ဖြစ်စေ၊ မရှိသည်ဖြစ်စေ' ဆိုတာလေးလေ အရမ်းကိုကောင်းပါတယ်။ မမမွန်ရဲ့ စာအုပ်တိုင်းကလေ စာဖတ်သူတွေကို စာအုပ်မပြီးမချင်း လက်ထဲက ချွေချင်လောက်အောင်ကိုပဲ ဆွဲဆောင်ထားနိုင်ပါတယ်။ အင်္ဂလိပ်စကားလုံးလေးတွေပါ ထည့်ရေးထားတော့ ဗဟုသုတလည်းရပါတယ်။ မမမွန်အချိန်ရမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်ဆီကို စာပြန်ရေးပေးပါနော်။ မမမွန်ရဲ့ Photo လေးနဲ့ Phone နံပါတ်လေးလည်း အမှတ်ရအောင်ထည့်ပေးလိုက်စေချင်ပါတယ်။ မမမွန်တစ်ယောက် စာပေလောကမှာ အောင်မြင်မှုတွေ အများကြီးနဲ့ နိုင်ငံကျော်စာရေးဆရာမတစ်ယောက်အဖြစ် အမြဲရပ်တည်နိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ်။

မမမွန်ကို ထာဝရ အားပေးနေမယ့်
ညီမလေး Saw Nan Win

မကွေးတိုင်း၊
ရေစကြိုမြို့နယ်။

စေတနာစာပေ

၁၆

အမှတ်တရအစီအစဉ်

သို့

မမဆုမြတ်မွန်မွန်

မမဆုမြတ်လို့ပဲခေါ်မယ်နော်။ သမီးက မမဆုမြတ်ရဲ့ စာအုပ်တွေကို အားတိုင်းဖတ်နေပါတယ်။ 'အတူတူငိုဖူးတဲ့သူ' စာအုပ်ကို အရမ်းကြိုက်တယ်။ မမရေးတဲ့စာအုပ်တွေက အရမ်းကောင်းတော့ လက်ကမချချင်အောင်ဖြစ်ရတယ်။ သမီးကိုခင်ရင်စာပြန်ပါနော်။ ဓာတ်ပုံလေးပါထည့်ပေးနော်။ စာအုပ်ထဲကပုံတွေလည်းလှတယ်။ သမီးကို မမရဲ့ ဓာတ်ပုံလှလှလေးပေးပါနော်။ မမရဲ့ စာအုပ်တွေကို အမြဲဖတ်တဲ့ ပရိသတ်တစ်ဦးအနေနဲ့ထာဝရအမှတ်ရပေးပါ။

'ထမစဉ်' စာအုပ်ကောင်းကောင်းများကို
ရှားများရေးနိုင်ပါစေ...
ပြန်စာကိုရွှော်နေမယ့်

Shine Sine
(Thorze)

စေတနာစာပေ

၁၆

အမှတ်တရအိမ်အစဉ်

မဆုမွန်

သဲသဲ... မဆုမွန်လို့ခေါ်မယ်နော်။ သဲသဲက မဆုမွန်ရဲ့ ပရိသတ်တစ်ယောက်ပါ။ မဆုမွန်က စာရေးအရမ်းတော်တာပဲ။ ပြီးတော့ မဆုမွန်က အရမ်းလှတယ်။ ဂျာနယ်ထဲမှာ စွယ်တာလေးနဲ့ အရမ်းလှတာပဲ။ မဆုမွန်ရဲ့ စာအုပ်တော်တော်များများတို့ သဲသဲ ဖတ်ပြီးပါပြီ။ အရမ်းလည်းကောင်းတယ်။ ဆွဲဆောင်မှုလည်းရှိတယ်။ သဲသဲက မိတ်ဆက်စာရေးတာ ဒါ ပထမဆုံးမို့လို့ အမှားပါရင် ခွင့်လွှတ်ပါနော်။ သဲသဲရဲ့ ခင်မင်မှုကို အသိမှတ်ပြုတယ်ဆိုရင် သဲသဲဆီ စာပြန်နှင့်အတူ ဓာတ်ပုံလေးပါထည့်ပေးဖို့ တောင်းဆိုပါရစေနော်။ မဆုမွန် ဒီထက်မက အောင်မြင်ကျော်ကြားပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးပါတယ်။ မဆုမွန် အားတဲ့အချိန်ကျရင် သဲသဲဆီ ဖုန်းကပ်ပါနော်။

အစဉ်အလာအရအားပေးလျှော်
ချိုသဲအောင်(ခ)သဲသဲ

တောင်သာမြို့၊
အမှတ်(၆)ရပ်ကွက်၊ သံလမ်းကိတ်အနီး
ဖုန်း - ၀၆၆ ၇၀၄၂၃

စေတနာစာပေ

၁၆

အမှတ်တရအိမ်အစဉ်

သို့

မင်္ဂလာပါ မဆုမြတ်မွန်မွန်

ကျွန်တော်ရဲ့ ပထမဆုံးသော မိတ်ဆက်စာမို့ အမှားပါရင် ခွင့်လွှတ်ပါနော်။ ကျွန်တော့်ကို ပရိသတ်တစ်ယောက်အနေနဲ့ 'မဆုမြတ်'လို့ ခေါ်ခွင့်ပြုပါနော်။

ကျွန်တော် 'မဆုမြတ်'ရဲ့ စာအုပ်တွေကို 'လသုံးစင်းနှင့်ကခုန်ခြင်း'ဆိုတဲ့ စာအုပ်ကို ပထမဆုံးစေတီဖြစ်ပါတယ်။ 'မဆုမြတ်'က လူငယ်တွေရဲ့ စရိုက်ကို ဦးစားပေးရေးတော့ ပိုပြီးတော့ဖတ်လို့ကောင်းတယ်။ ရင်ထဲမှာလည်း တစ်မျိုးစံစားရတယ်။

ယခု မိတ်ဆက်စာရေးတဲ့အချိန်ထိ အကြိုက်ဆုံးစာအုပ်ကတော့ 'ကြွယ်ကလေးရဲ့ နှင်တံ'ဆိုတဲ့စာအုပ်ပါ။ မဆုမြတ် 'ကြွယ်ကလေးရဲ့ နှင်တံ' စာအုပ်ရဲ့ ပထမဆုံးကဗျာလေးကို ကျွန်တော် ကြိုက်လို့ ကူးယူလိုက်မိတယ်။ ခွင့်ပြုတယ်မို့လား။ ကျွန်တော့်ကို 'မဆုမြတ်မွန်ရဲ့ စာဖတ်ပရိသတ်တစ်ယောက်အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုပေးပါနော်။

'မဆုမြတ်'တစ်ယောက် စာပေအနုပညာလောကမှာ ထာဝရအတောက်ပံဆုံးသော ကြွယ်ပွင့်လေးအဖြစ် ရပ်တည်နိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးလျှော်ပါ။

ဆရာမ မဆုမြတ်မွန်မွန်ရဲ့
ထာဝရပရိသတ်
ထက်ဝေ(K.P.G)တို့လဲသစ်
ပဇ္ဇောတ(၈၀၂)တိုးချဲ့၊
ပုဂံ/သောင်ဦးမြို့။

စေတနာစာပေ

၁

အမှတ်စဉ်အစဉ်

သို့

ဆရာမ မဆုမြတ်

ကျွန်တော်က ဆရာမရဲ့ပရိသတ်တစ်ယောက်ပါ။ ဆရာမရဲ့ထွက်ပြီးသားစာအုပ်တွေကို (ကျွန်တော်တို့မြို့မှာရှိတဲ့) အကုန်ဖတ်ပြီးပါပြီ။ စာအုပ်တွေအားလုံးက တစ်အုပ်နဲ့တစ်အုပ် မရိုးရအောင် idea တွေက လန်းတယ်၊ ဘယ်စာအုပ်ကောင်ဒါ တယ်။ ဘယ်စာအုပ်ကတော့ ညွှတ်ယလို့ ပြောလို့မရနိုင်လောက် အောင်ပါပဲ။ 'အချစ်နှင့်အနီးတစ်ဝိုက်တွင် ယနေ့ရာသီဥတုသာ ယာမည်' စာအုပ်ထဲက ဇာတ်ကောင် မိုးသားလုံပြာပြာရဲ့ character ကို ခိုက်စာပယ်သိလား။ ကိုယ်တိုင်က မိန်းကလေးဖြစ်နေရဲ့ နဲ့ အိမ်ကလေးတွေအထာပေးတစ်တွေ ပဲများတာတွေကို မြင်ရ တွေ့ရရင် ကြည့်မရချင်ဘူးလေ။

ဆရာမ မဆုမြတ်တစ်ယောက် စာပေလောကမှာ best writer အဖြစ် ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားစွာ လျှောက်လှမ်းနိုင်ပါစေ။

Forever Audience
Ma Win Win Shwe

နောင်ပထုတ်ရပါ တာလို့အနောက်လမ်း
တံမွေးတုရုံးအနီး ဟုဗ္ဗလင်မြို့၊
စစ်ကိုင်းတိုင်း

စေတနာစာပေ

၁

အမှတ်စဉ်အစဉ်

သို့

မင်္ဂလာပါ မမ္မန်

မလေးက မမ္မန်ရဲ့စာအုပ် (၄၅)အုပ်ဖတ်ပြီးပါပြီ။ 'အတူတူငိုဖူးတဲ့သူ'ကို အရမ်းကြိုက်တယ်။ မလေးရဲ့ Friend က မလေးကို ညှိညှိကိုလို့ခေါ်တယ်။ မလေးရဲ့စရိုက်က ညှိကို နဲ့တူလို့တဲ့။ Friend ကိုပါ မမ္မန်ရဲ့ပရိသတ်ဖြစ်စေချင်လို့ ပေးဖတ် လိုက်လို့ ကြိုက်သွားတယ်။ P.F.ဖွဲ့တဲ့သူလည်း ရှိတယ်။ အရာရာ အတွက်လည်းကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ မမ္မန်ရဲ့စာအုပ်ဖတ်ပြီးအသိ ပညာ ဗဟုသုတတိုးပွားရာသလို P.F.တွေလည်း ရှိလာလို့ပျော်ရွှင် ရပါတယ်။ မမ္မန်ရဲ့အောင်မြင်မှုအတွက်လည်း ဂုဏ်ယူပါတယ် ရှင်။ မမ္မန်တစ်ယောက် နေကောင်းကျန်းမာစွာနဲ့ ပရိသတ်ရဲ့ အားပေးမှုကို ထာဝရလက်ခံပြီး တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့အောင်မြင် ပါစေလို့ ဆန္ဒပြုတယ်နော် ... ။

မမ္မန်ရဲ့ပရိသတ်

အို(ခေ)မလေး
ထ.က

စေတနာ့စာပေ
၏

အမှတ်တရအင်္ဂါအစဉ်

မဆုမြတ်

မင်္ဂလာပါခင်ဗျာ

စာအုပ်ဆိုင်မှာ မဆုမြတ်ရဲ့ ဝတ္ထုမှာ မိတ်ဆက်စာတွေ တွေ့ဖိရာမှတစ်ဆင့် စိတ်ဝင်စားပြီးဖတ်ပြစ်ခဲ့ပါတယ်။ မဆုမြတ် ရဲ့ ဝတ္ထုတွေ တော်တော်များများဖတ်ပြီးပါပြီ။ မဆုမြတ်ရဲ့ IDEA နဲ့ TALENT ကိုတော့ အရမ်းချိုးကျူးပါတယ်။ အားလုံးထဲမှာ 'ချစ်သူတို့၏' အခမ်းနားဆုံးအရာကို အကြိုက်ဆုံးပါ။ အချစ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး လူငယ်တွေအတွက် ပညာပေးထားပြီး အရေး အသားတွေကလည်း စာဖတ်သူရဲ့ စိတ်ထဲမှာ နစ်မြောသွားစေ တယ်။ ဇာတ်ကောင်တွေကို ငွေကြေးဆင်းရဲနို့ တဲ့တဲ့ဇာတ်ကောင် တွေအဖြစ် ဖန်တီးပေးဖို့ တောင်းဆိုလိုပါတယ်။ မဆုမြတ်ရဲ့ နောက်ထွက်မဲ့စာအုပ်တွေကို စောင့်မျှော်ရင်း စာပေကောင်းကင် မှာ အမြဲတမ်း လင်းလက်နိုင်တဲ့ ကြယ်တစ်ပွင့် ဖြစ်ပါစေလို့ ဆန္ဒ ပြုလိုက်ရပါတယ်။

Hlwan Moe Aung

No.27, Bayint Naung Road,
1-Quarter,
Mayangone Township.

စေတနာ့စာပေ
၏

အမှတ်တရအင်္ဂါအစဉ်

ဒို့

မမရေ မင်္ဂလာပါ

သွယ်က မမစာအုပ်လေးတွေမထွက်ခင် ကြော်ငြာ လေးတွေဖတ်ရကတည်းက သဘောကျသွားတာ စာအုပ်လေး တွေ ထွက်လာတော့လည်း သဘောကျတယ်။ 'မမ' စာရေးတာ အရမ်းကောင်းတယ်နော်။ မမရဲ့ စာရေးသားမှုတိုင်းဟာ အမြဲ ကောင်းမွန်ပါတယ်။ ဇာတ်အိမ်ဖွဲ့မှုတွေ ထပ်မနေဘဲ အမြဲကွဲလွဲ နေတယ်နော်။ စ-လယ်-ဆုံး ခွဲဆောင်မှုရှိတဲ့ဝတ္ထုကောင်းလေး တွေပါပဲ။ မဂ္ဂဇင်းမှာရေးတဲ့ ဝတ္ထုတွေထဲမှာဆိုရင်တော့ 'ဈေး ထုတ်ကြသူများ' ကို ကြိုက်တယ်။ အချစ်လုံးဝမမါတဲ့ ဒဿန ပိုင်းဆိုင်ရာ တွေးခေါ်မှုပုံစံနဲ့ ရေးထားလို့လေ အရမ်းကောင်းပါ တယ်။ စိတ်ထဲမှာ ခွဲကျန်ရစ်ခဲ့ပါတယ်။ 'မမရေ' ဆရာလုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူးနော်။ အကြံပေးပြီးတောင်းဆိုချင်ပါတယ်။ ဝတ္ထု တွေထဲမှာ မရေးဖြစ်ရင်တောင် မဂ္ဂဇင်းလေးတွေမှာ ဒဿနပိုင်း ပညာပေး ဇာတ်လမ်းလေးတွေ များများရေးပေးစေချင်ပါတယ်။

အဆင်းရေးအချင်းပါပြည့်စုံသော မမတစ်ယောက် အောင်မြင်စွာသာရမှုကို အမြဲပန်ဆင်နိုင်ပါစေ။

တာဝရဝရိသတ် - ယဉ်မင်းသွယ်

အ.ခ.တ(ကျောက်စာ)၊ ဦးဖိုးစိန်(လွှက်လုပ်ငန်း)၊
နီလာလမ်း၊ ရင်ကွက်(၂)၊ ဝင်လုံမြို့၊ ရှမ်း/ဘားအံ

စေတနာစာပေ

၁၆

အမှတ်တရအစီအစဉ်

သို့

ဆရာမ ဆုမြတ်မွန်မွန်

ချစ်ခင်လေးစားရပါသော ဆရာမဆုမြတ်မွန်မွန်။ ညီမလေးတို့က 'မမ'ရဲ့ စာဖတ်ပရိသတ်တစ်ယောက်ပါ။ 'မမ'ရဲ့ စာအုပ်တွေက အရမ်းပဲကောင်းပါတယ်။ ထွက်သမျှစာအုပ်တွေအားလုံးကိုလည်း ညီမတို့ဖတ်တယ်။ ညီမတို့ဖတ်တဲ့ထဲမှာ 'မမ'ရယ် နောက်ထပ် 'နူးညံ့ခြင်းပြိုင်ပွဲ' လိုမျိုးစာအုပ်လေးထပ်ရေးပေးစေချင်ပါတယ်။

'မမ'ကို အမြဲထာဝရအားပေးနေမဲ့ ပရိသတ် နှင်းမိုးဦး၊ ရရှိချိုအောင်

အမှတ်(၂) ငွေကြယ်ဖြူ၊
ကလေးဝမြို့။

စေတနာစာပေ

၁၆

အမှတ်တရအစီအစဉ်

သို့

မင်္ဂလာပါ မဆုမြတ်မွန်မွန်

ညီမလေးက ပဲခူးတိုင်း၊ ဖြူးမြို့နယ်က အိအိအောင် ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီစာက ညီမလေးရဲ့ ပထမဦးဆုံးစာဖြစ်တဲ့အတွက် မပယ်လိုက်ပါနဲ့နော်။ မမရဲ့ စာအုပ် တော်တော်များများကို ဖတ် ဖြစ်ပါတယ်။ စာအုပ်က ဆွဲဆောင်မှုရှိတော့ ဖတ်ပြီးရင်းဖတ်ချင် လေပဲ။ ကိုပြေတီဦး ဇာတ်ကားတော်တော်များများက 'မမ'ရဲ့ စာအုပ်တွေများတယ်နော်။ ညီမလေးက ထွက်သမျှစာတိုကား လည်းကြည့်ဖြစ်ပါတယ်။ စာအုပ်ဖတ်တာနဲ့ ဇာတ်ကားနဲ့ဆိုရင် တော့ စာအုပ်ဖတ်တာကို ပိုဝါသနာပါတယ်။ ညီမလေးကို ပရိသတ် တစ်ယောက်အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုရင် မမ စာနဲ့အတူ ဇာတ်ပုံပါပို့ပေးလိုက်နော်။ မမရဲ့ ပရိသတ်တစ်ယောက်....

အိအိအောင်

ဇော်ဆန်းယဉ်(ဆိုင်)
အနောက် ၆-၂၀
(ဖြူးမြို့)

စေတနာစာပေ

၆

အမှတ် ၈၇ အိမ်အဝင်

သို့

ခင်မင်လေးစားရပါသော 'ချစ်မမ'

လေးစားမှုများစွာဖြင့် စာရေးလိုက်ပါတယ်။ ပထမဆုံး စာမို့ အမှားပါရင် ခွင့်လွှတ်ပါနော်။ သမီးက မမရဲ့ ပရိသတ်တစ်ဦးပါ။ မမရဲ့ စာအုပ်တွေကို ဖတ်ရလွန်းလို့ ဘယ်စာအုပ်က စဖတ်မိမှန်းမသိတော့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခုနောက်ဆုံးဖတ်ပြီးသားစာအုပ်ကတော့ 'သင့်ထံ၌အချစ်ရှိသည်ဖြစ်စေ မရှိသည်ဖြစ်စေ' ဆိုတဲ့ စာအုပ်လေးပါ။ မမရဲ့ စာအုပ်တိုင်းက သမီးအတွက် ဗဟုသုတတွေအများကြီးရပါတယ်။ မမဆီက ပြန်စာနဲ့ဓာတ်ပုံမျှောနေပါ့မယ်။ အဆင်ပြေရင် ပို့ပေးပါနော်။

မမစာပေလောကမှာ ဒီထက်မက အောင်မြင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းလျက်

ညီမလေး မခုသဲခွန်
ပုသိမ်မြို့၊ အမှတ်(၁၄)ရပ်ကွက်၊
ဥက္ကဋ္ဌ(၁၅)လမ်း A-216

စေတနာစာပေ

၆

အမှတ် ၈၇ အိမ်အဝင်

သို့

မဆုမြတ်မွန်မွန်

ခင်မင်လေးစားစွာဖြင့် ပထမဆုံးမိတ်ဆက်စာလေး တစ်စောင်ရေးလိုက်ပါတယ်။ မမရဲ့ ဝတ္ထုတွေဟာ အရမ်းဖတ်လို့ ကောင်းတော့ စာအံ့ကျောင်းထဲမှာတောင် အမြဲဖတ်ဖြစ်ပါတယ်။ 'အတူတူပိုဖူးတဲ့သူ' ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုကို အရမ်းကြိုက်မိတယ်။ မမရဲ့ အနာဂတ်ပန်းတိုင်ကို လျှောက်လှမ်းနိုင်ပါစေ။

မမရဲ့ စာဖတ်ပရိသတ်တစ်ယောက်အဖြစ် အသိအမှတ်ပြု တယ်ဆိုရင် မမရဲ့ အလှဓာတ်ပုံတစ်ပုံလောက် ပြန်ပါးစေချင်ပါတယ်။

အရှင်ဝိမလာစာရ
အောင်သာဝတီစာသင်တိုက်
ပထမအထိအောင်၊ ဒုတိယထပ်၊
ရန်အောင်ကျောင်းတိုက်၊
သန္တာ-၁၇လမ်း၊ င-ရပ်ကွက်၊
မြောက်ဥက္ကလာပ၊ ရန်ကုန်တိုင်း

စေတနာစာပေ

၁

အမှတ်တရအစီအစဉ်

Hello

မမရေ ကျန်းခန်းသာလို့ မာပါစ။ မမရဲ့ စာအုပ်တွေ အကုန်နီးပါး ဖတ်ပြီးသွားပါပြီ။ အပြစ်ပြောစရာ မရှိအောင်ကို ကောင်းပါတယ်။ Fancy ဆန်ဆန် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဇာတ်လမ်းလေးတွေ ရေးပေးပါဦး။ မမဝတ္ထု တော်တော်များများက ကောင်မလေးတွေကို အသားပေးတဲ့ Character တွေများတယ်နော်။ ကောင်းတယ် မမ။ ခုခေတ်ယောက်ျားလေးတွေက သိတယ်မလို့လား။ ကောင်မလေးတွေကို အရမ်းအထင်သေးတာ။ သူတို့ထက်အသိဉာဏ်တွေ လန်ထွက်နေတဲ့ ကောင်မလေးတွေ အများကြီးရှိသေးတယ်ဆိုတာ မမဝတ္ထုတွေနဲ့ သက်သေပြပေးပါဦး။ Please ကဲ မမရေ never never never give up နော်။

ဟန်လေး
ရေနံချောင်း

စေတနာစာပေ

၁

အမှတ်တရအစီအစဉ်

Hello

မဆုမြတ်မွန်မွန်

ကျွန်တော်ဟာမဆုမြတ်မွန်မွန်ရဲ့ ပရိသတ်တစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်တော် အရင်တုန်းက မဆုမြတ်ရဲ့ စာအုပ်တွေမဖတ်ခင် ကြွယ်စင်မျိုးဝေတို့ ပုညခင်၊ လွန်းထားထား စတဲ့ ကျွန်တော်ကြိုက်တဲ့စာအုပ်တွေ ဖတ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ဒီနှစ်အတွင်း မဆုမြတ်ရဲ့ 'အနမ်းဆက်တိုင်း'၊ 'အညှိုးမြစ်' စာအုပ်ကို ဖတ်မိပြီးတဲ့အချိန်ကစပြီး မဆုမြတ်ရဲ့ ထွက်ပြီးသားစာအုပ်တွေကို ကျွန်တော် (ခ)အုပ်လောက်ဖတ်ပြီးပြီ။ မဆုမြတ်ရဲ့ တချို့ စာအုပ်တွေမှာ ကဗျာတွေပါတာတွေ့ရတယ်။ ကျွန်တော် အဲဒီလိုမျိုး ကဗျာတွေပါတာကြိုက်ပါတယ်။ နောက်လည်း ကဗျာတွေ ရေးစပ်ပေးပါနော်။ မဆုမြတ်ကို ကျွန်တော် အားကျတယ်။ ခုလို ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ အနုပညာစာပေတစ်ယောက်ဖြစ်တာလေးစားပါတယ်။ မဆုမြတ်ရဲ့ ဓာတ်ပုံနဲ့ ဇွန်းနံပါတ်လေး ကျွန်တော့်ကို ပို့ပေးနိုင်မလား။ ကျွန်တော့်စာကို ရရခြင်း ကျွန်တော် တောင်းဆိုမှုကို တုံ့ပြန်ပေးပါ။

လက်ခံပေးပါလို့ ကျွန်တော် တောင်းဆိုပါတယ်။

ရှေ့လျှောက်အောင်မြင်ကျော်ကြားသော စာပေအနုပညာရှင်တစ်ယောက် ဖြစ်ပါစေလို့ ကျွန်တော့်နှလုံးသားထဲကနေ ဆုတောင်းလိုက်ပါတယ်။

မဆုမြတ်ရဲ့ ထာဝရပရိသတ်

မိုးဦး

အမှတ်(၆) အောင်သိဒ္ဓိလမ်း၊ ဖြစ်ပယ်သမီးကြား

(၃)ရပ်ကွက်၊ မရမ်းကုန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။

ဝေ တ နှာ စာ ပေ

၏

အ မှတ် တ ရ အ စိ အ စ ဝ ဉ်

သို့

မဆုမြတ်

ကျန်းမာပါစေရန်၊ သမီးက အခုမှ ပထမဦးဆုံးမိတ်ဆက်စာရေးတဲ့အတွက် အများပါရင် ခွင့်လွှတ်ပါလို့ ကြိုပြီး တောင်းပန်ပါရစေ။ သမီးက မဆုမြတ် စာအုပ်တွေကို တစ်အုပ်မှ အလွတ်မပေးဘဲ ဖတ်လာခဲ့တာပါ။ 'မှော်ကဗျာရွှေရုပ်' စာအုပ်ကို အရင်ဖတ်မိပြီး နောက်တော့ ဆက်တိုက်အားပေးခဲ့တာပါ။ မဆုမြတ်ရဲ့ စကားလုံးတွေက အရမ်းခိုက်တယ်ဗျာ။ သမီးအရမ်း သဘောကျတယ်။ ဇာတ်လမ်းလေးတွေကလည်း ကောင်းတယ်။ မဆုမြတ်ကို အရမ်းအားကျတယ်။ တကယ်ပြောတာ။ သမီး တစ်ခုပြောချင်တာကလေး ဇာတ်လမ်းလေးတွေကို ရန်ကုန်ကိုပဲ အခြေခံပြီးမရေးဘဲ တတ်နိုင်ရင် နယ်မြို့လေးအခြေခံပြီး ရေးပေးစေလိုပါတယ်။ ရန်ကုန်ချည်းပဲဆိုရင် ရိုးသွားမှာစိုးလို့ပါ။ ဆရာလုပ်တယ်လို့တော့ မထင်ပါနဲ့နော်။ မဆုမြတ်ကို ခင်လို့ပါ။ သမီးကို ခင်ရင်လည်း လက်မှတ်ထိုးထားတဲ့ ဓာတ်ပုံ(၁)ပုံရယ် ပြန်စာရယ် လိုချင်ပါတယ်။

သမီး ဆက်ဆက်စောင့်မျှော်နေမယ်နော်။

မဆုမြတ် ဒီထက်မက အောင်မြင်မှုသရဖူ ဆောင်းနိုင်ပါစေလိုဆုတောင်းလျက်

သိမ်သိမ်ခိုင်

နှင်းဆီလမ်း၊ အောင်ဇေယျ၊ ကလေးမြို့

စစ်ကိုင်းတိုင်း၊ thernt2020@gmail.com

ဝေ တ နှာ စာ ပေ

၏

အ မှတ် တ ရ အ စိ အ စ ဝ ဉ်

သို့

မင်္ဂလာပါမဆုမြတ်

ကျွန်တော် လေးစားမှုများစွာဖြင့် စာရေးလိုက်ပါတယ်။ မရဲ့ 'မျက်နှာကံဝန်းရဲ့ မေတ္တာတံချူ' ကနေ 'သင့်ထံ၌ အချစ်ရှိသည်ဖြစ်စေ၊ မရှိသည်ဖြစ်စေ' အထိ ဖတ်ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် အရင်ကဆို ဘယ်ဝတ္ထုမှ မဖတ်တတ်ဘူး။ ဖတ်ရမှာလည်း စိတ်ဖျက်တယ်။ ရုပ်ပြလောက်ပဲဖတ်တယ်။ အစ်မရဲ့ဝတ္ထုကို အစ်မလတ်က ဖတ်ကြည့်ပါလားလို့ ပြောတော့ ဖတ်ကြည့်တာ အရမ်းကြိုက်တယ်။ မဆုမြတ်ရဲ့ဝတ္ထုတွေမှာ စွဲဆောင်မှု တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခုပါတယ်။ လူငယ်စာရေးဆရာမတစ်ယောက်ကို အလွန်ပဲလေးစားရပါတယ်။ ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် စာပြန်ရေးတဲ့အခါ မဆုမြတ်ရဲ့ဓာတ်ပုံလေးကို ထည့်ပေးစေချင်ပါတယ်။

မဆုမြတ်ရဲ့ အမာမံပရိသတ်

မောင်သန်းဌေး (First Year Law)
 ပဲခူးတိုင်း၊ ရေတာရှည်မြို့နယ်၊ ရေနီမြို့
 တောင်ပိုင်း (၁) အိမ်အမှတ် (၁)
 'ရွှေနိုင်ငံ' ထုတ်

